

บทนำ

สุคนธ์รสก้าวลงจากรถทัวร์ที่มีป้ายชื่อคณะจิตรกรรมฯ ของมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังด้วยรอยยิ้ม เมื่อเห็นเกลียวคลื่นม้วนตัวเป็นฟองขาว พราวพรั่งอยู่เต็มหาดทรายเบื้องหน้า

เธอเป็นหนึ่งในนักศึกษาใหม่ของคุณะจิตรกรรมฯ ที่ถูกรุ่นพี่เกณฑ์มาร่วมในพิธีรับน้องที่หาดทุ่งวัวแล่น ชายทะเลในจังหวัดชุมพร

แม้สุคนธ์จะเป็นผู้หญิง แต่ก็มีสภาพแปลกแยกกับเหล่าสาว ๆ ร่วมรุ่นไม่น้อย ทั้งนี้เพราะเธอมีรูปร่างสูงโง้ง ออกจะเก้งก้างเสียด้วยซ้ำ ตัดผมซอยสั้นเหมือนพวกทอมบอย และสพายยามที่ถักทอดด้วยด้ายหลากสี

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม รูปลักษณ์ภายนอกเหล่านี้ก็ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกแตกต่างจากคนอื่น ๆ ได้มากเท่ากับความสามารถพิเศษของเธอซึ่งกำลังจะสร้างปัญหาให้ และจะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเธอไปจากเดิมนับตั้งแต่ที่เธอเหยียบย่างลงบนหาดทรายสีทองแห่งนี้

หญิงสาวล้วงมือลงไปหยิบขวดเซียงเพียวอู๋ขึ้นมาจากย่ำ มองดูมันแล้วยิ้ม ก่อนจะเปิดฝาแล้วหยดยาหม่องน้ำลงบนนิ้วชี้ จากนั้นจึงป้ายที่จมูกหนึ่งครั้งแล้วสุดลมหายใจเข้าลึกยาว

“อ้า...” เธออ้าปากกว้าง “กลืนทะเลนี่มันสดชื่นได้ใจจริงๆ”

“เซียงเพียวอ้วนลงอวามนี้มันก็ได้ผลดีพอๆ กับหน้ากากอนามัยลงยันต์เหมือนกันนะ แถมยังไม่ต้องเป็นจุดเด่นให้คนมองอีก” สุคนธรรสพึมพำอย่างมีความสุขแล้วหย่อนขวดยาหม่องนำลงใน่ายม ก่อนจะหันไปสนใจรุ่นพี่ซึ่งกำลังแบ่งแยกรุ่นน้องออกเป็นกลุ่มๆ โดยให้นักศึกษาหญิงน้องใหม่พักอยู่บ้านบ้านหลังใหญ่ริมหาดสองหลัง ส่วนพวกผู้ชายก็ให้กางเต็นท์นอนกันในป่าสนจนลามมาถึงลานกว้างซึ่งจะใช้จัดกิจกรรม

แต่แล้วความสุขที่ได้ดื่มด่ำกับกลิ่นอายทะเลเพียวๆ ก็มีอันต้องสะดุดตกก็เมื่อมีกลิ่นฉุนประหลาดๆ ลอยมาเข้าจมูกของเธอขณะกำลังจะเดินไปทางบ้านพัก

“ปัดโพ๊ว้ย ลืมท่อนคาถาอะไรหรือเปล่าวะ” สุคนธรรสจึงมำเมื่อพลั้งของเซียงเพียวอ้วนลงอวามไม่สำแดงฤทธิ์อย่างทีหวัง

เธอกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อหาที่มาของกลิ่นฉุนนั้น พื้นที่บริเวณนี้อยู่สุดหาดและถูกแยกตัวออกมาค่อนข้างไกลจากบ้านหลังอื่นๆ ในหมู่บ้าน ถัดไปเป็นปารกครีเม่และสวนสนที่หนาตาดูแล้ววังเวงขอบกล ทว่าสิ่งที่สะดุดตาเธอมากที่สุดกลับเป็นต้นไทรใหญ่ที่อยู่ข้างโขดหินตรงหัวมุม

ศาลเพียงตาที่ทำจากไม้ซึ่งตั้งอยู่ที่ด้านหน้าของต้นไทร ประกอบกับผ้าแพรเจดสีที่โอบล้อมรอบลำต้นหนาของมันก็ทำให้เธอมาถึงบางอ้อ ที่แท้กลิ่นฉุนประหลาดๆ นั้นก็เป็นกลิ่นของเจ้าที่นั่นเอง

สุคนธรรสยกมือไหว้โดยพลัน และตั้งใจว่าหลังจากเก็บข้าวเก็บของแล้วเธอจะออกมาจุดธูปจุดเทียนขอขมาลาโทษท่านสักหน่อย แต่เมื่อหันกลับไปเพื่อจะเดินขึ้นไปบนบ้านพัก หญิงสาวก็พบว่าเพื่อนร่วมรุ่นของเธออีกสี่คนก็กำลังทำเช่นเดียวกันอยู่ คนหนึ่งที่อยู่ด้านหลังสุดหันมามายิ้มให้ เธอจึงยิ้มตอบกลับไปด้วยไม่มีตรี

หญิงสาวหุดตัวนั่งขัดสมาธิบนเบาะที่วางเรียงรายกันอยู่นับสิบภายในห้องพัก เธอโยนกระเป๋าสีเสื้อผ้าไปไว้ที่หัวนอน ก่อนจะเปิดยามเพื่อตรวจสอบว่าไม่ได้หลงลืมรูปเทียนที่พกติดตัวเอาไว้เสมอ เพื่อจะนำออกไปขอขมาลาโทษต่อเจ้าที่

เมื่อทุกอย่างพร้อมเธอจึงเงยหน้าขึ้นแล้วก็พบกับเพื่อนร่วมรุ่นคนที่ยิ้มให้

เธอเมื่อสักครู่กำลังยืนเกาะขอบหน้าต่างมองออกไปข้างนอกด้วยสีหน้าเป็นกังวล ไม่น้อย สุนทรสจำได้ว่าเธอชื่อญานิน

หญิงสาวถอนหายใจแล้วลุกขึ้นเดินตรงไปที่หน้าต่างบานนั้น “เธอเป็นอะไร เห็นถอนหายใจออกมาเฮือกๆ”

ญานินหันมาหาเธอด้วยสีหน้าเครียด สุนทรสหันไปมองตรงช่องหน้าต่าง ก็พบว่ามันเป็นจุดที่มองเห็นต้นไม้ใหญ่กับศาลเพียงตาได้อย่างพอดีพอดี จึงหันมาเอ่ยถามเพื่อนร่วมรุ่นอีก “ไม่สบายใจเรื่องเจ้าที่เธอ เห็นเธอมองอยู่”

“อ้อ บอกไม่ถูกเหมือนกัน ไม่มีใครจุดธูปบอกกล่าวเลยสักคน”

“ฉันมีอุปกรณ์ เตรียมมาเพียบ” สุนทรสตอบที่ยามของตัวเอง “ไปบอกเจ้าที่ก่อน เอาข้าวกล่อของฉันไปไหว้เอง”

“ไปสิ” ญานินตอบรับ

สุนทรสจึงออกเดินนำลงจากบ้านพัก ไม่ลืมที่จะแวะหยิบข้าวกล่อ ที่พวกรุ่นพี่นำมาจัดวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะที่ใต้ถุนบ้านไปด้วย

เมื่อเดินมาถึงใต้ถุนไทร เธอก็นำข้าวกล่อซึ่งเป็นส่วนแบ่งของตัวเองวางไว้ที่หน้าศาลเพียงตาคร่ำคร่า ก่อนจะล้วงเอาธูปเทียนและไฟแช็กขึ้นมาจุดปักเอาไว้ จากนั้นจึงยกมือขึ้นประนมและเอ่ยคำถวายเครื่องสังเวยพระภูมิเจ้าที่ซึ่งมานะโม เม พระภูมิเทวานัง ฐปะทีปะ จะ ปุบผัง สักการะ วันทาณัง สุปะพะยัญชนะนะสัมปันนัง โภชะนาณัง สาสินัง สะปะริวารัง อุทะกังวะรัง อาคัจฉันตุ ประริฎฐันตุ สัพพะทา หิตายะ สุขายะ สันติเทวา มะหิทธิกา เตปิ อัมเห อะนุรักขันตุ อาโรคะเยนะ สุขะนะ จะ’

“เรียบร้อย” สุนทรสหลุดลุกขึ้นแล้วหันไปหาญานิน แต่กลับพบว่าไม่ได้มีแต่เพียงเพื่อนสาวที่ตามเธอลงมาจากบ้านพักเท่านั้น “อ้าว พวกเธอ...”

“ฉันอยากมาไหว้ด้วยนะ” เนตรสิตางค์ หญิงสาวตัวเล็กท่าทางนุ่มนวลบอกแล้วส่งยิ้มให้เธอ

“ฉันก็เหมือนกัน” กรรมาส่งยิ้มหวานหยาดเยิ้มให้อีกคน ทั้งคู่เป็นคุณหนูไฮโซที่ค่อนข้างแตกต่างกันไม่น้อย เนตรสิตางค์เรียบร้อย เรียบง่าย ท่าทางนันทะนุถนอม ผิดกับกรรมาที่ประทีนโฉมด้วยสินค้ายี่ห้อเนมตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเลยทีเดียว

สุคนธรสหันไปมองหญิงสาวคนสุดท้าย กรรณพยับหน้าน้อยๆ เป็นเชิงเห็นด้วยกับคนอื่นๆ เธอไม่ได้แปลกใจนักที่ไม่ได้ยินเสียงของเพื่อนสาวคนนี้ เพราะเธอก็ยังไม่เคยได้ยินเสียงของกรรณเลยสักครั้งเดียวนับตั้งแต่เข้ามาเรียนที่คณะจิตรกรรมฯ ร่วมเดือนแล้ว

“ฉันจะแบ่งข้าวให้เธอนะ” เสียงหวานบาดหูดังสายตาของสุคนธรสให้หันไปมองเนตรลิตางค์

“โอ๊ย ไม่ต้องหรอก แค่นี้จิบจ้อย” สุคนธรสบอกไม่โบกมือ แต่เมื่อถูกคะยั้นคะยอหนักเข้า จึงต้องยื่นมือออกไปรับข้าวผัดผสมน้ำใจที่เพื่อนๆ แบ่งให้ คนละเล็กละน้อยจนพูนปากกล่องด้วยความซาบซึ้งโดยไม่อาจจะรู้ได้เลยว่า ข้าวผัดจานนี้จะกลายเป็นข้าวผัดรวมสาบานที่จะทำให้พวกเธอทั้งหลายคณิศระตากรรมร่วมกันนับจากวันนี้และตลอดไป

เมื่อความมืดโรยตัวลงมา เหล่านักศึกษาคณะจิตรกรรมฯ ทั้งรุ่นพี่รุ่นน้องก็เริ่มทยอยกันมานั่งล้อมวงรอบๆ กองไฟที่ถูกจุดขึ้นตรงกลางลานกว้าง อันเต็มไปด้วยอาหารคาวหวานและเครื่องดื่มนานาชนิด

สุคนธรสถือจานกระดาษที่เต็มไปด้วยบาร์บีคิวหอมกรุ่นมาหุ้ดตัวนั่งข้างๆ คุณหนูเนตรลิตางค์บนผ้าพื้นเมืองทอมือจากทางเหนือของคุณหนูกรรมภา จากนั้นจึงเฝ้าจ้องรอยไปกับอาหารเคล้าเสียงดนตรี พร้อมๆ ร่วมสนุกกับกิจกรรมต่างๆ ที่เหล่ารุ่นพี่ได้จัดเตรียมเอาไว้สำหรับเล่นรอบกองไฟตลอดค่ำคืนนี้

“เอาหน้อยไหมหน้อย” รุ่นพี่คนหนึ่งยื่นแก้วที่มีน้ำสีอำพันมาให้เธอ

“ไม่อะพี่” สุคนธรสส่ายหน้าปฏิเสธ เขาจึงหันไปถามเพื่อนๆ อีกสี่คนที่นั่งอยู่บนผ้าพื้นเมืองด้วยกัน และก็ถูกปฏิเสธกลับไปเช่นเดียวกัน รุ่นพี่คนนั้นจึงเดินตบตบตบไปที่กลุ่มรุ่นน้องอีกกลุ่มหนึ่ง เขาได้รับการตอบรับอย่างดีที่นั่น จึงตอบแทนเพื่อนๆ ด้วยการอาเจียนออกมากลางวงกองไฟจนเป็นที่ขบขันของเธอและเพื่อนๆ

จนเวลาใกล้เที่ยงคืนเข้าไปทุกที สุคนธรสเริ่มได้กลิ่นอะไรบางอย่างลอยมาเตะจมูกอีกครั้ง เป็นกลิ่นฉุนคล้ายกลิ่นธูปที่รุนแรงมากจนเธอแทบจะจมูกลงไปหมด เป็นกลิ่นที่ทำให้เธอรู้สึกไม่สบายใจอย่างมาก รู้สึกสังหรณ์ใจว่าอาจจะต้องเกิด

อะไรบางอย่างที่ไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ

การได้กลืนประหลาดๆ นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับสุคนธรสเสียทีเดียว เพราะเธอมักจะได้กลืนแปลกๆ ต่างๆ นานาอยู่เสมอ โดยเฉพาะในคืนวัน พระจันทร์เต็มดวง กลิ่นต่างๆ เหล่านั้นจะรุนแรงกว่าทุกๆ วัน เป็นเช่นนั้นมานาน นับตั้งแต่เธอจำความได้...หรืออาจจะนานกว่านั้น

หลวงปู่บุญที่วัดพุทธาวาราม จังหวัดอยุธยา หรือที่เธอเรียกจนติดปากว่าพระอาจารย์บุญ ซึ่งเป็นปู่แท้ๆ ของเธอเคยเล่าให้เธอฟังว่า เมื่อสิบแปดปีที่แล้ว ท่านยังมีได้บวชเป็นพระ เป็นแต่เพียงมีคณายกอยู่ที่วัด สมัยนั้นหลวงปู่อินยังเป็นเจ้าอาวาสอยู่ แต่ได้มรณภาพลงก่อนที่สุคนธรสจะเกิดได้ไม่นาน

ตอนที่สุคนธรสเกิดนั้นนับได้ว่าเป็นที่โจษจันของเหล่าพยาบาลในโรงพยาบาลมาก เพราะเธอเอาแต่ร้องไห้จ้าไม่ยอมหยุด ไม่ว่าจะทำวิธีไหนก็ไม่สามารถทำให้เด็กน้อยหยุดร้องได้ แม้แต่หมอเองก็จนปัญญาเพราะหาสาเหตุไม่พบ

ปู่บุญเลยไปปรึกษากับท่านเจ้าอาวาสวัดพุทธาวารามคนใหม่ ท่านลองดูดวงให้แล้วบอกว่าเด็กคนนี้มีบุญ และเล่าให้ปู่บุญฟังว่า ในคำคืนหลังจากงานพระราชทานเพลิงศพของหลวงปู่อินผ่านไปได้เจ็ดวัน หลวงปู่อินได้มาเข้าฝัน บอกว่าท่านได้มอบญาณของท่านให้แก่เด็กในครรภ์ของหญิงสาวท่านเอาไว้ เนื่องจากเกรงว่าหากมอบญาณทั้งหมดให้คนใดคนหนึ่งแล้วคนคนนั้นบุญบารมีไม่ถึง ก็จะทำให้เกิดเป็นภาระและเกิดทุกข์กับเด็กคนนั้นเสียเปล่าๆ บางทีอาจจะถึงแก่ชีวิตได้ เพราะท่านสั่งสมบุญบารมีเอาไว้เยอะมาก ประจวบกับมีหญิงสาวที่ตั้งครรภ์อ่อนๆ มาในงานพระราชทานเพลิงศพของท่านนับได้ห้าคนพอดีบพอดิ จึงได้แบ่งญาณออกเป็นห้าส่วนตามที่ได้ออกเอาไว้

และแม่ของสุคนธรสก็เป็นหนึ่งในนั้น เธอจึงได้รับญาณจากหลวงปู่อินที่เรียกว่าphan samsap ไป จึงทำให้จมูกของเธอมีประสาทสัมผัสพิเศษ ทำให้สามารถได้กลิ่นของเทพเทวดาหรือแม้กระทั่งภูตผีปีศาจได้

ท่านเจ้าอาวาสจึงมอบยันต์ให้ปู่บุญนำไปวางไว้ใต้หมอนของเธอ แต่หมอนก็มีผลทำให้สุคนธรสหยุดร้องไห้ได้แค่ไม่นาน เธอก็กลับมาเป็นเหมือนเดิมอีก คือร้องไห้ไม่หยุด ปู่บุญกับพ่อและแม่จึงเป็นทุกข์ใจมาก ปู่บุญจึงไปเรียนปริชา

กับท่านเจ้าอาวาสอีกครั้ง ท่านเจ้าอาวาสคิดว่าบารมีของหลวงปู่อินคงจะแรงมาก จึงแนะนำให้บุพการีรับบวชเพื่อเสริมบุญให้เด็กสาว ปู่บุญจึงอาสาบวชเสียเอง เพราะตั้งใจเอาไว้ตั้งแต่เมื่อครั้งหลวงปู่อินมรณภาพแล้ว

หลังงานบวชของปู่บุญ อาการร้องไห้อย่างไม่มีเหตุผลของสุคนธรสจึงหายเป็นปกติทิ้ง ปู่บุญจึงตั้งใจศึกษาสรรพตำราที่หลวงปู่อินทิ้งเอาไว้ให้ ท่านตั้งใจว่าเมื่อสุคนธรสโตพอที่จะรับวิชาพวกนี้แล้ว ท่านจะถ่ายทอดให้ เพื่อที่ว่าเวลาที่ท่านมรณภาพลง เธอจะได้มีสิ่งหนึ่งเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจแทน

‘วันนี้คงได้ใช้อีกแล้ว’ สุคนธรสนึกอยู่ในใจก่อนจะเหลียวมองดูเหล่าเพื่อนใหม่ทั้งสี่คนจนพบว่าแต่ละคนมีท่าทางกระสับกระส่ายราวกับพวกเธอรับรู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของเธอได้

“พวกเธอเป็นอะไรกัน นั่งเหลียวหน้าเหลียวหลังมานานแล้วนะ” สุคนธรสตัดสินใจเอ่ยถามเมื่อนั่งมองเพื่อนๆ อยู่อีกพักใหญ่ อาการลูกลี้ลูกลั่นเหงนหน้ามองฟ้าแล้วมองรอบๆ ตัวอย่างระแวงระวังก็ไม่หมดไปเสียที

“ฉันบอกไม่ถูก” เนตรสีตางค์บอกลีงอ่อยก่อนจะค่อยๆ ขยับไปหลบอยู่ข้างหลังญาณินแล้วซุกหน้ากับหัวไหล่ของเพื่อนสาวเหมือนกับจะไม่อยากมองอะไรบางอย่าง

“หรือเธอกลัวผี” สุคนธรสเดาเด้นิ้วไล่อย่างคาดคั้น “ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันมียันต์ เอานี่...”

หญิงสาวล้วงมือลงไปใญ่ยม ก่อนจะดึงเอากระดาดษสี่เหลี่ยมออกมา สามสี่แผ่นแล้วยกมือขึ้นประนมทำปากขมุขมิบ ‘อะ ลัง วิ สุโล ปุสะ พุระ’

“ฟ่าง” สุคนธรสเปาลมใส่กระดาดษแล้วยื่นให้เพื่อนๆ

“อะไรเนี่ย” กรรณโพล่งขึ้นมา “ยันต์เพาเวอร์พัฟหรือ?”

“เออ...ศักดิ์สิทธิ์นะโว้ย ของแบบนี้อยู่ที่เวทมนตร์และคาถาที่ใช้ หลวงปู่ของฉันสอนมากับมือ รับรองผลร้อยเปอร์เซ็นต์ และมันไม่เกี่ยวกับกระดาดษ ฉันชอบเพาเวอร์พัฟ บลอสซัม แล้วจะทำไม ยันต์ฉันเขียนด้วยหมึกกล่องหน มันซุกอยู่ข้างในนั่นแหละ แต่ไม่อยากเขียนลบลายสวยๆ ของกระดาดษ” เธอสวนกลับเป็นชุด “พับใส่ไว้ในกระเป๋าชะ รับรองคืนนี้ไม่มีใครกล้ำมายุ่งแน่”

“โอ้...” กรรณมาร้องขึ้นมา ก่อนจะตึงกับยี้ห้อกุซซ้อออกมาแล้วพับยันต์

ของเธอเป็นชิ้นเล็กๆ หนีบกลับเข้าไปในศีรษะ “ไว้ตรงนี้แหละดี มันจะได้ไม่กล้ำเข้ามาอยู่กับฉัน”

สุคนธ์รพยักหน้าก่อนจะหันไปดูคนอื่นๆ ที่พร้อมใจกันกับยันต์ที่เธอให้ไปลงในกระเปาะเสื้อ ทว่าหลังจากนั้นไม่นาน กรรมาก็ยกมือขึ้นมาปิดหูด้วยท่าทางเหมือนกับเจ็บปวดอย่างรุนแรง

“เกิดอะไรขึ้น เธอเป็นอะไรไป” ญาณิ์ร้องถามด้วยสีหน้าตื่น “ไม่สบายหรือเปล่า จะกลับไปนอนพักไหม”

แล้วอยู่ๆ เนตรสิตางค์ก็ยกมือขึ้นมาปิดตาซบกับหัวเข่าด้วยร่างกายที่สั่นเทิ้มราวกับลูกนก กรรมภาหันไปแตะมือลงบนหลังของคุณหนูผู้อ่อนบาง แต่แทนที่จะเป็นคนที่ปลอบขวัญ เธอกลับสะดุ้งเฮือกแล้วชักมือกลับรากับร่างกายของเนตรสิตางค์มีกระแสไฟไหลเวียนอยู่ลึกหมื่นโวลต์

ไฮโซสาวหันไปมองที่กลางลานกิจกรรมอย่างรวดเร็วด้วยสีหน้าตื่นตระหนก พาเอาสุคนธ์รพยักได้ถึงความไม่ชอบมาพากลที่เกิดขึ้น เธอหันไปมองที่จุดเดียวกับเพื่อนสาวและแน่ใจได้ทันทีว่าเรื่องเลวร้ายอะไรบางอย่างคงสถิตอยู่ที่นั่น เพราะกลิ่นฉุนแรงกล้านั้นลอยมาจากตรงนั้น ตรงที่พงษ์ศักดิ์ นักศึกษารุ่นพี่ของเธอกำลังร้องรำทำเพลงอย่างสนุกสนานอยู่

“ว้าย!” มีเสียงร้องดังมาจากเหล่าเพื่อนสาว แต่ละคนต่างมีท่าทางแปลกขึ้นทุกที เนตรสิตางค์ครางฮือ ตัวสั่นนั่งกอดอยู่ข้างหลังญาณิ์ที่เพิ่งจะลืมตาขึ้นมาด้วยสีหน้าซีดเผือด ส่วนกรรมาก็ปิดหูตัวเองแน่นและตัวสั่นเป็นเจ้าเข้าไม่แพ้กัน

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเธอเห็นอะไร แต่เขาบอกฉันว่าพวกเราไปหลบหลู่เขา” ญาณิ์เป็นคนเอ่ยขึ้นเบาๆ ให้พอได้ยินกันเองในหมู่เพื่อนใหม่ที่มาสานกันอย่างไม่รู้ตัวด้วยข้าวผัดกล่องเดียว

“หลบหลู่ยังล่ะ” เนตรสิตางค์เอ่ยถามทั้งที่ยังปิดตาแอบอยู่หลังญาณิ์

“ไม่รู้สิ เขยีนคำหว่ารุ่นพี่ที่กำลังเต้นอยู่กลางวงนะ” ญาณิ์โพล่งขึ้นมา

“จะ...จะ...ฉัน...กะ...ก็...เห็น” เนตรสิตางค์เสริมด้วยน้ำเสียงสั่นเทา

“ฉันก็เห็นเหมือนกัน เขาสูงเท่าตึกสี่ชั้นแน่ะ แล้วขึ้นมาที่พวกเราด้วย” กรรมภาเสริมขึ้นอีกคนขณะที่แตะหลังของเนตรสิตางค์อย่างปลอบโยนอยู่

“ฉันได้ยิน เขาคำรามเสียงดังและกำลังโกรธมาก” กรรมาเอ่ยขึ้นด้วย

เช่นกัน

“อิตานั้นไปทำอะไรไว้ละเนี่ย เขาถึงได้โกรธขนาดนั้น” สุนทรธสเอ่ยเพราะได้กลิ่นฉุนที่รุนแรงมาก แรงเสียดจนเรารู้ได้เลยว่าเจ้าของกลิ่นนั้นอยู่ในอารมณ์ที่ฉุนเฉียวมากเลยทีเดียว ก่อนจะถอนหายใจออกมาอย่างเบื่อหน่าย “อย่างนี้ทุกทีสิน่า”

“ไม่รู้สิ เขาเมามากด้วย” ญาณินบอก

สุนทรธสเบ้าปาก ก่อนจะเหลือบมองรอบๆ ตัวแล้วพบว่า เพื่อนที่นั่งอยู่ใกล้หลายคนต่างหันมามองที่พวกเขาเป็นตาเดียวกัน เธอจึงยิ้มเจื่อนๆ ให้พร้อมๆ กับเพื่อนข้า้วผัดรวมสาบาน

“เอาไงดี ไปบอกเขาไหม” กรรรมภาเสนอขึ้น “เขาทำอะไรไว้ก็ให้ไปขอขมา”

“เขาไม่เชื่อหรอก” สาวท้าวยกไหล่ ก่อนจะหันไปมองที่รุ่นพี่พงษ์ศักดิ์อย่างระอา “ของแบบนี้ไม่เจอกับตัวไม่มีวันรู้สิ”

“ถ้างั้นจะทำยังไงดีล่ะ เขาโกรธมากนะ” เนตรลิตางค์อ้านิ้วที่ปิดตาออกพอให้เห็นเพื่อนๆ ก่อนจะรีบก้มหน้าจุกๆ ลงไปอีก

“เธอเห็น...” ญาณินกระซิบถามอย่างไม่แน่ใจนัก

“ฉันได้ยินเสียงเขา มั่นรุนแรงน่ากลัว” กรรณเอ่ยขึ้นแทน

ญาณินจึงหันไปถาม “เขาพูดว่าอะไร”

“เขาพูดว่า ‘พวกเอ็งลบหลู่กู’ ” กรรณบอก ตัวสั่นงันงกด้วยความกลัวที่ยังไม่จางหายเลยสักนิด “มันเป็นคำพูดซ้ำๆ เหมือนสะท้อนไปมาในท้องแคบๆ ฉันไม่เข้าใจที่เขาพูดทั้งหมดหรอก”

สุนทรธสจึงตัดสินใจเอ่ยถามญาณินเสียเอง “แล้วเมื่อกี้ที่เธอบอกว่าเขาพูดว่าเรลบหลู่เขา ก็แสดงว่าเธอได้ยินเหมือนกันนะสิ”

“เอ่อ ถ้าอยู่ในสมารถก็ใช่ แต่ถ้าไม่ ก็ไม่ได้ยิน อีกรอย่าง ฉันก็ไม่ได้ยินทุกอย่างหรอกนะ เพราะคลื่นเสียงของมนุษย์กับภูตมันคนละความถี่กัน จะรู้ก็ต่อเมื่อจูนกันติดบ้าง”

“งั้นจูนใหม่สิ” กรรรมภาสั่ง “ถามว่าเขาต้องการอะไร”

“ไม่เอ้า!” ญาณินส่ายหน้าแล้วร้องตอบเสียงลั่น “ฉันกลัว”

“โอ๊ยเว้ย แล้วจะรู้เรื่องกันไหมนี่” สุนทรธสยกมือขึ้นเกาหัวจนผมฟูฟ่อง

‘เอาใจตีวะ’ เธอนึกในใจ ก่อนจะล้วงมือลงไปใน่ายามอีกครั้งแล้วดึงกระดาษ เพาเวอร์พัพขึ้นมามีแผ่นแล้วสวดนพคุณเหมือนกับตอนที่ลงยันต์ให้เพื่อนๆ จากนั้นจึงดึงปากกาออกมาจากยามแล้วจัดการเขียนเบอร์โทรศัพท์มั่วๆ ลงไป “ไม่ได้ด้วยเลห์ก็ต้องเอาด้วยกละวะ”

เป็นเวลาเดียวกับที่เพลงจบลงพอดี พงษ์ศักดิ์หยุดเต้นแล้วเดินโซเซออกจากวงไป สุคนธรสได้โอกาสจึงรีบวิ่งตามไปแล้วร้องเรียกเสียงหวาน “พี่ป้องคะ!”

“อารายน้อง” รุ่นพี่หันมาส่งยิ้มกรักรักริมให้เมื่อเห็นเธอกับเพื่อนๆ ที่กำลังวิ่งตามมา

“คุณพี่ขา...หนูชอบเพลงที่พี่ร้องมากเลยคะ” สุคนธรสทำเสียงอ่อนเสียงหวานพร้อมรอยยิ้มหยาดยิ้ม ก่อนจะยื่นกระดาษยันต์ให้เขาแล้วชี้ไปกลางวง “เพื่อนหนูคนโน้นเขาชอบคะ และฝากเบอร์มาให้พี่ด้วยคะ”

“ไหนๆ คนไหน” พงษ์ศักดิ์ชะเง้อมองด้วยท่าทางโง่งมจะลืมลืมหเล่

“โน่นคะ โน่น” หญิงสาวสาวยืนไปมาหวังจะหลอกล้อให้ชายหนุ่มมึนงง “หนูว่าพี่เมาแล้วถึงมองไม่เห็น เอาไว้หายเมาค่อยโทร. ไปหาณะคะ เก็บเบอร์ไว้ให้ดีละคะ”

“แน่นอน” รุ่นพี่ชี้เมาหลิวตาราวกับเป็นเทพบุตรผู้ดังตาม ก่อนจะโบกมือแล้วเดินโซซัดโซเซตรงไปที่ต้นไทร

“แหะ” สุคนธรสแลบลิ้นไล่ และเพียงเห็นว่ารุ่นพี่เดินไปทำอะไรที่ต้นไทร ที่ผูกผ้าเจดสีนั้นเธอก็ถึงกับอ้าปากค้างทันที เพราะเขากำลังรูดชิปกางเกงออกแล้วจัดการปลดทุกข้อออกมา “มิน่าเล่า อย่างนี้เองถึงได้โกรธนักโกรธหนา”

หญิงสาวไม่รอช้า รีบวิ่งกลับไปหาเพื่อนที่วิ่งตามมาทันที “เขาไปฉี่ตรงข้างศาลเพียงตา เจ้าของถึงได้โกรธขนาดนี้”

“แล้วจะทำยังดี บอกเขาไปขอขมาไหม” เนตรลิตางค์เสนอ

“ตอนนี้เมา พูดไม่รู้เรื่องหรอก ต้องรอพรุ่งนี้แล้วละ ได้ยันต์ไปคงพอจะช่วยให้ พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน” สุคนธรสบอกเพื่อนๆ ต่างเห็นด้วยจึงได้แต่นั่งมองรุ่นพี่คนนั้นเดินกลับมาจากกิจกรรมเสี่ยงตายด้วยหัวใจที่หวาดหวั่นกันไปตามๆ กัน

หลังจากกิจกรรมรอบกองไฟจบลง หญิงสาวทั้งห้าคนจึงพากันลุกเดินกลับขึ้นไปบนบ้านพัก สุนทรสเห็นกรรณาหิบบชานด์อะเบตซ์ขึ้นมาเสียบหู คงหวังจะกลบเสียงอาฆาตแค้นของท่านเจ้าที่ ไม่ผิดอะไรกับเนตรลิตางค์ที่ยังคงชุกหนากับแผ่นหลังของญานินเดินไปโดยไม่ยอมมองทางเลยสักนิด

แต่เมื่อมาถึงห้อง สุนทรสกลับไม่สามารถข่มตาให้หลับลงได้ จึงลุกจากที่นอนเดินมานั่งลงบนที่นอนของญานินซึ่งอยู่ด้านในสุดของห้อง

“นอนไม่หลับ”

“ใครจะหลับลง” เนตรลิตางค์เอ่ยแทรกขึ้นขณะที่ทรุดตัวลงนั่งข้างๆ เธอ

“นั่นสิ” กรรมาเสริมขึ้นพร้อมๆ กับที่กรรณาตามมาสวมทบโดยที่ยังคงมีหูฟังเสียบติดหูอยู่

ทั้งห้าจึงจับกลุ่มคุยกันถึงเรื่องของรุ่นพี่พงษ์ศักดิ์กับเจ้าที่ จนกระทั่งเพื่อนร่วมห้องอีกห้าคนหิวหอนกันไปคนละใบเพื่อไปจับกลุ่มคุยกับเพื่อนที่อยู่อีกห้องหนึ่ง ทำให้ห้องทั้งห้องกลายเป็นที่ประชุมของพวกเธอไปโดยปริยาย

ไม่นาน กรรณาก็ถอดหูฟังออก สุนทรสจึงเอ่ยขึ้นเป็นคนแรกว่า “ฉันคิดว่าพวกเธอคงจะคิดเหมือนกัน ฉันคงไม่ต้องอธิบายอะไร”

ทุกคนพยักหน้าแล้วต่างหันมองหน้ากันด้วยความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกัน นี่เป็นครั้งแรกที่สุนทรสไม่รู้สึกว่าตัวเองเป็นตัวประหลาด โดยเฉพาะเวลาอยู่ในกลุ่มเพื่อนผู้หญิง

“ฉันมองเห็นผี” เนตรลิตางค์เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อน “ฉันเห็นมาตั้งแต่เด็กๆ มันไม่ได้เป็นทุกวัน แต่จะเห็นชัดขึ้นตอนใกล้พระจันทร์เต็มดวง”

“ฉันก็เหมือนกัน” คนที่เหลือต่างเอ่ยขึ้นมาเป็นเสียงเดียวกัน

กรรณาเริ่มเล่าให้ฟังเป็นคนแรก “ฉันได้ยินเสียงประหลาดมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วเหมือนกัน ฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง บางทีก็เป็นคำพูดที่เป็นประโยค บางทีมันก็เป็นคำๆ ขาดกระท่อนกระแท่น หรือบางทีมันก็ไม่ใช่เสียงพูด แต่เป็นเสียงเหมือนคลื่นวิทยุ ตอนหลังฉันถึงได้รู้ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงไปตามวิญญาณที่เจอ และอิทธิพลของดวงจันทร์ ยิ่งใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงเมื่อไหร่ ฉันก็จะได้ยินเสียงชัดและเป็นประโยคยาวยิ่งขึ้น”

“ฉันเห็นและได้ยินบ้างเหมือนกัน” ญานินเอ่ยขึ้นหลังจากสิ้นเสียงของ

กรรมา “แต่ต้องเป็นตอนที่ฉันมีจิตใจที่สงบมากพอ หรือที่เรียกว่านั่งสมาธิ นั่นแหละ ตอนเด็กๆ ฉันจะเห็นตอนเข้านอน ช่วงเคลิ้มๆ ก่อนหลับสนิท จะมีวิญญาณมาขอส่วนบุญเยาะแยะเลย ยิ่งใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงละก็ แทบไม่ต้องหลับต้องนอน เข้าคิวกันมาขอเลยละ”

“ของฉันมองเห็นภาพที่เคยเกิดขึ้นกับคนนั้นด้วยการสัมผัส” กรรมาเสริมขึ้นบ้าง “ฉันเห็นเจ้าที่ผ่านสายตาของเนตร ฉันก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กๆ แล้วเหมือนกัน และมันจะชัดขึ้นเรื่อยๆ เมื่อใกล้พระจันทร์เต็มดวง”

ทุกคนต่างหันมองกันด้วยสีหน้าคาดไม่ถึง ก่อนจะหันมาทางสุคนธรสซึ่งกำลังตั้งใจฟังอยู่ด้วยความรู้สึกไม่ต่างจากทุกๆ คนเลย เธอไม่ใช่คนเดียวที่สามารถสัมผัสกับสิ่งเหนือธรรมชาติอีกแล้ว ตอนนี้องค์เพื่อนๆ ของเธอทุกคนต่างสัมผัสกับมันได้ในรูปแบบที่แตกต่างกัน

สาวๆ พวกนี้อาจจะเป็นคนที่พระอาจารย์ปู่เคยเล่าให้ฟังก็เป็นได้ พวกเธออาจจะเป็นเด็กน้อยที่ได้รับญาณพิเศษเหมือนกับที่เธอได้รับมาจากหลวงปู่อินแห่งวัดพุทธาวาราม

สายตาของเพื่อนๆ บ่งบอกถึงความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งที่สุคนธรสมีอยู่ เธอถอนหายใจก่อนจะตอบออกไปด้วยน้ำเสียงเบื่อกว่า “ฉันได้กลิ่น”

เหล่าเพื่อนใหม่ยิ้มออกมา สุคนธรสเบะปากอย่างน้อยใจ “เออ ฉันรู้ว่ามันตลก อยากจะหัวเราะก็หัวเราะไป”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” ญาณินรีบไบก์ไบก์มือปฏิเสธ “ฉันคิดว่าเราทุกคนต่างก็เจอสิ่งประหลาดเหมือนกัน สิ่งที่เกิดขึ้นกับแต่ละคนก็ดูน่าขนลุกในสายตาของคนอื่นทั้งนั้น เราไม่คิดว่ามันตลกหรอกนะ”

“เออ” สุคนธรสพยักหน้าก่อนจะล้วงเข้าไปในย่ามหยิบหน้ากากอนามัยขึ้นมา เป็นหน้ากากผ้าที่สกรีนตรามุมซ้ายล่างเป็นรูปตัวการ์ตูนเล็กๆ นามบลอสซัม หนึ่งในสมาชิกขบวนการเพาเวอร์พัฟเกิร์ลที่เธอชื่นชอบเป็นพิเศษ ด้านหลังมียันต์สีม่วงหรือยันต์พระไตรสรณคมน์ที่เธอวาดเป็นรูปสี่เหลี่ยมเชื่อมต่อกันโดยไม่ยกปากกาขึ้น ขมวดที่มุมทั้งสี่เป็นวงพร้อมทั้งท่องสูตรเรียกยันต์และสนธิยันต์กำกับ ด้านบนของยันต์สีม่วงเขียนเป็นอักษรอุณาโลมาปะนะชายะเตซึ่งมีลักษณะคล้ายกับเลขเก้าไทย “นี่ ลงอาคมไว้เหมือนกัน ปกติฉันจะพกติดตัวตลอด ยิ่ง

ใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงพลังก็ยิ่งแรง แต่มาที่นี้ ขึ้นใส่คนจะได้หัวเราะตาย เอาไว้ในกรณีฉุกเฉินเท่านั้น”

“วันนี้พระจันทร์เต็มดวง” ญาณินเอ่ยเบาๆ “พวกเราทุกคน...”

“ใช่ วันพระจันทร์เต็มดวงฉันจะมีพลังรับคลื่นได้แรงมาก” กรรณาทเรกขึ้น

“ใช่ๆ” ต่างคนต่างขานรับจนแทบจะเป็นเสียงเดียว

“ดูเหมือนพวกเราจะมีอะไรคล้ายๆ กันนะ” ญาณินเอ่ยสรุปออกมา

“จริงด้วย ถ้างั้นฉันก็ไม่ใช่คนประหลาดอีกแล้ว” กรรณาทเรกนี้วิบิตปากหัวเราะ ‘โหะๆๆ’ ออกมาก่อนจะหยิบถุงมือสีชมพูหวานแหววออกมาจากกระเป๋า ราคาเรือนแสนของเธอ “ฉันต้องสวมไว้ตลอด ไม่อย่างนั้นฉันจะเห็นอะไรต่อมิอะไรมั่วไปหมด”

“ฉันก็ต้องใส่หูฟังชาวนดอะเบาต์ไว้ตลอดเหมือนกัน” กรรณาทเรกก่อนจะไขว่เครื่องเล่นวิทยุเทปแบบพกพาให้คนอื่นๆ ได้เห็น

“ฉันแค่บอกตัวเองไม่ให้เพลอจิบหลับก็พอ ไม่อย่างนั้นจะเจอในสิ่งที่ไม่ต้องการ แต่จิตฉันก็นิ่งมาก นิ่งที่ไหนก็ทำสมาธิได้ที่นั่น ยิ่งคืนวันเพ็ญก็ยิ่งเข้าสมาธิได้ง่ายมากๆ” ญาณินบอก

สุคนธรสัสม์แป้น “ฉันก็ได้กลิ่นแรงเหมือนกัน มันไม่ใช่กลิ่นซากศพหรือกะ วิญญาณแต่ละตนจะมีกลิ่นต่างกัน และจะเปลี่ยนไปตามอารมณ์ อย่างเจ้าที่เมื่อครู่กลิ่นความแค้นแรงมาก”

“จันรี แล้วตอนนี้เธอยังได้กลิ่นอะไรอีกไหม” กรรณาทเรกถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น เธอไม่ได้สัมผัสกับใคร

“ไม่ได้แล้ว ฉันคิดว่าเจ้าที่เจ้าทางคงจะทำอะไรปกป้องไม่ได้ก็เลยกลับไปฉันยกมือไหว้...” แม่หอมจำเป็นเอ่ยขึ้นพร้อมๆ กับยกมือขึ้นพนมประคอบคำพูด “บอกท่านแล้วว่าพรุ่งนี้จะไปขอขมา ท่านคงจะโอเคละมัง”

“อือ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ” เนตรลิตางศ์เอ่ยอย่างไม่แน่ใจนักแล้วยึดตัวมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างหวาดๆ

“เห็นอะไรไหม” ญาณินเอ่ยถามออกมา

สาวน้อยร่างเล็กส่ายหน้า “ไม่มี คงจะสงบอย่างที่เราบอกแล้วละ”

“ค่อยโล่งใจหน่อย” กรรมาเป่าปาก

หลังจากนั้นความเจ็บก็เข้าครอบครองจิตใจของทุกคน ต่างคนต่างมองหน้ากันด้วยความรู้สึกล้ายกับมีอะไรบางอย่างที่เชื่อมโยงพวกเธอเอาไว้ด้วยกัน สุนทรสยัมกว้างอย่างมีความสุขแทบจะพร้อมๆ กับเพื่อนทุกคน

“ฉันดีใจที่ฉันไม่ใช่ตัวประหลาดในสายตาของพวกเธอ” ญาณินเอ่ยกลั้วหัวเราะ

“ฉันก็ดีใจมาก” เนตรสิตางค์ยื่นมือออกไปจับคนพูดเขย่าไปมาอย่างร่าเริงผิดกับตอนที่อยู่บนหาดทรายลิบลิบ “ที่มีใครสักคนเหมือนฉัน”

“ฉันก็ด้วย” กรรมาวางมือลงบนมือของสาวน้อยพร้อมรอยยิ้ม กรรมาก็เช่นเดียวกัน ใบหน้าของเธอเปล่งประกายอย่างประหลาดราวกับเพิ่งจะไปแอบเติมแป้งมา

สุนทรสมองเพื่อนๆ ด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะเอ่ยติดตลกออกมา “ฉันดีใจที่พวกเราเป็นพวกประหลาดเหมือนกัน เหมือนเจอเพื่อนตายยังงี้ก็ไม่รู้”

คำพูดนั้นทำเอาเหล่าเพื่อนใหม่ต่างหัวเราะออกมาด้วยความขบขัน จากนั้นต่างก็มองหน้ากันด้วยดวงตาที่สั่นระริก แต่ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลยสักคน ทุกคนคงจะรู้สึกเหมือนกับเธอที่ความรู้สึกแปลกแยกในตัวเองถูกหุบทำลายลงไปจนเหลือแต่เพียงความรู้สึกที่เปี่ยมล้นไปด้วยคำว่ามิตรภาพอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย

“ฉันดีใจ... ไม่นึกเลยว่าการมารับน้องคราวนี้ฉันจะได้เจอเพื่อนที่มีอะไรเหมือนกัน” ญาณินเป็นคนเอ่ยขึ้นมาก่อนด้วยน้ำเสียงสั่นเครือก่อนจะยกนิ้วขึ้นกรีดน้ำตา

“ฉันก็ดีใจ” เนตรสิตางค์หันกว่าเพื่อน เธอร้องให้ออกมาปานนางงามที่ถูกประกาศให้ครองตำแหน่งผู้หญิงที่สวยงามที่สุด

ส่วนกรรมากับกรรมาต่างก็พากันหัวเราะชอบใจ ไม่ต่างอะไรกับสุนทรสที่รู้สึกโล่งใจและดีใจที่ต่อไปนี้จะจะไม่รู้สึกโดดเดี่ยวอีกต่อไปแล้ว

คืนนั้นเป็นคืนที่สุนทรสรู้สึกเหมือนกับยกภูเขาออกจากอก เธอเล่าเรื่องต่างๆ ที่ได้พบพานมาสลับกับรับฟังเรื่องราวของคนอื่นๆ ด้วยความสนุกสนาน

จนลืมไปเลยว่ายังมีเพื่อนร่วมห้องอยู่อีกห้าคน เพราะพวกนั้นหลังจากหอบหัวหมอนออกไปแล้วก็ไม่กลับเข้ามาอีกเลย

“วันก่อนนะ ฉันต้องไปงานศพแม่เพื่อนที่วัดแถวบ้าน พอไปถึงนะ ฉันก็ได้ยินเสียง...” อยู่ๆ กรรณาก็หยุดกึกแล้วลุกพรวดขึ้น ทำเอาสุคนธ์สรสเบิกตามองเพื่อนสาวด้วยความตกใจไม่ต่างอะไรกับคนอื่นๆ “เขามาอีกแล้ว”

กรรณาสั่นเป็นเจ้าเข้าไม่ต่างอะไรกับเสียงของเธอ “เสียงของเขาดังมากเลย ดังกว่าตอนหัวค่ำเสียอีก”

สุคนธ์สรสหันไปหาเนตรสิตางค์ที่กำลังลุกขึ้นมาเช่นเดียวกัน “เธอดูซิว่าเธออยู่ไหน ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันมีของดีเพียบ”

คุณหนูผู้เรียบร้อยมองหน้าคนพูดอย่างหวาดๆ ก่อนจะจำใจหันไปมองออกนอกหน้าต่างแล้วก็ถึงกับหน้าถอดสี

“นั่น...” กรรณากาโพล่งขึ้นมาพร้อมกับชี้นิ้วไปที่หาดทราย “พี่ป๋อง เขาเดินไปแล้ว”

“เจ้าที่เรียกเขาลงไป เร็วเข้าพวกเรา เราจะต้องรีบไปห้าม” เนตรสิตางค์เอ่ยตะกุกตะกัก

สุคนธ์สรสตั้งสติได้ก็หันไปคว้าเอาย่ามคู่ใจมาสะพายไหล่ จากนั้นก็รีบวิ่งลงจากบ้านพักพลางตะโกนออกไปพร้อมกับเพื่อนๆ ของเธอ “อย่า พี่ป๋องอย่าไป!”

ทว่ารุ่นพี่ี่เมาก็ยังเดินลุยน้ำลงไปโดยไม่สนใจใครทั้งสิ้น เขาเดินลึกเข้าไปในทะเลเรื่อยๆ โดยที่ไม่ยี่หระต่อความลึกกลับของท้องทะเลยามค่ำคืนเลยสักนิดเดียว

“เขายืนอยู่กลางน้ำ กำลังกดพี่ป๋องลงน้ำแล้ว” เนตรสิตางค์ร้องบอก ส่วนกรรณาก็ยกมือขึ้นมาปิดหู

สุคนธ์สรสจินตนาการจากคำบอกเล่าของเนตรสิตางค์ตอนที่นอนคุยกันอยู่ในห้องเมื่อสักครู่นี้ถึง ‘เขา’ ที่เพื่อนของเธอเอ่ยถึง ร่างสูงใหญ่ราวกับต้นตาลที่หงเพียงผ้าโจงสีแดงและมีใบหน้าถ่มมึงทิ้งคงกำลังใช้มือที่ใหญ่กดรุ่นพี่ี่พังค์ศักดิ์อยู่กลางน้ำเป็นแน่

พวกนักศึกษาชายทั้งรุ่นพี่ี่รุ่นน้องที่นอนกันระเกะระกะอยู่ที่ลานกิจกรรม

ต่างตกใจตื่นขึ้นมาเมื่อได้ยินเสียงของพวกเธอ ต่างคนต่างวิ่งมาหาแล้วช่วยกัน ตะโกนร้องเรียกพงษ์ศักดิ์ให้กลับขึ้นมา ทว่ามันไม่ได้ช่วยอะไรเลยสักนิด เมื่อ รุ่งที่คนนั้นยังคงตื่นนอนกระสือกระสนอยู่ในทะเล

“เธอเห็นอะไร” ญาณินกระซิบถามเนตรสิตางค์

“ชะ...ชะ...ชายหนุ่มผ้าใจสีแดง...ตัวใหญ่ราวกับต้นตาล” เธอตอบเสียงสั่น ไม่ผิดอะไรกับเนื้อตัวที่ลั่นเป็นลูกนกที่กำลังเผชิญกับพญาอินทรี “เขา...เขา... กำลังเหยียบฟ้ป้องกันน้ำ”

คำบอกเล่าของเนตรสิตางค์นั้นเกินกว่าจินตนาการของสุคนธรสลิบลับ หากถึงขั้นใช้เท้าเหยียบนี่คงจะรุนแรงกว่าใช้มือกดเป็นไหนๆ นึกแล้วก็ให้ชนพอง สยองเกล้าขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก แต่มันก็ไม่ใช่เวลาจะมากลัวอยู่ เธอรีบเปิดยาม ออกแล้วลงมือความหาสายสิญจน์จากข้าวของที่รวมกันอยู่ภายในวุ่นวาย

“โธ้ย นิบหายแล้ว ทำไมเวลารีบถึงหาของไม่เจอเสียทีนะ” สุคนธรสบัน ออกมายืดยาวก่อนจะตัดสินใจทุกอย่างที่มีออกจากยามจนหมด จากนั้นก็ใช้มือ เกลี่ยสิ่งของที่กองรวมกันอยู่บนพื้นทรายจนของขลังต่างๆ กระจัดกระจายไปหมด

‘เจอแล้ว’ เธอฉวยสายสิญจน์ที่มัดม้วนเป็นก้อนกลมราวกับไขฟองใหญ่ จากนั้นก็รีบแหวกฝูงไทยมุงวิ่งลงไปในน้ำอย่างรวดเร็ว เมื่อถึงจุดที่ลึกลับเธอก็ กระโจนลงไปแล้วจ้วงมือว้ายไปหารุ่นฟ้ที่กำลังดิ้นพรวดอย่างรวดเร็วราวกับนางเงือก สาว

เมื่อถึงตัวพงษ์ศักดิ์สุคนธรสพยายามจับตัวเขาแต่ก็ทุลักทุเลเต็มที่เนื่องจาก ชายหนุ่มเตะแข้งเตะขาสะเปะสะปะไปหมด กว่าจะเข้าถึงตัวได้เธอก็ฟกซ้ำตำ เขียวไปหลายจุดจนนึกอยากจะเชกบาลหนาๆ ของเขาสักที

หญิงสาวใช้ปากคาบปลายด้ายพระปริตร^๑ ดึงออกจากม้วน จากนั้นจึงใช้ มัดรอบตัวของพงษ์ศักดิ์อย่างยากลำบากเพราะทั้งคอกทั้งเข่าของเขาเล่นเอาเธอ เจ็บระบมไปหมด

แต่แล้วสุคนธรสก็รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างกระแทกเข้ามาที่ด้านหลัง

^๑ ปริตร (อ่านว่า ปะ-หริด) แปลว่า ความต้านทาน หรือ ป้องกันรักษา ใช้เรียกสิ่งของมงคล ที่ผ่านการสวดพระพุทธมนต์มาแล้ว

มันกดให้เธอจมลงไปในน้ำพร้อมๆ กับร่างของพงษ์ศักดิ์ที่ยังคงไม่หยุดดิ้น เธอเหลียวมองรอบๆ ตัว แต่ก็ไม่พบอะไรเพราะมันมืดไปหมด เธอใช้มือความแต่ก็สัมผัสได้แต่เพียงน้ำที่กำลังล้อมอยู่รอบตัวของเธอแทนอากาศ

‘ฉิบหายเอ๊ย’ สุคนธรสสบถในใจ อากาศในปอดของเธอเริ่มหมดลงทุกที หญิงสาวจึงรีบตั้งสติโดยพลัน ก่อนจะลงมือพ่นด้ายรอบๆ ตัวรุ่นพี่อีกครั้งพร้อม กับบริกรรมคาถาในใจด้วยความตั้งใจที่มากขึ้นกว่าเดิม จนในที่สุดพลังที่กดทับเธอเอาไว้ก็มลายหายไป

หญิงสาวรีบพารุ่นพี่พุ่งขึ้นเหนือน้ำก่อนที่จะไหลเข้าสู่ปอดแทนที่อากาศอย่าง ที่ควรจะเป็น แต่ถึงกระนั้นก็ตาม พงษ์ศักดิ์ที่ดูจะคลายจากมนต์สะกดลงแล้ว ก็กลับคืนพราดๆ ขึ้นมาอีก คราวนี้คงจะเป็นเพราะต้องการอากาศเหมือนกับเธอ สุคนธรสจึงทุบเข้าที่ท้องของเขาแรงๆ ด้วยความต้องการจะช่วยเหลือผสมปนเปกับความหมั่นไส้อย่างบอกไม่ถูกจนเขาเริ่มสงบลง

ทว่าแม้จะขึ้นมาถึงผิวน้ำได้ แต่เธอก็กลับไม่เหลือแรงที่จะพาพงษ์ศักดิ์กลับขึ้นฝั่ง จึงร้องตะโกนออกไปสุดเสียง “มาช่วยด้วยสิโว้ย!”

เท่านั้นเอง นักศึกษาชายหลายคนต่างก็รีบวิ่งเข้ามาช่วยรับตัวของพงษ์ศักดิ์กลับไปฝั่ง สุคนธรสเหนื่อยจนแทบขาดใจ แต่ก็ฝืนว่ายน้ำตามขึ้นไปก่อนจะทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าหันหน้ากลับไปทีทะเลแล้วพนมมือ “อย่าเอาเขาไปเลยนะเจ้าคะ พรุ่งนี้หนูจะให้เขาขอขมาลาโทษค่ะ”

สินคำของสุคนธรสก็เกิดลมพัดแรงขึ้นมามือบหนึ่งก่อนจะสงบลงอย่างรวดเร็วเป็นสัญญาณบอกให้รู้ว่าท่านเจ้าที่รับรู้ในสิ่งที่เธอบอกแล้ว เธอจึงหันกลับแล้วก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นสายตาของคนอื่นๆ ที่ยืนอยู่บนหาดทราย

“งานเข้าแล้วสิจัน” หญิงสาวบ่นมังก่อนจะยกไหล่แล้วเอ่ยบอกออกไปด้วยเสียงอันดังพร้อมกับชี้ไปที่ต้นไทรข้างบ้านว่า “พี่ป๋องลบหลู่เจ้าที่ ท่านต้องการชีวิตของเขา ก็เท่านั้น”

เท่านั้นเองเสียงฮือฮาก็ดังขึ้นก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสียงซุบซิบนินทาและสายตาที่มองมาทางเธอราวกับเป็นตัวประหลาด ทั้งๆ ที่จุดสำคัญทุนเปี้ยกปอน้วยลงไปช่วย ‘ไอ้พี่ป๋อง’ ซึ่งไม่มีผู้ขายหน้าไหนกล้าทำอย่างเธอเลยแม้แต่คนเดียว หลังจากนั้นเจ้าหน้าทีมูลนิธิท้องถิ่นก็พากันวิ่งถือเปเล่เข้ามา พวกเขาปฐม

พยาบาลเบื้องต้นก่อนจะพาพงษ์ศักดิ์ไปส่งโรงพยาบาล สุนทรสจึงอาศัยช่วง
ชุลมุนนี้เดินกลับเข้าไปในบ้านเพื่ออาบน้ำแต่งตัวเสียใหม่ โดยมีเหล่าเพื่อนๆ ร่วม
ชะตากรรมวิ่งตามมาติดๆ

เช้าวันต่อมา เมื่อสุนทรสและเพื่อนๆ อีกสี่คนลงมาที่ลานกิจกรรม
รุ่นพี่ที่เป็นประธานนักศึกษาจึงประกาศว่าจะยกเลิกการรับน้องและบอกให้ทุก
คนเก็บข้าวของกลับกรุงเทพฯ ในอีกหนึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นทุกคนต่างก็จับกลุ่ม
พูดคุยกันถึงเรื่องลึกลับตื้นเต้นเมื่อคืนนี้ และทุกกลุ่มก็ไม่วายส่งสายตาเป็นเชิง
ถามมายังเธอ

ก่อนที่รถจะออก พงษ์ศักดิ์ก็กลับมาจากโรงพยาบาลพร้อมๆ กับของเช่น
โหลและผ้าแพรเจดสีผืนใหม่เอี่ยม สุนทรสได้แต่มองดูเขากราบไหว้ขอขมาลาโทษ
ที่ไปปัสสาวะรดศาลเพียงตาเท่านั้น เพราะไม่อยากจะไปช่วยให้คนอื่นๆ เขม่น
มองว่าเป็นตัวประหลาดอีกต่อไปแล้ว

กรรมภาวนาเมื่อบนไหล่ของเธอก่อนจะถามขึ้นอย่างอ่อนโยน “ไม่เป็นไรนะ”

“อือ” สุนทรสพยักหน้ารับก่อนจะมองไปที่ญาณิน เนตรสีดางค์ และ
กรรมที่ส่งยิ้มเป็นกำลังใจมาให้

“ขอบใจทุกคนมากนะ” เธอเอ่ยอย่างซาบซึ้งใจ และคิดว่า ถึงแม้การเรียน
ในมหาวิทยาลัยในอีกสี่ปีนับจากนี้จะเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากพอดูกับสายตา
ของคนอื่นที่มองเธอราวกับเป็นแม่มดหมอมผี แต่เธอก็แน่ใจได้อย่างหนึ่งว่า จะยัง
มีเพื่อนอีกสี่คนที่พร้อมจะมอบมิตรภาพที่แท้จริงให้แก่เธอ และนั่นก็เพียงพอ
แล้ว เพราะเธอไม่เคยได้รับสิ่งนั้นจากคนอื่นๆ นอกจากคนในครอบครัวเลย
แม้แต่ครั้งเดียว

ทว่าสุนทรสก็ไม่อาจจะรู้ได้เลยว่า เรื่องราวเมื่อคืนที่ผ่านมานั้นเป็นเพียง
แค่จุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมดเท่านั้น เธอยังจะต้องพบเจออะไรอีกมากมาย
ในชีวิตโดยมีเหล่าเพื่อนต่างความสามารถคอยช่วยเหลือซึ่งกันและกันไปอีก
หลายปีนับจากนี้

๑

“โอ้เสีย เชื้อผมสิ รับรองได้ว่าสมเด็จเจ้าวรวงศ์ของแท้นั่นครับ”
คนพูดเป็นชายหนุ่มรูปร่างผอมเกร็ง ท่าทางปอนๆ สวมเสื้อเชิ้ตลายสกอตสีกระดาก-
กระด้าง กางเกงยีนเก่าและขาดชนิดที่เรียกว่าผ่านการใช้งานมาอย่างสมบุก-
สมบันมากกว่าการแต่งให้เป็นไปตามสมัยนิยม

ส่วนอีกฝ่ายเป็นชายชราอายุอานามน่าจะลักหลิบเศษๆ ใบหน้ารูป
สี่เหลี่ยมอัมเอบดูเป็นคนสุภาพดี สวมเสื้อถ้างวงหรือเสื้อคอจีนที่ตัดเย็บจาก
ผ้าแพรเนื้อดีปักลวดลายแบบที่คนจีนมักจะนิยมสวมใส่ ปลายแขนเสื้อถูกพับขึ้น
มาจนคล้ายเป็นแถบขาวที่ติดกับสีน้ำเงินของเสื้อ สวมกางเกงแพรสีดำ ที่คอ
มีสร้อยทองเส้นโตห้อยพระสมเด็จเจ้าวรวงศ์พิมพ์ทรงเจดีย์อยู่

เพียงมองผ่านๆ สุคนธรสก็รู้ได้เลยว่า พระพิมพ์ทรงเจดีย์ที่ห้อยอยู่นั้น
เป็นของแท้นั่น ซึ่งก็ไม่ผิดอะไรกับสมเด็จเจ้าวรวงศ์พิมพ์ทรงพระประธาน
ในมือที่ชายชราขานคนนั้นกำลังพิจารณาอยู่อย่างเคร่งเครียด

“มองอะไรละ รส”

หญิงสาวที่ถูกเรียกหันไปมองหน้าเพื่อนของเธอซึ่งนั่งสวยอยู่ในชุดสีชมพู
หวานอยู่ด้านตรงข้ามโต๊ะอาหาร ก่อนจะทำปากม้วยไปทางสองชายต่างวัยที่

กำลังสนใจในสิ่งเดียวกันอีกโตะหนึ่ง “ดูนั่นสิ”

กรรมภาหันไปมองตามคำบอกของเพื่อน เนตรลิขิตางค์ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ สุนทรธสก็เช่นเดียวกัน เธอรีบยกหน้าขึ้นมามองลอดแว่นตาต้อออกไปเพราะ จุดหมายนั้นอยู่ตรงหน้าเธอพอดี

“ตานี้คงไปก่อกรรมทำเข็ญมามาก” เนตรลิขิตางค์ผู้มีท่าทางเรียบร้อยเอ่ย ขึ้นก่อนจะดันแว่นตาดำกลับเข้าไปชิดกับดวงตาอีกครั้งแล้วก้มหน้าลงทันที ร่าง น้อยสั่นขึ้นมาจนทำให้ทั้งสุนทรธสและกรรมภาต้องมองหน้ากันอย่างรู้ใจ

สุนทรธสและกรรมภาหันไปทางเพื่อนสาว “ทำไมละเนตร”

“ก็เจ้ากรรมนายเวรตามเกาะติดตัวเยอะเยอะเลยนะสิจ๊ะ เยอะจนเห็นเป็นเงาดำทะมึนไปหมดเลยละจ๊ะ” เนตรลิขิตางค์ตอบเสียงลั่น

“มิน่าละ” สุนทรธสเอ่ยขึ้นขณะทำจมูกพุดพิด “ฉันถึงว่าทำไมกลิ่นมันแปลกๆ”

“แหม ใส่หน้ากากอนามัยลงยันต์แล้วยังได้กลิ่นอีกเธอ” กรรมภาอดที่จะแซวไม่ได้ นั่นเพราะสัญลักษณ์ประจำตัวของสุนทรธสนั้นคือหน้ากากอนามัย หลากสีหลายลายซึ่งถูกใช้คาดหน้าอยู่เป็นประจำ

“มันก็กันไม่ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก” หญิงสาวยกไหล่แล้วใช้ปลายนิ้ว ขยับหน้ากากอนามัยที่มีตัวการ์ตูนบลอสซัม สาวน้อยเพาเวอร์พัฟเกิร์ลสกรีนอยู่ ตรงมุมซ้ายล่าง “ตานั่นคงจะมีเจ้ากรรมนายเวรติดตามมามากอย่างที่เนตรบอก นั่นแหละ ฉันถึงได้กลิ่น”

“ท่าทางจะมาหลอกเสียคนนั่นนะ” กรรมภาตั้งข้อสงสัยเกตุก่อนจะพยักพยเปิด ไปทางชายหนุ่มซึ่งเริ่มจะมีท่าทางลึกลับลึกลนมากขึ้นทุกที “ฉันว่า พระนั่นคงจะเป็นของปลอม หรือไม่ก็คงจะขโมยมามากกว่า ว่ามะ”

“นั่นสิจ๊ะ บาปหนอย่างนั้นคงไม่มีของดีครอบครองเอาไว้หรอก” เนตร-ลิขิตางค์เสริมขึ้นอย่างหวาดๆ ยังคงก้มมองที่ขามก่ายเตี้ยอยู่ตลอดเวลา

“คงไม่ใช่ของปลอมหรอก” สุนทรธสเอ่ยขัดขึ้น

“แหม” กรรมภาเบะปากสีเบจฟิงก์แบบเฟมินินของเธอ “ลืมไปว่านั่งอยู่กับเซียนธส เกิดเข้าไปหน่อยเนื้อ ไม่นั่นเซียนป่องก็เซียนป่องเถอะ”

“เซียนธสอะไรกัน ฉันก็แค่พอดูเป็นเท่านั้นแหละ” หญิงสาวค้อนปะหลัง-

ปะเหลือกใส่เพื่อนสาวที่ดันไปพาดพิงถึงเขียนพระชื่อดังของเมืองสุพรรณ ก่อนที่เธอจะลุกพรวดขึ้น

เนตรสีตางตุ้งเหยหน้าขึ้นมองลอดแว่นตาดำแล้วเอ่ยถามด้วยความแปลกใจ “อ้าว นั่นจะไปไหนนะ”

“ก็ไปพิสูจน์นะสิว่าของแท้หรือของปลอม” สุกนธรสเอ่ยยิ้มๆ ก่อนจะเดินตรงดิ่งไปที่โต๊ะของชายต่างวัยทั้งสองแล้วทรุดตัวลงนั่งอย่างไม่ต้องให้ใครเชื้อเชิญ

“ป้าขา” เธอทำเสียงอ่อนเสียงหวานก่อนจะขยิบตาให้ชายชราชาวจีนซึ่งดูจะคุ้นกับการจุ่มแบบไม่ทันให้ตั้งตัวของเธอไม่น้อย “มานั่งทำอะไรตรงนี้คะ ปล่อยให้หนูรอตั้งนาน”

“หนู...” ชายชราทำท่าเหมือนจะเอ่ยอะไรออกมา แต่สุกนธรสก็ไวพอจะเบรกเอาไว้ได้ทัน

“อ้อ มาดูพระอยู่นี่เอง หนูว่าแล้ว ป่านะเห็นพระเป็นไม่ได้ ไหนๆ ให้หนูดูหน่อย” เธอรีบคว้าพระสมเด็จองค์นั้นมาเพ่งพินิจพิจารณาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะวางลงบนโต๊ะอย่างเบามือแล้วหันไปยิ้มกับชายหนุ่มหน้าคล้ายๆ “ของปลอม”

ชายคนนั้นตาโตขึ้นมาทันที ก่อนจะตีหน้ายักยิบ “จะบ้าเหอ มั่นจะปลอมได้ยังไง”

“ฉันบอกว่าปลอมก็ปลอมสิ” สุกนธรสแยกเขี้ยวใส่อย่างไม่เกรงกลัว ผู้ชายตัวใหญ่กว่านี้เธอก็เคยคว่ำมาแล้ว นับประสาอะไรกับผู้ชายที่ผอมเกร็งเหมือนพวกชี่ยาอย่างนี้

“นั่งเด็กยังไม่สิ้นกลืนน้ำนม แกจะมารู้ได้ยังไงว่ามันปลอมหรือไม่ปลอม”

“นั่นสิหนู” ชายชราเอ่ยเสียงอ่อนด้วยภาษาไทยที่ยังคงติดสำเนียงจีนอยู่มาก

“แหม ป้า...” เธอคล้องแขนเสียใหญ่ก่อนจะเอียงศีรษะซบไหล่ของเขา “ลืมแล้วเหอว่าพ่อหนูเป็นใคร”

ป๊ะป้าจำเป็นยิ้มแหยๆ “ใครละ”

หญิงสาวผละออกแล้วร้องเสียงหลง “ป้าอะ แค่นี้ก็ทำเป็นลืม สงสัยมีกิกเยอะใช้ไหม”

“ปละ...เปล่า คือ เอ่อ...” ชายชราโบกมือเป็นพัลวัน

สุคนธรสจึงเผยยิ้มออกมา ก่อนจะเหลือบตามองนายซี่ยา แล้วดัดเสียง เหน่ออันมีเสน่ห์อย่างชาวสุพรรณฯ ออกมา “พ่อของหนูก็เขียนปอองที่ออกทีวีบ่อยๆ ไงคะ”

“บ้าเอ๊ย” เจ้าซี่ยาสบถเมื่อได้ยินชื่อเขียนพระชื่อดัง “รวยซะเปล่า ดันมี พระปลอมอยู่บนหิ้ง”

“อะไรนะ” หญิงสาวถามเสียงเซียว

“อะไร” เขาเลิกคิ้ว “ไม่ได้พูดอะไรเสียหน่อย”

เธอก็เลิกแขนเสื้อขึ้นสูง ก่อนจะชี้หน้าชายคนนั้น “นายคิดจะมาหลอกป่า ของฉันเหรอ รู้ไหมว่าป่านะหย่ายแค่ไหน” หญิงสาวลากเสียงยาว

“ปละ...เปล่าหลอกเสียหน่อย” เจ้าซี่ยาหน้าถอดสีทันที ก่อนจะเอ่ยติดๆ ขัดๆ อย่างมีพิรุณว่า “ฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่ามันปลอม”

“รู้สิ ก็พระของนาย ทำไมจะไม่รู้” หญิงสาวตะโกนไล่ “ฉันจะเรียกตำรวจ มาจับนาย”

“ไม่ใช่ของฉัน” ชายหนุ่มปฏิเสธเสียงลั่นตะกุกตะกัก

“ไม่ใช่ของนาย แล้วนายไปเอาพระมาจากไหน” สุคนธรสคาดคั้น

ชายซี่ยาสะดุ้งเหือกด้วยความตกใจเมื่อกรรมภาเอาจมูกที่ปราศจากถุงมือ ไปแตะไหล่ของเขา เขารีบปัดมือเธอออกแล้วร้องโวยวายขึ้น “นี่มันอะไรกันวะ”

“บ้านหลังใหญ่ที่มีรูปปั้นสิงโตจีนอยู่หน้าบ้านสองตัว” กรรมภาเอ่ยเสียงเข้ม ทำเอาเจ้าซี่ยาถึงกับผงะหงายหลังตกเก้าอี้

“นายรู้ไหม” เนตรสีตางคู่ไพล่หน้ามาจากด้านหลังของกรรมภาราวกับจะ ใช้เพื่อนเป็นเกราะกำบัง “มีเจ้ากรรมนายเวรตามนายอยู่เพียบเลย ฉันแทบจะไม่ เห็นหัวนายเลยนะ”

เจ้าซี่ยาตาเหลือกลาน หันซ้ายหันขวาอย่างระแวงระวัง “พูดบ้าอะไรกันวะ” เขาร้องขึ้นก่อนจะหวั่นพรวดขึ้นมาแล้วผลุนผลันวิ่งไปโดยไม่ยั้งต่อพระที่เขา เอามาให้ชายชราดูเลยแม้แต่น้อย

สุคนธรสรีบกระโดดจากเก้าอี้แล้ววิ่งตามไปหมายจะจับไอ้หัวขโมยส่งตำรวจ ทว่าเมื่อเธอวิ่งตามมาถึงหน้าร้าน เจ้าซี่ยาคนนั้นก็กลืนหายไปกับฝูงชนที่เดินกัน อยู่ชวักไขว่นอกร้านเสียแล้ว เธอทุบก้านกับฝ่ามืออย่างเจ็บใจก่อนจะเดินกลับ

ไปที่โต๊ะอาหาร “ไวอย่างกับปรอท”

“นี่รส เธอไม่กลัวมันทำร้ายเอาหรือไง” เนตรสีตางค์ร้องถามเสียงอ่อน

“กลัวทำไม” เธอถลกแขนเสื้อขึ้น “อย่าให้เจออีกนะ แม่จะชดให้แวมเลย”

“เก่งเหลือเกินนะแม่คุณ” กรรรมภาจิบปากจิบคอประชดประชัน ก่อนจะแบมือออกมา “แล้วจะทำยังงัยกับพระปลอมนี้ล่ะ”

คนถูกถามก็มลังมององค์พระก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาหาชายชราชาวจีนที่ยังคงนั่งงออยู่กับเหตุการณ์ที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว สุนทรสจึงหันมาหยิบองค์พระแล้วทุตตัวลงนั่งข้างๆ เขา “ท่านเป็นเจ้าทุกข์ ให้ท่านตัดสินใจก็แล้วกันละ”

“มันของปลอมไม่ใช่หรือหนู”

“พระนะไม่มีจริง ไม่มีปลอมหรอกนะคะ” สุนทรสเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ทุกอย่างก็เป็นคนธรรมดาอย่างเรา ที่สร้างขึ้นมาก็เพื่อเพิ่มคุณค่าให้แก่สิ่งของที่พวกเรามีอยู่เท่านั้นเอง แก่นแท้ของพุทธศาสนาก็คือพระธรรมที่พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันได้อย่างไม่ต้องเบียดเบียนกันเท่านั้นเองละคะ”

“สาธุ” เพื่อนทั้งสองต่างประนมมือขึ้นทว้มศีรษะ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมาส่งยิ้มแป้นให้เชียนสาวจนเธอต้องส่งค้อนไหว่งใหญ่

เสียใหญ่ชาวจีนก็มมมององค์พระในมือด้วยสีหน้าลังเล สุนทรสจึงใช้มือรองฝ่ามือของเขาแล้วใช้อีกมือหนึ่งพบนิ้วเกี่ยวแขนของเขาให้กำพระองค์นั้นเอาไว้

“เพื่อช่วยท่านตัดสินใจ หนูขอบอกว่าพระสมเด็จพระองค์นี้เป็นของจริงแท้แน่นอนค่ะ”

“อ้าว” ชายชราเงยหน้าขึ้นมองเธอด้วยความแปลกใจ “เมื่อกี้หนูยังบอกว่ามันเป็นของปลอมอยู่เลย”

“หนูบอกอย่างนั้นเพราะไม่อยากให้ท่านนั้นเอาเปรียบท่านต่างหาก ตัวเลขที่เขาบอกนะเกินจริงไปตั้งสองสามเท่าตัว” สุนทรสตอบ “พระองค์นี้ถึงแม้จะไม่ได้จัดว่าสุดยอด แต่ก็ใช่ว่าจะเป็นองค์ที่สวຍมากเลยคะ”

“จริงหรือ” ชายชราถามอย่างเชื่อกครั้งไม่เชื่อกครั้ง

“จริงค่ะ” เธอพยักหน้า “องค์นี้เป็นพระสมเด็จพระเจ้าวัดระฆัง พิมพ์ทรงพระประธาน เนื้อผงพระพุทธคุณ แบบอภักระบอก เป็นประเภทเนื้อแกร่งเพราะแกะปูนเปลือกหอยที่เป็นเนื้อหาหลักขององค์ วรรณะอม่น้ำตาล เนื้อจะค่อนข้าง

ละเอียดและแน่น มีผ้าขาวอยู่ข้างอย่างที่เขารียกกันว่า แป้งโรยพิมพ์ ซึ่งก็เป็นปกติเมื่อผิวปูนเกิดปฏิกิริยา เป็นพระที่สวยทีเดียวละ”

ชายชรามองคนพูดพร้อมรอยยิ้มที่แฝงไปด้วยความทึ่ง “หนูนี่เก่งจริงๆ”

“เชื่อเขาเถอะค่ะป้า” กรรมภาเอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวานล้อเลียนเพื่อนสาว พร้อมกะพริบตาปริบๆ ส่งสายตาทวนหน้า “รายนี้ะอุณจิอาจารย์ตัวจริง”

“นี่แหละ” สุนทรสหันไปหยิกเพื่อนจนร้องโอดโอย “เกลียดะ ไม่ใช่อุณจิ”

ทั้งสามสาวจึงหัวเราะออกมาด้วยความขบขันกันเอง พาให้ชายชราอดที่จะหัวเราะอย่างงุนงงไปด้วยไม่ได้ ถึงแม้จะไม่ค่อยเข้าใจนักงว้าไ้ ‘อุณจิ’ นั้นมันคืออะไรกัน

“ตกลงว่าท่านจะเอายังไงคะ” เนตรสิตางค์เอ่ยถามขึ้นอย่างนอบน้อม

ชายชรายกไหล่ก่อนจะก้มลงมองดวงค์พระด้วยแววตาที่เสียดยิ้มเล็กน้อย “ก็คงจะต้องเอาไปคืนเจ้าของ” เขาหันไปทางกรรมภาแล้วเอ่ยถามขึ้น “เมื่อกี้หนูบอกว่าเห็นบ้านเจ้าของพระไม่ใช่หรือ”

“หนูม่ัวเอาละ” หญิงสาวยิ้มเจื่อนๆ แล้วหันมามองสุนทรส เธอจึงรู้ว่ากรรมภาคงจะไม่บอกไปตรงๆ ว่าเธอสามารถเห็นบ้านของเจ้าทุกข์ผ่านการสัมผัสกับเจ้าหัวขโมยคนนั้นได้ แล้วอีกอย่าง เพื่อนของเธอก็คงเห็นเพียงแค่รูปปั้นสิงโตจีนซึ่งประดับอยู่ที่หน้าบ้านเท่านั้น ไม่ได้เห็นละเอียดถึงขนาดว่าบ้านหลังนั้นอยู่ตรงไหนหรือเป็นบ้านของใคร

“ว้า แย่จริง” ชายชราเอ่ย “สงสัยต้องเอาไปแจ้งความไว้ เพื่อเจ้าของเขากำลังตามหา ฉันทว่าถ้าพระสวยขนาดนี้คงกำลังวุ่นวายใจอยู่แน่ๆ เลย ยังไงพวกหนูไปเป็นพยานให้ฉันด้วยนะ”

สุนทรสยิ้ม ไม่ต้องมีสัมผัสพิเศษแบบญาณิน หรือไม่ต้องมีดวงตาทิพย์อย่างเนตรสิตางค์ เธอก็สามารถรับรู้ได้ว่าชายชราชาวจีนคนนี้เป็นคนดีเอามากๆ ใบหน้าที่อิ้มเอิบและผ่องใสนั้นบ่งบอกได้เลยว่าเป็นคนมีบุญและมีใจเมตตาามากทีเดียว

“เมื่อกี้หนูต้องขอโทษท่านด้วยนะค่ะที่ถึงเนื้อถึงตัวท่านขนาดนั้น” เกจิสาวยกมือไหว้

“ไม่เป็นไรๆ” ชายชรายิ้มกะลิมกะเหลี่ย “ฉันชอบ”

ทั้งสามสาวอ้าปากค้าง ก่อนที่ชายชราจะหัวเราะออกมาเสียงดัง “ฉันล้อเล่นนะ ฉันมันแก่แล้ว เห็นเด็กสาวๆ ก็เหมือนเห็นลูกเห็นหลาน”

พวกเธอถึงกับเป่าปากอย่างโล่งอก ก่อนจะได้ยินเสียงที่แผ่วไปด้วยความทุกข์ของชายชรา “พวกหนูทำให้ฉันนึกถึงลูกสาว”

“อ้าว ลูกสาวของท่านไปไหนเสียล่ะคะ” สุคนธรสเอ่ยถามด้วยความสนใจ “เสียไปตั้งหลายปีแล้ว”

“อ้วย ขอโทษค่ะ” ทั้งสามสาวอุทานแทบจะพร้อมๆ กัน

“ไม่เป็นไรหรอก” ชายชราโบกมือ “ตอนนี้นั่นก็เหลือแต่ลูกชาย มันบินไปเรียนที่อเมริกาตั้งแต่จบ ม. ๖ เรียนจบก็ไม่ยอมกลับบ้านกลับช่อง จนอาแม่ป่วยหนักนั้นแหละถึงจะยอมบินกลับมา นี่อีกสองสามวันก็จะมาถึงเมืองไทยแล้ว ฉันก็เลยว่าจะหาเช่าพระสวยๆ ให้มันใส่เสียหน่อย”

“ทำไมต้องเป็นพระสะคะ เห็นพวกคนรวยๆ เขาชอบซื้อรถหรือไม้ก็จัดเลี้ยงใหญ่โตต้อนรับลูกๆ ที่กลับมาจากเมืองนอกเมืองนา” กรรมาเอ่ยถามด้วยความสงสัย

ชายชราหัวเราะร่วนออกมา “ฉันไม่ได้รวยอะไรมากมายหรอก แค่มิที่ดินแบ่งให้เขาเช่าทำตลาดกันเท่านั้นเอง”

“ตลาดไหนคะ” เนตรลิตางค์เอ่ยถามด้วยความสนใจ

“ตลาดหญิง-จำเริญนะ”

“โห” สุคนธรสท้อปากส่งเสียงดัง “ตลาดใหญ่น่าดู”

สองสาวมาดคุณหนูซึ่งไม่เคยเคยเข้าไปใกล้ตลาดไม่ได้ตื่นตาตื่นใจตามเธอ เนตรลิตางค์จึงเอ่ยถามถึงคำถามที่ยังคงค้างคาใจอยู่ “ตกลงทำไมท่านต้องหาเช่าพระให้ลูกชายล่ะคะ”

“ก็เมื่อยฉันนะสิ เขาไปดูดวงให้ลูกชายมา หมอดูบอกว่าลูกชายของฉันกำลังมีเคราะห์ ต้องสะเดาะเคราะห์ทำบุญกับเขา นี่ก็เสียเงินไปหลายอยู่ ไฉนก็ไม่สบายใจ ก็เลยอยากจะหาเช่าพระดีๆ ให้สักองค์”

เพียงได้ยินคำบอกเล่าของชายชรา ทั้งสามสาวต่างก็มองหน้ากันอย่างสะกิดใจ ก่อนที่สุคนธรสจะหันไปถามให้แน่ใจอีกครั้ง “หมอดูหรือคะ”

“เห็นว่าเป็นร่างทรงของเจ้าพ่อคิ่วลิ่งค์ชื่อสมคิด มาเช่าพื้นที่ในตลาดอยู่

ลูกศิษย์ลูกหามากมายเลยทีเดียว นักการเมืองบางคนยังนั่งรถคันใหญ่คันโตมาหา กันเยอะแยะเลยนะ”

สุคนธรสหันไปมองตา กับเพื่อนทั้งสอง ก่อนจะพยักหน้าให้กันอย่างรู้ใจ เธอคิดว่าเจ้าพ่อสมคิดคนนี้จะต้องเป็นพวกสืบทอดมรดกที่คอยหลอกเงินชาวบ้านแน่ๆ

“หนูว่าท่านอย่ากังวลไปเลยคะ ถ้าเราคิดดี ทำแต่ความดี สิ่งชั่วร้ายก็ทำอะไรเราไม่ได้หรอกคะ” หญิงสาวเอ่ยปลอบ

“ใช่ค่ะ หนูว่าหมั่นทำบุญ เคารพหิริรายต่างๆ ก็คงจะทุเลาหรือไม่ก็หายไปเองละคะ” เนตรสีตางค์เอ่ยเสริม

“ขอบใจพวกหนูๆ มากนะ” ชายชรายิ้ม “เฮ้อ อย่าไปพูดเรื่องเครียดๆ กันเลย คิดแล้วก็เก็บใจไว้ว่าแต่พวกหนูกำลังกินอะไรกันอยู่หรือเปล่า ประเดี๋ยวฉันเลี้ยงเอง เพื่อเป็นการตอบแทนที่หนูช่วยไม่ให้ฉันต้องเสียเงินเสียทองรับซื้อของโจรให้เป็นบาปกรรมติดตัว”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ เป็นหน้าที่ของพวกหนูอยู่แล้ว” สุคนธรสเอ่ย

“หน้าที่?” ชายชราทวนคำอย่างแปลกใจ

“เอ่อ หน้าที่พลเมืองดีไงคะ” หญิงสาวเอ่ยแก้ จนเพื่อนอีกสองคนหันมามองเธอตาแป๋ว ทั้งนี้เพราะว่าเธอยังไม่ยอมบอกชายชราว่าเธอทำบริษัทชิคซ์เซนส์รับกำจัดผีหัวราชาวณาจักรกับกรรมและเนตรคติต่างๆ รวมไปถึงเพื่อนอีกสองคนที่ไม่ได้มาในวันนี้ด้วย นั่นก็คือญาติซึ่งตอนนี้ย้ายไปทำงานกับคุณติณห์ที่จังหวัดกาญจนบุรี จะกลับมาก็ต่อเมื่อมีงานเข้าเท่านั้น ส่วนอีกคนก็คือภรรยาซึ่งวันนี้ขอตัวไปพักผ่อนในป่ากับพงอินทร์หลังจากเสร็จเคลสของดอกเตอร์แผนยุทธไปหมดๆ ด้วยว่าสถานการณ์เช่นนี้ ชายชราอาจจะมองว่าเธอกับเพื่อนๆ เป็นพวกสืบทอดมรดก รวมทั้งกับเจ้าข้าคนเมื่อสักครู่นี้มาหลอกเอาเงินจากเขาเอาที่ได้

ถึงแม้ว่าบริษัทชิคซ์เซนส์ของพวกเธอนั้นจะเกิดจากการรวมตัวกันของพวกเธอด้วยจิตบริสุทธิ์ที่ต้องการจะช่วยเหลือผู้คนและวิญญาณให้พ้นจากความทุกข์ก็ตาม แต่เรื่องพวกนี้ใน พ.ศ. นี้ก็อาจจะถูกมองว่าเป็นเรื่องตลก เรื่องหลอกลวงได้เหมือนกันหากไม่ทำความเข้าใจกันให้ดีๆ หัวเรือใหญ่ในการตั้งบริษัทนั้น

ก็คือญาติพี่น้องเอง เธอเปรียบเสมือนพี่ใหญ่ของกลุ่ม เพราะแม้ว่าพวกเธอทุกคนจะเกิดวันเดียว เดือนเดียว และปีเดียวกันก็ตาม แต่ด้วยความที่ญาติเกิดก่อนใคร คือเกิดในตอนเช้ามีด และมีนิสัยชอบทำตัวเป็นแม่แก่ ก็ทำให้ทุกๆ คนยกให้เธอเป็นเจ้ใหญ่ไปโดยปริยาย

และญาตินั้นก็ยังเป็นเจ้าของบ้านหลังที่ใช้ทำเป็นบริษัทด้วย เพราะมารดาของเธอซึ่งเป็นดาราดาวค้างฟ้าและได้รับบ้านหลังนั้นเป็นมรดกตกทอดมาจากคุณตาและคุณยายของเธออีกทีหนึ่ง ชอบที่จะอยู่บ้านที่เซียงใหม่ บ้านเกิดของญาติมากกว่า เมื่อสองปีก่อนพวกเธอจึงจัดการตัดแปลงบ้านหลังนั้นมาทำบริษัทเสียเลย โดยจดทะเบียนในนามบริษัทซิกซันส์ โดยมีพวกเธอทั้งห้าเป็นกรรมการผู้จัดการร่วมกัน

แต่ตลอดสองปีของการดำเนินกิจการก็ไม่ได้สวยหรูอย่างที่คิด เมื่อความเชื่อในด้านไสยศาสตร์ของสังคมไทยนั้นนับวันจะเริ่มลดน้อยถอยลงมาก บริษัทจึงต้องใช้เงินลงขันตอนเริ่มกิจการกับการเปิดบูธดูดวงด้วยไฟฟ้าโรตตามตลาดกลางคืนยอดนิยมมาจนเจือ รวมไปถึงการขายสินค้าที่สุคนธรสผลิตขึ้นมาเอง ไม่ว่าจะเป็นผ้ายันต์ น้ำมันต์ และเครื่องรางของขลังอื่นๆ อีกมากมาย จึงพอจะทำให้อยู่ได้มาจนกระทั่งมีเคล็ใหญ่ของคุณหลวงพิชัยภักดีและเคลสของนายขุนช้างเข้ามาในจังหวะใกล้เคียงกันเมื่อไม่นานมานี้

“อ้อ” ชายชาวพุกหันหน้าก่อนจะยิ้มยิ้มออกมาอีก “ถ้าอย่างนั้นนางเลียงพลเมืองดีก็เป็นหน้าที่ของฉันเหมือนกัน มามะ มานั่งด้วยกัน ประเดี๋ยวป่าเลียงเองอย่าๆ”

“แหม ท่านมีอารมณ์ขันเหมือนกันนะคะ” กรัสมภาหัวเราะออกมาพร้อมๆ กับคนอื่น ๆ

“เออ พวกหนูซื้ออะไรกันมั่งล่ะนี่”

“หนูซื้ออรสคะ” เธอชี้ที่ตัวเองก่อนจะหันไปแนะนำเพื่อนสาว “นี่เนตร และนี่แก้มคะ”

ชายชาวพุกหัน “ฉันชื่อจำเริญนะ เรียกสั้นๆ ว่าเจริญก็ได้”

“คะท่าน” ทั้งสามต่างพุกหันรับโดยพร้อมเพรียงกัน

“เมื่อกี้ท่านบอกว่ากำลังหาพระให้ลูกชายใช้ไหมคะ” สุคนธรสเอ่ยถามขึ้น

ขณะที่กำลังรับประทานกล้วยเตี้ยผัดไทยแซมปีโลกอย่างเอร็ดอร่อย

“ก็ตั้งใจไว้อย่างนั้น” เสี้ยจจำเริญถอนหายใจ “แต่เจออย่างนี้ก็แย่น้อย”

สุคนธรรสมองหน้าชายชราอย่างนึกสงสาร มันทำให้เธอคิดถึงถึงบางสิ่งบางอย่างที่พระอาจารย์บุญเคยมอบให้เธอก่อนที่ท่านจะมรณภาพลงเมื่อหกปีก่อน ตอนนั้นเธอเรียนอยู่คณะจิตรกรรมฯ ปีสอง เธอต้องหยุดเรียนเพื่อเดินทางกลับไปที่อยู่ชรา ซึ่งไปทันดูใจท่านพอติบพอดี

ก่อนที่ท่านจะมรณภาพด้วยโรคปอดอักเสบ ท่านได้มอบพระเครื่องให้เธอหนึ่งองค์ เป็นพระรอดกรุวัดมหาวัน เมืองลำพูน ซึ่งเป็นหนึ่งในห้าของเบญจภาคีพระเครื่อง นอกจากพระสมเด็จ พระซุ้มกอ พระนางพญา และพระผงสุพรรณ

ทว่าท่านมิได้มีจุดประสงค์จะมอบให้เธอเป็นการเฉพาะ หากแต่ฝากเอาไว้เพื่อมอบให้ผู้ที่มิบุญพอ

‘แล้วหนูจะรู้ได้ยังไงล่ะเจ้าคะ’ พระอาจารย์บุญว่า จะต้องมอบพระองค์นี้ให้ใคร นั่นเป็นคำถามที่เธอถามท่านในตอนนั้น

‘หนูจะรู้เอง’ พระอาจารย์บุญพูดแค่นั้น ก่อนจะหลับตาลงแล้วละสังขารไปอย่างสงบ แต่คำตอบของท่านก็ไม่ได้ทำให้คำถามของเธอได้รับความกระจ่างแจ้งแต่อย่างใด มันยังคงถูกเก็บอยู่ในใจของเธอมาจนถึงทุกวันนี้ วันที่อยู่ๆ เธอก็นึกถึงพระรอดองค์นั้นขึ้นมาเสียเฉยๆ

นี่อาจจะเป็นการบอกกล่าวถึงผู้ที่จะได้ครอบครองพระเครื่องเบญจภาคีองค์นี้กระมัง...

“หนูมีพระรอดอยู่องค์หนึ่งค่ะ” สุคนธรรสเอ่ยก่อนจะเปิดยามแล้วหยิบกล่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ออกมาวางไว้บนโต๊ะ ฝากล่องเป็นพลาสติกใสทำให้มองเห็นองค์พระที่ทอดตัวอยู่ท่ามกลางผ้ากำมะหยี่สีแดงได้เป็นอย่างดี “หนูให้ท่านค่ะ”

ชายชราเลิกคิ้ว “ให้เธอ?”

“ค่ะ” เธอพยักหน้ายืนยันคำพูด

เสี้ยจจำเริญหยิบองค์พระขึ้นมาพินิจดู ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองอย่างลังเล “มันจะดีเหรอหนู พระองค์นี้ทำทางจะมีราคาไม่น้อย”

“หนูบอกแล้วไงคะว่าเราจะตัดสินคุณค่าของพระเครื่องด้วยเงินทองไม่ได้ หรือค่ะ คนร่ำรวยจากการโกงบ้านกินเมืองต่อให้เข้าพระไปหลายร้อยหลาย

พันล้าน ถ้าไม่ตั้งอยู่ในศีลในธรรม พระท่านก็คงจะไม่คุ้มครองหรงคะ”

“แต่อย่างน้อย...” ชายชรากำลังจะเอ่ยแต่กลับถูกหญิงสาวตัดทวนเอาไว้เสียก่อน

“หนูตั้งใจจะให้ท่านจริงๆ นะคะ มันอาจจะป็นวาสนาของลูกชายของท่านก็ได้ค่ะ” สุคนธรสเอ่ยแหย่ยิ้ม “เห็นไหมล่ะคะ คนมีเคราะห์ที่โหนดไหนจะโชคดียขนาดนี้”

“จริงๆ ค่ะท่าน” กรรมภาเสริมขึ้น “ลูกชายท่านคงเป็นคนที่มีบุญวาสนามาก เพราะได้ของพรีจากยายรสที่ได้ชื่อว่าใจอย่างกับทะเล”

“ใจกว้างเธอจ๊ะ” เนตรสีตางค์เอ่ยถามแบบพาชื่อ

“เปล่า” สาวแบรนต์แหม่ใช้นิ้วชี้บอกไปมา “เค็มต่างหาก”

“ยายบ้านี้” สุคนธรสคงกำปั้นชูจนเพื่อนสาววิตว้ายเสียงดังลั่นร้าน ก่อนที่จะหันกลับมาหาเสียใหญ่เจ้าของตลาดกลางเมือง “รับไปเถอะค่ะท่าน หนูตั้งใจแล้วว่า จะมอบให้ท่านโดยไม่ต้องการอะไรตอบแทน”

“เอาอย่างนั้นหรือ” เสียจำเรียมเอ่ยถามอีกครั้งอย่างไม่แน่ใจ

“ค่ะ” เธอยืนยันอีกครั้งหนึ่งก่อนจะหยิบกล่องใส่ลงในกระเป๋าสื่อของเสียจำเรียม แล้วหันกลับมาทักม่น้ำกั้นตากินกึ่งตัวโตที่อยู่ในงานอย่างเอร์ตรอยรู้สึกเหมือนตัวเองปฏิบัติภารกิจสำเร็จลุล่วงลงไปอีกหนึ่งอย่างแล้ว

หลังจากอิมหนำล่ำราญ ทั้งหมดยกโขยงกันไปทีสถานี่ตำรวจ จากนั้นทั้งสามสาวก็ขอตัวแยกจากเสียจำเรียมออกมาเพราะท่านถูกเพื่อนที่เป็นผู้กำกับสถานี่ตำรวจชวนให้ไปดื่มน้ำชาด้วยกัน ชายชราจึงย้านักย้าหนาก่อนที่พวกเขาจะจากมาว่าหากพวกเขามีปัญหาอะไรก็ให้ไปหาท่านได้ทุกเมื่อ บ้านของท่านอยู่หลังตลาดหญิง-จำเรียม เป็นบ้านทรงจีนหลังใหญ่ที่สุดในละแวก กว่าท่านจะปล่อยให้พวกเขากลับได้ก็เสียเวลาไปอีกครึ่งชั่วโมง

“พวกเธอว่าตาเจ้าพ่อสมคิดนี่มันทะแม่งๆ ไหม” สุคนธรสเป็นคนเปิดประเด็นขึ้น

“พวกสิบแปดมงกุฎชั่ว” กรรมภาตีดนิ้วดังเปาะ “ไอ้พวกเรียกเงินไปทำบุญกับตัวเอง ดูยังงี้ก็ไม่ใช่คนดี”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นจ๊ะ” เนตรลิตางค์เสริม

สุคนธรสทอดอก สีหน้าครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลาที่เดินไปตามทางเดินริมถนนใหญ่ จนเนตรลิตางค์เอื่อยทัก เธอจึงเสนอขึ้นมา “ฉันว่าเราชวนเจ๊จ้จ้กับภรรยาไปดูกันไหม”

“อู๊ย จะไปทำไม ตลาดมันเหอะแอะจะตาย” กรรมภาทำหน้าเหยเก “แล้วก็ไม่มีใครจ้างเราด้วย เราจะไปทำให้เหนื่อยแรงทำไม เสดาขุนช้างของกรรมาก็เพิ่งจะเสร็จ ยังไม่ทันหายเหนื่อยเลย จะหาเรื่องให้มันเหนื่อยแรงฟรีๆ ทำไมกัน”

“นั่นสิจ๊ะ” เนตรลิตางค์เสริมขึ้น “เปลืองๆ พวกนั้นมันมีพวกนักเลงคุมมันจะได้ไม่คุ้มเสียนะจ๊ะ”

สุคนธรสย่นจมูก “เธอสองคนไปหาหมอมั่งนะ”

กรรมภากับเนตรลิตางค์หันมามองหน้ากัน ก่อนจะหันกลับมาหาสุคนธรสแล้วเอ่ยถามออกมาเป็นเสียงเดียวกัน “หาหมอทำไม”

“ไปรักษาปอด” หญิงสาวตอบลอยๆ

“ปอดพวกฉันก็ปกติดีนี่” กรรมภาเอ่ยก่อนจะก้มลงมองดูหน้าอกตัวเอง “จะผิคนิดหน่อยก็ตรงมันใหญ่กว่าของใครบางคน”

“อื” สุคนธรสแยกเขี้ยวเมื่อถูกล้อเลียนปมด้อย ก่อนจะเร่งฝีเท้าเดินนำหน้าเพื่อนๆ ไป

“ว่าแต่ รสจะให้พวกฉันไปรักษาปอดทำไมละจ๊ะ” เนตรลิตางค์เอ่ยถามกลับหัวเราะตามหลังมาติดๆ

สุคนธรสจึงหันกลับไปแทบจะทันที ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงชิงช้า “ก็ปอดแตกกันทั้งคู่เนสิ ไปให้หมอเขาเย็บปอดได้แล้ว” จากนั้นจึงหันหลังกลับแล้วเดินกระพืดกระพืดจากไป ทั้งให้เพื่อนสาวสองคนได้แต่มองตากันปริบๆ อยู่ริมถนนนั้นเอง

๒

ตลาดหญิง-จำเริญนั้นเป็นตลาดใหญ่ของกรุงเทพมหานครที่มีพื้นที่กว่ายี่สิบไร่ ตั้งอยู่ริมถนนวิภาวดีรังสิต ใกล้กับชุมชนและส่วนราชการหลายแห่ง รวมไปถึงมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งย่านบางเขน

ภายในบริเวณกว้างใหญ่นั้นมีจำนวนร้านค้าประมาณหนึ่งพันห้าร้อยร้าน ซึ่งกระจายอยู่ตามส่วนต่างๆ ทั้งศูนย์อาหารที่เปิดบริการยี่สิบสี่ชั่วโมง ซูเปอร์มาร์เก็ต ตลาดสด ตลาดกลางค้าส่ง ปลาชำ และอื่นๆ อีกมากมาย มีเงินสะพัดประมาณห้าพันล้านบาทต่อปีหรือประมาณสิบสี่ล้านบาทต่อวันเลยทีเดียว โดยมีที่จอดรถซึ่งสามารถรองรับจำนวนรถได้ถึงหนึ่งพันคัน

นอกจากนี้ยังมีหมู่ตึกสำหรับการค้าและพักอาศัยอยู่ทางด้านตะวันออกของพื้นที่ ซึ่งก็จะเป็นพิเศษเมื่อถึงเช้าวันอาทิตย์ เนื่องจากผู้คนมากมายจากทั่วทุกสารทิศได้หลั่งไหลกันมากระจุกอยู่บริเวณห้องแถวสองห้องซึ่งอยู่สุดซอยห้าอันเป็นซอยสุดท้ายของโครงการ

“โอ้โฮ” สุคนธรสอ้าปากทอเมื่อเห็นถนนในซอยห้าอันเต็มไปด้วยร้านรวงต่างๆ มากมายตั้งแต่หัวซอยไปจนถึงท้ายซอย “อย่างกับมีเทศกาลงานวัด”

“นั่นสิแก” ญาณินพยักหน้าเห็นด้วยพร้อมๆ กับกรรณซึ่งได้แต่พยักหน้า

แต่ไม่ได้เอื่อยอะไรออกมาสักคำเดียว

หญิงสาวทั้งสามมองไปยังแผงขายของที่ละลานตาอยู่ตามสองฟากฝั่งถนนกันคนละทิศละทางสลັบกันไป ไกลๆ กันนั้นมีซุ้มลิเกเก่าบนซึ่งเต็มไปด้วยเด็กๆ แต่งตัวด้วยชุดที่ระยับพรายไปด้วยกากเพชรระยิบระยับนั่งรอผลัดเวรกับเพื่อนๆ ที่กำลังทำงานกันอย่างมือเป็นระวิง เพราะผู้ว่าจ้างเก่าบนนั้นมานั่งรอเข้าแถวกันแน่นเอียด

ถัดไปเป็นแผงสำหรับผู้ที่ต้องการปล่อยนกปล่อยปลา มีปลาไหลมากมาย ถูกขังให้กระเสือกกระสนกันอยู่ในกะละมัง และยังมีนกกระจิบตัวเล็กๆ ถูกขังอยู่ในกรงไม้มากมายจนเสียงร้องของมันดังระงมราวกับเป็นโรงงานนก ดูแล้วก็ให้สเมพเสียจนนึกอยากจะทำเจ้าของร้านมาขังแทนเสียเอง

ถัดออกไปอีกเป็นแผงขายสลากินแบ่งรัฐบาลเรียงเป็นตับ ตรงกันข้ามเป็นแผงเช่าเครื่องรางของขลังและพระเครื่องซึ่งมีองค์พระหลายขนาดหลายสำนักให้เลือกมากมาย โดยเฉพาะศิวิลิ่งซึ่งเจ้าอาจารย์จอมปลอมคนนี้ใช้แอบอ้างมาเป็นเครื่องหมายการค้าของเขา

“นี่เล่นกันเป็นระบบเลยนี่หว่า” หญิงสาววิ่งมา มองดูที่แผงพระเครื่องแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้า เพราะล้วนแล้วแต่เป็นของปลอมเกือบทั้งสิ้น

แต่ตรงที่คนมาออกันมากที่สุดเห็นจะเป็นตึกแถวสองห้องสุดท้ายซึ่งบุปกาแพงกันออกให้เชื่อมต่อกัน ทั้งนี้เพื่อให้มีพื้นที่กว้างกว่าปกติ แต่ถึงจะทำอย่างนั้นแล้วก็ตาม มันก็ยังคงดูคับแคบลงไปถนัดตาอยู่ดี เมื่อผู้คนมากมายมานั่งกันเต็มพื้นที่เสียจนล้นทะลักออกมาที่ถนนหน้าอาคาร

“ลูกศิษย์ลูกหาเยอะน่าดูเลย” ญานินเอ่ยขึ้น

“นั่นสิ” สุคนธรสเห็นด้วย

“นี่” กรรณาสะกิดสุคนธรส

สาวหัวเจ้าของความคิดว่าจะมาสอดแนมหันไปหาและพบว่าสาวไอพอดกำลังยืนตัวลั่นนั่งกอยู่จึ่งร้องถามออกไปด้วยความเป็นห่วง “เป็นอะไรไปกรรณ”

“ได้ยินเสียงแปลกๆ อีกแล้ว”

“เสียงอะไร” ทั้งสองสาวคาดคั้น

“ไม่รู้สิ” ได้ยินไม่ถนัดเหมือนกัน เหมือนคนแย่งกันพูดตั้งโหยหวนมาจาก

ข้างโน้น” กรรมชั่วนี้ไปที่สุดห้องโถงซึ่งถูกยกพื้นขึ้นมาคล้ายปะรำพิธี “ท่าทางจะมีเยอะเสียด้วยสิ”

“ฉันก็รู้สึกแปลกๆ นะ เหมือนกับมีพลังอะไรบางอย่างที่รุนแรงมากเกินไปทีเดียว” ญาณินเสริม

สุคนธรสจึงรีบดึงหน้ากากอนามัยออกแล้วทำจมูกพุดพิด “เออ...จริงด้วยแฮะ กลิ่นนิยมนิยมนิยออกมาจากด้านหลังเวทีนั้นเต็มไปหมดเลย”

“ตาสมคิดนี่ท่าจะของจริงแฮะ” ญาณินเอ่ย

“ของจริงแล้วไง” แม่สาวจมูกไวโลกแซนล้อขึ้นทำท่าเอาจริงเอจ “เอาวิหามาใช้เบียดเบียนชาวบ้านแบบนี้รับไม่ได้วะ”

“แล้วแกจะทำอะไรเหอ” กรรมชั่วอยู่ดูมือเธอเอาไว้ “ขึ้นฝาเข้าไปตอนนี้มีหวังได้รอยเท้ากลับไปเป็นที่ระลึกแนะ”

“จริงแฮะ” สุคนธรสบอกอย่างเห็นด้วย

“ไหนแกบอกว่าคนที่ใช้คาถาอาคมต้องรักษาศีลทำไมใช่เหอ แล้วทำไมคนที่หลอกลวงคดโกงหากินบนหลังคนอื่นแบบนี้ถึงได้ลอยนวลอยู่ได้ละ” ญาณินเอ่ยถามด้วยความสงสัย

สาวหัวกอดดอกมอญตาขวางไปที่ปะรำพิธี “สงสัยจะเป็นพวกไสยดำ พวกนี้จะอาศัยพระเวทย์ไปในทางโลกียะ มุ่งการทำลายล้างผู้คนเป็นหลัก”

“อาจารย์สมคิดมาแล้ว” ชายร่างใหญ่ผิวดำคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น พาให้ทั้งห้องโถงเงยบงไปถนัดใจ จากนั้นไม่นานชายสูงอายุคนหนึ่งก็เดินออกมาจากหลังม่านอายุอานามน่าจะราวๆ ลักห้าสิบเศษๆ ใบหน้าของเขาถมึงทึงอยู่ตลอดเวลา มีหนวดเคราที่ตัดเล็มอย่างดีล้อมรอบริมฝีปากที่แดงจัด แต่งตัวด้วยชุดขาวล้วน มีสร้อยร้อยรูปจำลองอวัยวะเพศชายซึ่งแกะสลักจากไม้ห้อยอยู่เต็มรอบคอ

สองสาวข้างกายของสุคนธรสถึงกับก้มหน้าแดงก่ำลง แม้ตัวของเธอก็เกะกะขี้น้อยไม่น้อย ได้แต่อมยิ้มแล้วเบือนหน้าหนีไปทางอื่น เพราะเพิ่งสังเกตเห็นว่า บนแท่นพิธีก็มีอันที่ใหญ่ที่สุดวางตั้งไต่อยู่บนแท่น ขนาดของมันน่าจะหัวจรวดโหมซอร์วักเลยทีเดียว

นายสมคิดทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิอยู่ด้านหน้าของคิวลิงค์อันใหญ่นั้น ทำให้

ดูคล้ายกับศีรษะของเขามีอวัยวะงอกออกมาจนสุดนครสุดที่จะปล่อยก็ากออกมาไม่ได้ แต่โชคร้ายเหลือเกินที่เป็นจังหวะเดียวกันกับที่ทุกคนพร้อมใจกันเงยบเสียงลงพอดี เสียงหัวเราะของเธอจึงก้องกังวานจนทุกคนหันมามองเป็นตาเดียวกัน

“เอ็งหัวเราะอะไรนั่นหุ” เจ้าหัวอวัยวะตะโกนถามเสียงดัง

“ก็...”

สุดนครสททำท่าจะตอบ แต่กลับถูกญาติตะปบปากเอาไว้แล้วเอ่ยแทรกขึ้นแทน “เพื่อนหนูมันเป็นบ้าคะท่าน”

“เฮ้ย” สาวหัวร้องเสียงหลง ไม่คิดว่าเพื่อนรักจะมาหักเหลี่ยมโหดกันกลางที่สาธารณะเช่นนี้

“ไม่เฮ้ยละ” ญาติหันมากระซิบ “แกอยากโดนรุมกระต๊อบหรือไง ดูลูกน้องพวกมันแต่ละคนสิ”

หญิงสาวร่างโง่งมเลื้อยตามองชายร่างใหญ่สองสามคนที่มุมห้องซึ่งกำลังจ้องมองมาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อของเธอเสียให้ได้แล้วก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบ

“เป็นบ้าอย่างนั้นรี” สมคิดร้องถามพร้อมส่งสายตาแพรวพราวประหลาดๆ มาที่พวกเธอ

“เจ้าคะ” ญาติยกมือกระพุ่มไหว้ “นี่ฉันก็จะมาขอให้ท่านอาจารย์สมคิดช่วยนี่ละเจ้าคะ”

เอ่ยจบเพื่อนสาวผู้มีไหวพริบก็ใช้ศอกกระทุ้งสีข้างเธอ ก่อนจะขยิบต่ายยับอย่างน่าแปลกใจจนสุดนครสุดที่จะเอ่ยถามออกไปไม่ได้ “เป็นอะไรของเจ้า”

“เป็นบ้าไป เป็นบ้า” ญาติกัดฟันกระซิบบอกเบาๆ “อยากตายห่มหรือไง”

สุดนครสอ้าปากหวอ ก่อนจะพยักหน้าอย่างจำนใจแล้วทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าร้องไห้ฟูมฟายออกมาราวกับเด็กเล็กๆ ก็ไม่ปาน

“เฮ้ เป็นอะไรไปอีกละนั่น” สมคิดร้องถาม

“มันเป็นอย่างนี้ละเจ้าคะ เดี่ยวหัวเราะ เดี่ยวร้องไห้ อาจารย์ช่วยมันหน่อยเถอะเจ้าคะ” ญาตินั่งบอ

“ไหนๆ พามันมาใกล้ๆ ซิ ซี้เกียจตะโกนถามแล้ว” ชายสูงวัยกวักมือเรียกพาเอาผู้คนที่นั่งรอคิวกันอยู่หน้าสลอนต่างครางฮือออกมาเสียงดังเพราะรอคิวจะ

เข้าพบเจ้าพ่อควีลิ่งค์มานานหลายเดือนแล้ว

ญาติพี่น้องพยกหน้ากับการรณแล้วจัดการรวบตัวเพื่อนสาว สุนทรสร้องออกไปด้วยความตกใจ “เฮ้ย อะไรกันวะ มาจับทำไม”

“เอาเถื่อน่า ดิ้นไปเลย ดิ้นสุดแรง” สาวเจ้าความคิดตอบก่อนจะชะงักหน้าไปกระซิบบางๆ กับกรรณา “เดี๋ยวไปใกล้ประรำพิธี แกตั้งใจฟังให้ตื่นว่าพวกวิญญาณพวกนี้ต้องการอะไร”

“อือ” คนหูตึ๋มรับคำอย่างหวาดๆ ก่อนจะช่วยกันถูถูถูทั้งเพื่อนสาวตัวสูงที่ดูจะดันได้สมทบพาเกินไปหน่อยจนถึงด้านหน้าเวทีจนได้

สุนทรธธแม้จะดันรนไปมา แต่สายตาก็กวาดมองไปทั่ว จึงเห็นว่าที่กำลังแวงรอบๆ ด้านนั้นมีอักษรภาษาขอมเขียนกำกับเอาไว้มากมาย อักษรเหล่านั้นถ้าจะให้เปรียบให้เห็นภาพก็คล้ายดังลูกกรงเหล็ก ทว่ามันมิได้เอาไว้ขังนักโทษให้หมดอิสรภาพแต่อย่างใด แต่มันเอาไว้กักขังเหล่าวิญญาณต่างหาก เมื่อนำมาประกอบกับคำบอกเล่าของกรรณาว่าได้ยินเสียงโหยหวนมากมายมาจากด้านหลัง เธอก็คิดว่าที่นี้อาจจะมีวิญญาณถูกขังเอาไว้มากมายเลยทีเดียว

เมื่อมาถึงด้านหน้า สุนทรธธมองไปที่ใบหน้าถ่มทิ้งของสมคิด เธอพบว่าเขามีแววตาและรอยยิ้มที่เปลี่ยนแปลงไปมากเมื่อเห็นเพื่อนของเธอทั้งสองคน โดยเฉพาะญาติที่ถึงแม้จะตัวเล็กกว่าเพื่อนแต่ก็มีทรวดทรงองค์เอยที่อวบอ้วน ผิวพรรณก็ยังขาวจั๊วะน่าเจี๊ยะอีกต่างหาก ดวงตาของนายสมคิดจึงส่อแววก้อร่อยก้อดีก้อย่างออกนอกหน้าจนเธอนึกหมั่นไส้ขึ้นมาตึงๆ

“ไอ้หัวจรวด” สุนทรธธโผล่ลงออกไปพร้อมกับชี้หน้าสมคิด

“เฮ้ย” สองเพื่อนสาวต่างร้องออกมาด้วยความตกใจไม่แพ้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาและคนสนิทของผู้ถูกตราหน้า ทว่าเจ้าคนก่อเรื่องกลับหัวเราะออกมาอย่างสะใจ เพราะคิดว่าไหนๆ ก็ถูกทว่าบ้าแล้ว ก็ขอด่าไอ้คนบาปหยาบซ้ำให้สะใจเสียหน่อยเป็นไร

แต่ก่อนที่จะจะถูกลูกน้องของสมคิดเข้ามาล้อมสกรัม สุนทรธธก็เปลี่ยนอารมณ์เป็นร้องไห้ออกมาารวกับคนเสียสติอีกครั้งหนึ่ง

“ไม่เป็นไร” สมคิดยกมือปามลูกลูกน้องด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ พยายามรักษาหน้าพระอาจารย์ใจดีอย่างเต็มที่ ก่อนส่งสายตาและรอยยิ้มกรักริมมาทาง

ญาณิน “มันเป็นบ้า อย่าไปยุ่งกับมัน ใช้ใหม่จะหนู”

เท่านั้นเอง เหมือนกับอาจารย์ไสยดามอบใบเบิกทางให้เอง สุนทรสจึงเปลี่ยนอารมณ์อีกครั้ง เธอหัวเราะออกมาดังก้องก่อนจะลุกพรวดขึ้นชี้หน้าตำราทรงเจ้าพ่อเป็นชุดๆ ชนิดที่เรียกได้ว่าฟังนานๆ อาจจะลืมหางกลับบ้านได้เลยทีเดียว ทั้งญาณินและภรรยานั่งรับคว่ำตัวให้ลงมานั่งและปิดปากกันจ้ำจี้หวั่นถึงแม้จะมีหน้ากากอนามัยปิดอยู่ก็ตาม แต่มันก็ลงคาตาเอาไว้ให้กันได้แค่เพียงกลิ่นของวิญญาณเท่านั้น มิได้กลิ่นคำสบถคำที่พรุ่งพรูออกมาจากปากของเธอได้เลยแม้แต่หน่อย

“ขอโทษแทนเพื่อนด้วยนะเจ้าคะ อาจารย์” ญาณินเอ่ยเสียงสั้น ด้วยหวุดหวิดของสมคิดนั้นเริ่มกระตุก แม้เขาจะดูเหมือนยิ้ม แต่สุนทรสกลับคิดว่าเขากำลังกัดฟันข่มใจไม่ให้ถือสาคนบ้าให้เสียฟอร์มอยู่ต่างหาก

“ไหน มาให้ข้าดูหน่อยซิ” ผู้ถูกกระหน่ำตำรากัดฟันเรียกอีกครั้ง “ข้าจะจับกระหม่อมดูว่ามันเป็นอะไรกันแน่”

‘ตายทาละ’ สุนทรสคิดในใจ ก่อนจะรีบกำหน้าแล้วกระซิบบอกเพื่อนสาวทั้งสอง “ขึ้นเข้าไปให้มันจับ แพนแตกแน่”

“ทำไม่ล่ะ” ภรรยาร้องถามด้วยความสงสัย

“มันจะรู้ว่าฉันมีวิชาอะไร” คนบ้ากำมะลอตอบ “แบบว่า ไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่ อะไรทำนองนี้แหละ”

“แต่ไก่ไม่มีนมนี้” ญาณินเอ่ยถามยียวน

“จะบ้าเธอ” เลือดสาวพุ่งขึ้นหน้าทันทีที่โดนหาว่าเป็นสาวหน้าอกแพบ แม้มันจะมีส่วนถูกอยู่ไม่มากก็น้อย “เวลาแบบนี้ยังมีเวลามาพูดเล่นอีก”

“ก็บ้านะสิ” สมคิดร้องสวนขึ้นด้วยความรำคาญก่อนจะกวักมือเรียกอีก “มานี่ มาใกล้ๆ จะดูให้ แล้วถอดไฉ่ผ้าปิดปากออกเสียด้วย จะได้เห็นหน้ากันชัดๆ ว่าพอใช้ได้ไหม”

“ชะ...ใช้ได้หรือเจ้าคะ” ญาณินร้องถามด้วยความแปลกใจ

“เอ่อ...ข้าหมายถึงรักษาได้ไหมนะ” สมคิดแก้ตัวออกมา พาเอาสาวเจ้าสงสัยพยักหน้าคลายใจ

“เอาใจดี” ภรรยาระซิบถามอย่างหวาดๆ

“ปิดพลังวิชาวะไรของแกเอาไว้ชั่วคราวไม่ได้หรือ” ญาณินเอ่ยถามอย่าง
ห้วนๆ เช่นเดียวกัน

“จะบ้าหรือ ฉันไม่ใช่หม้อหุงข้าวนะยะ” เจ้าตัวแหงขึ้นมา

“เอ้า ว่าไงล่ะ นี้อุตส่าห์ให้แข่งคิวนะ เห็นว่าเป็นบ้าเป็นบอ ปล่อยไปก็จะ
เดือดร้อนคนอื่นเปล่าๆ” สมคิดตะคอกอย่างหงุดหงิด

สุคนธรสหน้าเฉือนไปสนิทใจเมื่อเหลือบมองรอบๆ ภายแล้วพบชาย
ฉกรรจ์ร่างใหญ่ยืนรายล้อมอยู่รอบๆ ห้องโถงเต็มไปด้วยความแตกคองมีพัน
โตนเหล่าคนบาปรวมเอาปางตายแน่ๆ เพราะเธอเล่นคำเจ้าของอาศรมอย่างสาตเสีย
เทเสียแบบนั้น งานนี้หากจวนตัวจริงๆ คงจะต้องงัดไม้ตาย คำสั่งสอนสุดยอด
ของพระอาจารย์ปู่ออกมาใช้เสียแล้ว

“ฉันมีคาถาเด็ด”

สองเพื่อนสาวหูฟังขึ้นมาทันที “อะไร รีบบอกมาเร็ว”

“ถ้าฉันให้ลัญญ์ณ กั...” หญิงสาวจอมขมังเวทย์มึนแป้น ก่อนจะปล่อย
คาถาไม้ตายออกมาเต็มปากเต็มคำว่า “โกยเถอะโยม”

“หา!” ทั้งญาณินและภรรยานางร้องออกมาโดยพร้อมเพรียงกันแล้วหน้า
ซีดเผือดไปในทันที

“นั่นมันเพื่อนของยายเนตรนี่หว่า” เสียงของชายหนุ่มข้างกายดังความ
สนใจของไตรรัตน์ให้ออกจากสามสาวที่อยู่ด้านหน้าปะรำพิธีได้อย่างทันที

“นายรู้จักสาวๆ พวกนั้นด้วยหรือวะ ญัณฐ์” ไตรรัตน์เอ่ยถามออกไปด้วย
ความสนใจ หลังจากเห็นวีรกรรมห้าวหาญของสาวสติไม่ดีที่ด้านหน้า

ญัณฐ์ หรือ ร้อยตำรวจเอกญัณฐ์เดชพยักหน้า “เออสิวะ สามคนนั้นเป็นเพื่อน
ของยายเนตร น้องสาวของฉันไง”

“ไม่ยักรู้ว่าน้องสาวนายมีเพื่อนสติไม่ดี” ไตรรัตน์เอ่ยอย่างนิกขำๆ

“สติไม่ดีที่ไหนกันเล่า นี่คงแกล้งเป็นบ้าเพื่อเข้ามาสืบอะไรอีกละมัง”

“เหมือนนายกับฉันหรือ” คนที่หัวเราะอยู่เมื่อสักครู่นี้ร้องถามขึ้นมาอย่าง
สนใจ ด้วยจุดประสงค์ของสามสาวที่เพื่อนบอกนั้นมันตรงกับสิ่งที่พวกเขา กำลัง
ทำอยู่

ไตรรัตน์นั้นเป็นลูกชายคนเดียวของเลี้ยวจำเริญและเจ้หญิง เจ้าของตลาดหญิง-จำเริญที่อาศรมเจ้าพ่อคิ่วลิ่งค์ได้มาเช่าพื้นที่อยู่ในขณะนี้ เขาเป็นชายหนุ่มสะอาดสะอ้าน ใบหน้าเรียว ริมฝีปากเต็ม ตรงมุมปากโค้งขึ้นทำให้ดูเหมือนเป็นคนที่มีรอยยิ้มอยู่ตลอดเวลา ดวงตาเล็กซึ่งได้มรดกตกทอดมาจากบิดาและมารดา แต่ก็เสริมเสน่ห์ให้เขาดูน่ารักเวลายิ้มได้ไม่น้อย

หลังจากจบมัธยมศึกษาปีที่หก ไตรรัตน์ก็บินไปเรียนต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกาอยู่หลายปี จนเมื่อจบปริญญาด้านการบริหารแล้วก็ได้กลับมาประเทศไทย แต่กลับทำงานอยู่ที่นั่นอีกหลายปี จนกระทั่งบิดาโทรไปบอกว่าคุณย่าเกิดป่วยหนัก เขาจึงรีบบินกลับมาประเทศไทยอย่างเร่งด่วน

ไตรรัตน์เป็นเพื่อนสนิทของณัฐเดชซึ่งเป็นพี่ชายของเนตรลิตางค์ หนึ่งในห้าสาวแห่งบริษัทซีเคเอส เมื่อไตรรัตน์กลับมาถึงประเทศไทย ณัฐเดชได้ติดต่อมาเพื่อขอให้เขาช่วยสืบเรื่องของอาจารย์สมคิดที่มาเช่าตึกอยู่ภายในตลาด ทว่าเรื่องที่ณัฐเดชต้องการสืบนั้นมิใช่เรื่องเกี่ยวกับการนำเอาความมั่งงายมาหลอกลวงชาวบ้าน แต่กลับเป็นเรื่องที่นายสมคิดมีส่วนพัวพันกับการค้าประเวณีและยาเสพติดมากมายหลายคดีต่างหาก

“คงงั้นมั้ง” ณัฐเดชตอบ

ไตรรัตน์มองกลับไปสามสาวข้างหน้า รู้สึกสนใจจนแสงสีสดใสขึ้นมาอย่างประหลาด แม้จะมีหน้ากากอนามัยปิดปากอยู่ ทำให้ไม่เห็นใบหน้าที่ชัดเจนก็ตามที แต่ท่าทางห้าวๆ ก็ทำให้เธอดูแตกต่างจากผู้หญิงหลายคนที่ผ่านมาในชีวิตอันโลดโผนของเขาชนิดที่เรียกได้ว่าหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว

“ท่าทางจะกำลังลำบากอะ”

“ซิน่ถูกจับได้มีหวังถูกไอ้พวกนั้นฆ่าละเน” ณัฐเดชพยับกพเปิดไปที่เหล่าชายฉกรรจ์ที่ดูน่ากลัว

“ฉันมีวิธี” ไตรรัตน์ยิ้มแล้วยกคิ้วข้างหนึ่งให้เพื่อน

“ทำไงอะ”

ยังไม่ทันที่จะฟังคำถามของณัฐเดชจนจบ ไตรรัตน์ก็ลุกพรวดขึ้นก่อนจะตะโกนเสียงดังออกไปว่า “เฮ้ย ยายบ้า”

ดวงตาทุกคู่ที่อยู่ภายในห้องโถงนั้นหันมาจับจ้องเขาเป็นตาเดียวกัน ไม่เว้น

แม้แต่สาวแก้ง่ามที่แสวงบ้านคนนั้น และดูเหมือนเธอจะตั้งสติได้ก่อนใคร หรืออาจจะหาจังหวะนั้นอยู่แล้วเขาก็ไม่อาจจะรู้ได้ เธอลุกขึ้นมาทำสะอาดแล้วชี้หน้าเขา “ว่าใครบ๊ววะ”

“ก็เธอนั้นแหละ มีอย่างที่ไหน คนอื่นเขารอคิวกันมาเป็นเดือนๆ นี่มาถึงจะมาแซงคิวกันเฉยเลย” ไตรรัตน์เอ่ยก่อนจะกวาดตามองผู้คนรอบข้าง เสียงเซ็งเซ็งดังระงมขึ้นมาอย่างเห็นด้วยกับที่เขาพูด ชายหนุ่มจึงปฏิบัติภารกิจดั่งมวชนเข้าช่วยในทันที “จริงไหมพวกเรา”

“จริง” หญิงสูงวัยร่างอ้วนท้วมร้องขึ้นมา

“ใช่ๆ แซงคิวได้ไง พวกเราก็มีเรื่องเดือดร้อนเหมือนกัน” ชายชราอีกคนตะโกนเสริมขึ้นมา “เมื่ยฉันไม่ได้กลับบ้านมาหลายวันแล้ว ไม่รู้จะเป็นตายร้ายดียังไง”

“นั่นสิ” หญิงวัยกลางคนอีกคนเสริมขึ้นอีก “นี่ก็วันที่สิบห้าแล้วด้วย พรุ่งนี้หอยออกเตี่ยวไม่มีเลขแทงกันพอดี”

จากนั้นห้องโถงใหญ่แห่งนี้ก็กึกก้องขึ้นด้วยเสียงของผู้คนที่ไม่เห็นด้วยกับการที่อาจารย์สมคิดจะให้สามสาวลัดคิว

“ทีนี้ก็ปล่อยให้มันเป็นไปตามกระแสมวชน” ไตรรัตน์หลุดตัวลงนั่งแล้วบอกกับณัฐเดช ก่อนจะนั่งอมยิ้มฟังเสียงโหวกเหวกโวยวายของชาวบ้านด้วยความกระหิมใจ

“อ้าวๆ” สมคิดร้องตะโกนก่อนเรื่องราวจะบานปลายไปกันใหญ่ “เงียบๆ กันหน่อย พวกเอ็งจะลบหลู่เจ้าพ่อคิวลิ่งค์หรือไงวะ”

เท่านั้นเอง เหล่าชายฉกรรจ์ที่รายล้อมอยู่รอบๆ ก็ตะโกนขึ้นมาพาให้พวกชาวบ้านเงียบเสียงลงได้อย่างฉับใจ จากนั้นนายสมคิดจึงค่อยๆ ชะงกหน้าเข้ามาใกล้ณัฐเดช แล้วกระซิบพอให้ได้ยินว่า “วันนี้สังสัยฤกษ์ไม่ดี เอาไว้หนูๆ กลับมาใหม่พรุ่งนี้ได้ไหมจ๊ะ”

“กะ...กลับมาหรือเจ้าคะ”

“ฉันจะได้ดูแลหนูได้เต็มที่ไงจ๊ะ”

“ดูแลหนู?” ณัฐนิทวนคำด้วยความแปลกใจ

“เอ่อ...หมายถึงช่วยรักษาเพื่อนหนูให้หายบ้าไปจ๊ะ” นายสมคิดเอ่ยแก้อย่าง

ตะกุกตะกัก

สุคนธรสจึงรีบฉวยโอกาสหยิกเพื่อนทันทีจนญาติินสะดุ้งโหยงแล้วรีบยกมือไหว้รับอย่างรวดเร็ว “จะ...เจ้าคะ หนูจะพาเพื่อนมาใหม่พรุ่งนี้นะเจ้าคะ”

“ดีจัง” สมคิดยิ้มก่อนจะตีหน้าขมแล้วยัดตัวขึ้น “พวกเอ็งไปได้แล้ว เจ้าพ่อคิวลิ่งค์ไม่โปรดพวกเอ็งแล้ว”

“จะ...เจ้าคะ” ญาติินบอกแล้วรีบฉุดสุคนธรสขึ้นพร้อมๆ กับกรรมา

‘ขออภัยดอกคะท่านอาจารย์’ สุคนธรสคิดในใจก่อนจะตะโกนออกมา “ไอ้หัวจรวด”

“เฮ้ย” ทั้งญาติินและกรรมาต่างร้องออกมา ก่อนจะรีบลากเธอเดินฝ่าสายตาดมิงทั้งของพวกชายฉกรรจ์ที่คุ่มพื้นที่อยู่รอบๆ ออกมาได้ในที่สุด

“สะใจจริงๆ วะ” สุคนธรสทุบกำปั้นลงกับฝ่ามือตัวเอง ฉีกยิ้มกว้างอย่างมีความสุขหลังจากหลุดรอดออกมาจากหายนะได้อย่างเฉียดฉิว

“เกลสใจ แต่พวกฉันสองคนจะหัวใจวายตาย” ญาติินแหย่อย่างหัวเสีย

“แหม เจ๊จ๋า ฉันไม่ปล่อยให้มันทำอะไรพวกเธอหรอกนะ”

“ก็พูดไป” กรรมาโพล่งขึ้นมา “ถ้าพวกมันเอาจริง กุ้งแห้งอย่างเธอจะทำอะไรได้”

“โหย ก็ลองดูสิ” คนพูดถลกแขนเสื้ออย่างนักร้อง แต่ยังไม่ทันขาดคำเธอก็ถึงกับสะดุ้งโหยงเมื่อมีเสียงชายหนุ่มตะโกนไล่หลังมา

“เฮ้...คุณ”

สุคนธรสรีบหันหลังแล้วก้าวขึ้นปกป้องเพื่อนทันทีโดยไม่แน่ใจเหมือนกันว่า ถ้าหากพวกมันตามมาเป็นโหยงจริงแล้วเธอจะรับมือไหวหรือเปล่า แต่เมื่อเห็นตัวเจ้าของเสียงก็คลายใจลง ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับขึ้นเมื่อคนคนนั้นคือชายในฝันของพวกเธอนั่นเอง

“พี่ณัฐ” สามสาวร้องเรียกพร้อมๆ กันก่อนจะทำตาปริบๆ อย่างยั่วชวน แม้แต่ญาติินที่มีคู่หมั้นคู่หมายอยู่แล้วยังร่วมก๊วนไปด้วย เพราะณัฐเดช พี่ชายของเนตรสิดางค์นั้นนับว่าเป็นขวัญใจของกลุ่มมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“พวกเธอมาทำอะไรกันที่นี่ละ” ณัฐเดชร้องถามอย่างไม่พอใจนัก

“พารสมารักษาคะพีณัฐ” ญาณินทำเสียงอ่อนเสียงหวาน

“อ้าว นี่สติไม่ตึ๊งๆ หรือครับนี่” คนที่ลุกขึ้นยืนร้องด่าเธอปาวๆ เอ่ยขึ้นอย่างขบขัน ทำเอาสุคนธรรสต้องหันไปมองอย่างไม่พอใจนัก ก่อนจะเหลือบไปเห็นพระรอดกรุวัดมหาวันที่เขาห้อยอยู่จึงนึกสงสัยขึ้นมา

“นายเป็นใคร”

“เอ่อ...” ญัฐเดชะร้องแทรกขึ้นอย่างนึกได้ ก่อนจะผายมือไปแนะนำ “นี่คุณไทรรัตน์ เป็นลูกชายของเจ้าของตลาดนี้ครับ” แล้วหันไปแนะนำสาวๆ เป็นรายคนให้แก่ชายคนนั้น “นี่ฉิน นี่กรรณ และนี่รส”

ไทรรัตน์ยิ้มให้ทุกคนก่อนจะมาจบที่สุคนธรรส “กลัวใช้หัดสองพันกำหรือครับ” เขาเอ่ยถามพร้อมกับทำมือบอกไปถึงหน้ากากอนามัยบนหน้าของเธอ

หญิงสาวเหลือบตามอง ก่อนจะสะบัดหน้าใส่ “เรื่องของฉัน” พานคิดไปว่าสงสัยคงจะใช้สัญญาตัญญูผิดที่มอบพระรอดให้เขาแน่ๆ

“อัย” กรรณร้องออกมาจนสุคนธรรสและฉินต้องหันไปถามว่าเกิดอะไรขึ้น คนหูดี้จี้ตึงทั้งคู่อยห่าออกมาแล้วกระซิบตอบเบาๆ ให้ได้ยินกันเพียงสามคน “มีวิญญาณตามผู้ชายคนนั้นมา เขาคำครวญว่าจะทำร้ายแต่ทำไม่ได้”

สุคนธรรสหันกลับไปมองไทรรัตน์ ใบหน้าของเขาประทับไว้ด้วยรอยยิ้ม มีเสน่ห์ชวนมอง ทำเอาหัวใจวูบวาวขึ้นมาอย่างประหลาดจนต้องเบือนสายตากลับมาหาเพื่อนสาว “สงสัยเป็นเพราะพระรอดของฉัน”

สองสาวหันไปมอง “ที่เกล้าให้ฟังเมื่อวันก่อนว่าไปเจอเสียเจ้าของตลาดคนหนึ่งที่บ้านอาหารนะเธอ”

“เออสิ” สาวหัวตอบ ก่อนจะแยกตัวเดินกลับไปหาชายหนุ่มเจ้าของรอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์ “นี่คุณ”

“คว่ำบ” ไทรรัตน์ตอบรับเสียงหวานจนหัวใจของสุคนธรรสเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“ฉันขอแนะนำว่า สองสามวันนี้ให้คุณใส่พระนี้เอาไว้ตลอดเวลาละ” เธอชี้ไปยังพระที่ห้อยอยู่ที่คอของเขา

ชายหนุ่มหยิบพระขึ้นมาดู “พระนี้เธอ”

“ใช่ แต่ถ้าคุณมีเวลาว่างก็แวะมาที่นี้หน่อยนะ” เธอหยิบนามบัตรออกมา

จากย่ำมสี่เจ็บของเธอแล้วยื่นให้เขา

“บริษัทชิกซ์เซนส์” เขาอ่านแล้วหัวเราะออกมา

“หัวเราะอะไร” สุคนธรสถามเสียงแข็ง “รู้ไหมว่ามีวิญญาณคอยตามทำร้ายคุณอยู่”

“จริงเหรอ” ไตรรัตน์ถามอย่างไม่เชื่อนัก

“นี่ถ้าไม่ใช่เพราะพระรอดที่ฉันให้พ่อของคุณไว้ คุณอาจจะโดนมันทำร้ายแล้วก็ได้”

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “พวกคุณนั่นเองที่ป้าของผมเล่าให้ฟัง”

“ถูกต้อง” สุคนธรสขมื่อขึ้นคล้ายปืนชี้ไปที่เขา “แล้วถ้าคุณอยากปลอดภัยจากวิญญาณร้ายพวกนั้นก็รีบๆ ไปที่บริษัทของฉันโดยเร็ว แล้วก็ห้ามถอดพระนั้นออกจากคอเด็ดขาด”

ไตรรัตน์ยิ้มแป้นเขย่าหัวใจเธออีกครั้ง “รวมทั้งตอนอาบน้ำด้วยเหรอ”

“อือฮิ” หญิงสาวพยักหน้า “ห้ามถอดเด็ดขาด”

“แล้วตอน...” เขาทิ้งประโยคพร้อมอมยิ้มกรู้สึกเกริ่นจนเธอเข้าใจว่าเขาคงหมายถึงตอนที่เปศสัมผัสกับผู้หญิง ทำเอาเธอถึงกับรู้สึกเหมือนมีเลือดสูบฉีดขึ้นมาเต็มใบหน้า

“บ้ากาม” สุคนธรสสวนออกไป “ก่อนจะไปหาฉันที่บริษัทก็เพลๆ ลงซะมั้ง อดลักสองสามวันคงไม่ถึงตายหรอก”

“คุณพูดถึงอะไร” ไตรรัตน์ทำหน้างงๆ “ที่ผมจะถามนี้ผมหมายถึงตอนนอน ผมกลัวสร้อยมนัลดคอแล้วหายใจไม่ออก”

“วะ” สุคนธรสโผล่ออกไปด้วยความอาย “ตอนไหนก็ถอดไม่ได้ทั้งนั้นแหละ” จากนั้นก็รีบเดินกระพืดกระเปียดแยกออกมาจากกลุ่มอย่างรวดเร็ว

๓

ไทรรัตน์ขับรถสปอร์ตสีแดงเพลิงของเขามาจอดที่ริมทางเท้าบนถนนในซอยโชคชัย ๔ อันเป็นสถานที่ๆ ระบุเอาไว้ในนามบัตรใบเล็กๆ

แต่ด้วยความที่ไปอยู่ต่างบ้านต่างเมืองมานานหลายปี ทำให้เขารู้สึกสับสนกับซอยเล็กซอยน้อยต่างๆ อีกทั้งการจราจรที่ติดขัดก็ทำให้เขาไม่อยากจะเสี่ยงที่จะขับรถต่อไป เพราะถ้าหากเลยจุดหมายไปนั่นหมายความว่าเขาจะต้องหาทางกลับรถซึ่งก็ไม่ว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าไร

การสอบถามทางจากผู้คนท้องถิ่นนั้นดูจะเป็นวิธีที่จะทำให้เขาประหยัดเวลามากกว่าวิธีอื่น เขาไม่อยากจะไทร. ไปที่บริษัทตามเบอร์ที่ให้ไว้ในนามบัตรนี้ด้วยเหตุว่าต้องการจะไปดูลาดเลาก่อนว่าบริษัทนี้จะน่าเชื่อถือสักเพียงใด แม้ว่าจุดประสงค์หลักของเขาจะไม่ได้เกี่ยวกับงานของบริษัทนี้เลยก็ตาม

ดวงตาแกร่งผุดขึ้นในสมองของเขา ท่าทางทะมัดทะแมงที่พร้อมลุยในทุกสถานการณ์ทำให้เขาเกิดความลุ่มหลงอย่างประหลาด มันไม่ใช่ความลุ่มหลงอย่างที่เขารู้สึกกับสาวๆ ที่ผ่านมา แต่มันเหมือนกับว่าเธอมีอะไรบางอย่างที่ดึงดูดความสนใจของเขามากที่สุด เขารู้ว่ามันคืออะไร มันทำให้เขาต้องค้นหาคำตอบ และวิธีที่ง่ายที่สุดคงหนีไม่พ้นการทำความรู้จักกับเธอคนนั้น

“สุคนธรส” เขาอ่านชื่อในนามบัตร รู้สึกได้ถึงกลิ่นหอมที่โชยออกมาจากชื่อนั้น เพราะหลังจากได้นามบัตรนี้ไป เขาก็จัดการเปิดพจนานุกรมถึงความหมายของมันและพบว่ามันหมายถึงกลิ่นหอม

ชายหนุ่มยิ้มจนตาที่เรียวเล็กอยู่แล้วแทบจะปิดมิด ก่อนจะชะเง้อมองผ่านกระจกรถออกไปที่ร้านค้าริมทางเท้าที่มีแม่ค้าคนหนึ่งนั่งหน้าบอญญูไม่รับอยู่หลังกองกล้วยแขกและกระทะน้ามันร้อนๆ

“ไปตามป่าคนนั้นดีกว่า” ไตรรัตน์บอกกับตัวเอง ไม่มีที่ไหนในโลกอีกแล้วที่ทุกคนจะเรียกคนอื่นเหมือนเป็นคนในบ้าน แม้จากไปหลายปีติดๆ เขาก็คิดว่าคนไทยก็ยังคงเป็นเช่นนั้น และก็พร้อมจะมอบความช่วยเหลือให้ทุกคนที่กำลังเดือดร้อน

คิดแล้วก็เปิดประตูลงไปแล้วเดินไปหาแม่ค้าคนนั้น “ป้าครับ”

“ใครป้าแก”

“อูย” ไตรรัตน์ยิ้มหน้าเฉีง แต่ก็ยังเชื่อมั่นในความเป็นสยามเมืองยิ้ม เขาอาจจะใช้สรรพนามผิดไปสักหน่อยจึงปรับแก้ให้อายุของเธอลดลงไปอีก “เอ่อ... พี่ครับ”

“ว่าไง” แม่ค้าตอบกลับมาด้วยเสียงห้วนแต่ก็ลดความแข็งกระด้างลงไปตามาก

“รู้จักชอยนี้ไหมครับ” เขายื่นนามบัตรให้ดู

“นี่พ่อหนุ่ม บ้ายเบ้อเรอไม่เห็นเธอไง” เธอชี้ขึ้นไปยังป้ายชอยที่รุ่มกันแดดของแกบังอยู่เกือบมิด หากมองจากถนนรับรองว่าไม่มีทางเห็นได้แน่ๆ “ชอยนี้แหละ บ้านสาวๆ พวกนี้ก็อยู่ไม่ลึก เดินเข้าไปก็ได้ เอรารถจอดไว้ที่แหละ ชอยมันแคบเตี้ยจะกลับรถลำบาก”

“ขอบคุณมากครับปะ...” ไตรรัตน์สะอึกเมื่อสายตาของแม่ค้ากวาดมากรวกับแล่ฟาด “เอ่อ...ขอบคุณมากครับพี่”

“ไม่เป็นไร” แม่ค้าร่างใหญ่โบกมือ “จะเอากล้วยแขกด้วยไหมล่ะ ตั้งแต่เข้ายังขายไม่ได้เลย วันนั้นวันรณรงค์ลดโลกร้อนเลิกกินกล้วยแขกหรือไงก็ไม่รู้”

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ “เอาสักสิบบาทก็ได้ครับ”

แม่ค้าจึงหยิบถุงกระดาษขึ้นมาแล้วหยิบกล้วยที่ทอดแล้วเป็นสี่เหลี่ยม

นำกินใส่พลาบ่นกระปอดกระแปดทำนองว่า แต่งตัวก็ดี หน้าตาก็หล่อ ขับรถก็หรู แต่ซื้อมีกล้วยแขกแค่สิบบาท ไตรรัตน์จึงอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ แต่ก็ตัดสินใจถามออกไปว่า “คุณพี่รู้จักสาวๆ บ้านนี้ด้วยหรือครับ”

“รู้จักสิ ลูกค้าขายประจำ โดยเฉพาะหนูรส”

“รส” ชายหนุ่มทวนคำอย่างนึกคั่น “ผู้หญิงท่าทางหอมๆ มีหน้าาก่อนน่ายมปิดปากอยู่ตลอดเวลาใช่ไหมครับ”

“เออ คนนั้นแหละ” เธอบอกแล้วยื่นถุงกล้วยแขกให้ “แต่อย่าไปเรียกกันว่าหอมเด็ดขาด ถ้ายังไม่อยากตาย”

ไตรรัตน์สะดุ้ง “ทำไมครับ”

“หนูรสเธอไม่ใช่หอมหรอก ถึงจะทำทางห้าวๆ อย่างนั้นก็เถอะนะ เห็นเพื่อนๆ ของเธอบอกว่าคลุกคลีตีโมงกับพวกเด็กวัดตั้งแต่เด็กๆ ก็เลยติดนิสัยห้าวๆ มา”

“ผู้หญิงเป็นเด็กวัดหรือครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถามอย่างสงสัย

“จะถามอะไรมากมายเนี่ย ฉันไม่ใช่พวกปากหอยปากงูจะได้เอาเรื่องคนอื่นมานินทา ซื่อเสร็จก็รีบๆ ไปได้แล้ว เกะกะหน้าร้าน” แก้โบกมือไล่ราวกับเขาเป็นแมลงวันคอยมาเกาะกินของฟรี ทั้งๆ ที่เขาเพิ่งจ่ายเงินซื้อสินค้าของแกไปหมดๆ

ไตรรัตน์หันมองไปข้างหลังพบว่าไม่มีใครเลย จึงหันกลับมายิ้มหวานให้แม่ค้ากล้วยแขกแล้วเอ่ยออกไปอย่างสุภาพว่า “จ้ะเอาไ้ก้กลมๆ นี่อีกสิบบาทครับ”

“แล้วไม่บอกเสียทีเดียว” แม่ค้าบ่นอุบก่อนจะดึงกล้วยแขกกลับไปแล้วพยายามใส่ขนมไข่เต่าลงไปจนแน่น ระหว่างนั้นก็บอกเล่าให้เขาฟังว่า “หนูรสเธอเคยเล่าให้ฟังว่า ปู่ของเธอเป็นพระอยู่ที่วัดแถวอยุธยาโน่น เธอสนิทกับปู่มากก็เลยไปที่วัดบ่อย นี่ก็ได้วิชามาจากท่านหลายอยู่ วันก่อนหนูรสกับเพื่อนๆ ก็ยังไม่ช่วยไล่ผีให้ที่บ้านเลย”

“ไล่ผีหรือครับ” ชายหนุ่มทวนคำอย่างสนใจ

“อ้าว ที่มาหาไม่ได้จะให้ไปไล่ผีหรือหรือ”

“อ้อ” ไตรรัตน์ร้องอย่างนึกขึ้นได้ “ครับ มาหาคนไล่ผีครับ แล้วหนูรสอะไร

ของคุณพี่นี่เขาไล่ผีได้จริงๆ หรือเปล่าครับ”

“จริงสิ” คุณพี่วัยต่างกับเขาหนึ่งรอบร้องขึ้นราวกับโดนตุ๊กเสียด “วันก่อนฉันใช้ให้ลูกชายไปซื้อกล้วย แต่มันดันเอาเงินไปซื้อของแต่งแมงกะไรค์หมด แล้วดันไปขโมยกล้วยจากสวนคนอื่นมาให้ แต่เจ้าของสวนเขาผูกใจ^๒ เอาไว้ พอมันกินเข้าไปเท่านั้นละคุณเอ๊ย ปวดท้อง ท้องบวมเป่งเลย ครรภ์คงจะเกือบตาย ดีที่ได้หนุสเรามาช่วยแก้ไข พามันไปขอขมาเจ้าของสวน ไม่อย่างนั้นคงตายไปแล้ว”

ไทรรัตน์ตาโตมองถุงกระดาษในมือแม่ค้าอย่างหวาดๆ ก่อนที่เธอจะเอ่ยออกมาอย่างไม่พอใจนัก “ถุงนี้ไม่ใช่กล้วยเครือนั้นหรือหน้า ไม่ต้องกลัว” แล้วจึงหยิบยื่นมันให้เขา

“ครับ” ชายหนุ่มยิ้มเจื่อนๆ รับของมาอย่างไม่เต็มใจนัก

“นี่ถ้าจะไปให้สาวๆ พวกนั้นช่วยก็รีบไปเถอะ อย่ามาหลอกถามอะไรฉันให้ยากเลย ฉันไม่ชอบนิทานใคร”

“คะ...ครับ” ชายหนุ่มรีบก่อนจะถือถุงที่อัดแน่นไปด้วยกล้วยแขกและขนมไข่เต่าออกจากร้าน จากนั้นก็เดินเข้าไปในซอยจนพบกับบ้านสองชั้นสีครีมสะอาดสะอ้านที่ล้อมไปด้วยรั้วไม้ระแนงสีน้ำตาลเข้ม “บ้านน่ารักดีแฮะ”

ไทรรัตน์เอื้อมมือไปกดกริ่ง จากนั้นก็ยืนรอ ทว่าก็ไม่เห็นว่าจะมีใครออกมาต้อนรับ เขาจึงตัดสินใจกดกริ่งอีกที แต่ผลก็ยิ่งเหมือนเดิม ชายหนุ่มจึงผลักบานประตูรั้วเข้าไปแล้วเดินไปตามแผ่นหินที่วางเรียงรายเป็นทางเดินอยู่บนสนามหญ้าเขียวขจี เขาหันไปมองสวนที่ประดับประดาด้วยต้นไม้มากมายหลายชนิดอย่างชื่นชม ไกลๆ กันนั้นมีศาลาไทยริมสระน้ำพุเล็กๆ ชวนให้ไปนั่งเล่นกินลมอย่างมีรูเบือ บรรยากาศอันร่มรื่นเหล่านี้รวมไปถึงทำเลที่ตั้งซึ่งอยู่ใจกลางเมือง

^๒ โจ หรือ กะโจ หรือ กาโจ เป็นวัตถุทางไสยศาสตร์ของชาวมุขพร ทำจากวัสดุทรงกระบอกหรือทรงกลม บรรจุหมากพลูสามคำ ห่อด้วยผ้าขาว ผูกด้วยผ้าแดง กากบาทด้วยปูนแดง กำกับด้วยคาถาอาคมนำไปแขวนไว้บนต้นไม้ที่ออกผลรอการเก็บ บางที่ใช้ฝังดิน ใครมาขโมยไปกินจะทำให้เกิดการเจ็บป่วยเกี่ยวกับโรคทางเดินอาหาร เช่น ปวดท้อง ท้องป่อง ท้องบวม เป็นต้น และตายในที่สุด

ทำให้เขาคิดว่ากิจการปราบผีของบริษัทนี้คงจะดำเนินไปได้เป็นอย่างดี ถึงแม้จะมีเงินมาเช่าหรือซื้อบ้านบนที่ดินราคาแพงและจัดบรรยากาศก่อนชวนมองได้ดีเช่นนี้

ชายหนุ่มมาหยุดยืนที่ประตูไม้กั้นกระจกหลากสีแล้วเคาะประตู “สวัสดีครับ มีใครอยู่ไหมครับ” จากนั้นก็ยืนรอ แต่ก็ไม่มีใครออกมาต้อนรับเหมือนเดิม ได้ยินแต่เสียงเพลงแว่วๆ มาจากด้านในเท่านั้น หลังจากยืนรออยู่อีกสักพัก เขาก็ตัดสินใจผลักบานประตูเข้าไป

ภายในนั้นถูกตกแต่งอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ใกล้กับประตูมีโต๊ะทำงานของประชาสัมพันธ์ซึ่งตอนนี่ว่างเปล่าไร้ผู้คนเหมือนกับโต๊ะทำงานอีกสี่ตัวซึ่งอยู่ด้านหลัง

“ไปไหนกันหมด” ไตรรัตน์บ่นอุบก่อนจะก้าวเข้าไปยืนข้างในอย่างเต็มตัว แล้วร้องถามออกไปอีก “สวัสดีครับ มีใครอยู่ไหมครับ”

ไม่มีใครเสียงตอบรับ เขาได้ยินแต่เพียงเสียงดนตรีและเสียงร้องถูกจังหวะบ้างไม่ถูกจังหวะบ้างลอยมาจากห้องข้างๆ ซึ่งมีป้ายแปะเอาไว้ว่า ‘ห้องประชุม’

แล้วในขณะที่เขากำลังยืนลังเลอยู่นั่นเอง ประตูห้องนั้นก็เปิดออกพร้อม กับมีเสียงเพลงลูกทุ่งดังกระหึ่มออกมาราวกับยกสถานบันเทิงยามราตรีมาไว้กลางบ้าน หญิงสาวคนหนึ่งเดินออกมาพร้อมรอยยิ้มว่าเรริง ก่อนจะยื่นตะลึงตัวแข็งที่อยู่อีกเกือบสิบวินาทีเมื่อเห็นเขายืนอยู่

เธอไม่ใช่คนสวยชนิดที่เรียกสายตาหนุ่มๆ ให้ตะลึงมองได้ ทว่าก็ห่างไกลจากคำว่าซีทรูอย่างสิ้นเชิง แม้จะมีใบหน้าไม่หวานแต่จัดได้ว่าคมเข้มไม่น้อย โดยเฉพาะดวงตาที่คมกริบคู่ นั้นโดดเด่นเสียจนเขาจำได้ว่า เธอคือผู้ที่มอบนามบัตรให้แก่เขาเมื่อวันก่อน ผมที่ซอยสั้นเหมือนกับผู้ชายทำให้เธอดูเก๋และมีเสน่ห์ผิดจากสาวๆ ที่รายล้อมรอบเขาอยู่มากมาย

“ฉิบหาย...ลูกค้า” เธอร้องจนไตรรัตน์สะดุ้งโหยง ก่อนจะผลุบหายเข้าไปในห้อง แล้วเสียงเพลงที่แว่วออกมาก็เงียบไปโดยพลัน จากนั้นจึงมีหญิงสาวแสนสวยในชุดชมพูหวานสวมถุงมือสีดำยื่นมือออกมาจากห้องนั้นแทน พร้อมกับไหว้ต้อนรับเขาอย่างอ่อนช้อยราวกับเป็นพวกนางงามเจนเวที

รูปร่างและกิริยาของเธอเช็กชี้จนทำให้เลือดหนุ่มในกายระอุขึ้นมาได้เลยทีเดียว ผิดกับคนที่เขาต้องการจะมาหาอย่างสิ้นเชิง

“สวัสดิ์ค่ะ บริษัทชิคซ์เซนส์ยินดีต้อนรับค่ะ” เธอเอ่ยเสียงหวานราวกับเสียงที่ได้ยินบ่อยๆ ในห้างสรรพสินค้า

“เออ...ผมมาหาคุณรสครับ เธอให้นามบัตรกับผมไว้” เขายกนามบัตรขึ้นมาให้เธอเห็น

“อ้อ” หญิงสาวเอียงคอทำท่าทางน่ารักสุดชีวิต “คุณรากำลังประชุมเครียดอยู่ค่ะ ประเดี๋ยวดิฉันจะเข้าไปตามให้ค่ะ จะให้บอกว่าใครมาขอพบค่ะ”

“ไตรรัตน์ครับ”

“ค่า” เธอลากเสียงยาวและหวานจนเปลี่ยน ก่อนจะกะพริบตาถี่ๆ ให้แล้วผลุบหายเข้าไปในห้องประชุมอีกคน

“นี่ เขามาหาเธอนะรส” กรรมาภเปลี่ยนน้ำเสียงเมื่อกลับเข้ามาในห้องเสียงเพลงตามหา’ลัยเงียบไปนานแล้ว ภายในห้องนั้นรุ่นวายอยู่ด้วยเพื่อนๆ ของเธอกำลังเก็บข้าวของและเศษขนมที่วางอยู่เกลื่อนโต๊ะ

“มาหาฉัน?” สุคนธรสเงยหน้าขึ้นมาถาม

“เออ” สาวสีชมพูพยักหน้า “หล่อด้วยนะ เขาบอกว่าชื่อไตรรัตน์ เขาว่าเธอให้นามบัตรเขาเอาไว้”

“ไตรรัตน์” สาวหัวทวนชื่ออย่างครุ่นคิด พยายามนึกถึงใบหน้าที่เห็นช่วงวันที่ด้วยความตกใจเมื่อสักครู่ ก่อนจะร้องอ้อออกมา มิน่าละกรรมาภถึงได้บอกว่าหล่อ เพราะหน้าดีก็ใกล้เคียงกับดารากาฬสีที่เธอชื่นชอบนั่นเอง “ลูกเสียเรียม”

“ที่เจอที่อาศรมนายสมคิดอะเธอ” กรรมาภร้องถามขึ้น

“ใช่สิ” สุคนธรสตอบ “คนที่แกบอกว่ามีวิญญาณคอยจ้องหาจิ้งหะทำร้ายอยู่นะ”

“ตาย” ญาณินร้องขึ้น “นี่กว่าจะไม่เชื่อเสียอีก ในที่สุดก็มาจนได้นะ สงสัยเริ่มโดนรังควานแน่ๆ เลย”

“ถ้าอย่างนั้นคุณนี่คงต้องให้รสเป็นคนรับใช้ไหมจ๊ะ” เนตรสิตางค์เอ่ยถามเสียงหวาน

“ฉันช่วยรับก็ได้ค่ะ” กรรมาภรีบเสนอตัวก่อนจะทำสายตาวนผ่น “ฉันชอบจัง”

“เธอนี้ เห็นตาเม้ตกายจีไม่ได้เลยนะ” สุนทรสหันไปแหวะเอา

“น้ำรั่วจะตาย” สาวสีชมพูค้อนใส่เพื่อนวงใหญ่

“เดี๋ยวฉันรับเอาไว้ก่อนก็แล้วกัน พวกเธอเคลียร์ห้องไปก่อนนะ เก็บกล้วยแขกเอาไว้ให้ฉันด้วย เดี่ยวมากินต่อ” สุนทรสสั่งการแล้วผลักบานประตูออกไปที่ห้องทำงาน

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มผู้มาเยือนเอ่ยขึ้นก่อนพร้อมรอยยิ้มที่ทำเอาหัวใจของสุนทรสเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เพิ่งจะรู้สึกว่ตาเม้ตกายจีมีเสน่ห์ที่วันนี้เอง

“เชิญนั่งก่อนค่ะ” หญิงสาวผายมือไปทิศฟาสีแดงตัวยาว ก่อนจะรีบเดินไปที่ตู้เครื่องดื่ม ดึงที่ต่อนี้คุณป้าอรรณ แม่บ้านประจำบริษัทซึ่งเป็นคนรับใช้เก่าแก่ของญาติออกไปจ่ายตลาด ไม่อย่างนั้นแกคงจะแหงเอาหากไปกลักรายเขตแดนทางห้ามของแก เพราะนอกจากเนตรสีตางค์ซึ่งชอบทำอาหารเหมือนกับแกแล้ว คนอื่นห้ามเข้าไปในครัวเด็ดขาด

“รับน้ำอะไรดีคะ”

“น้ำแร่เอเวียงมีไหมครับ”

หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น รู้สึกหั่นไส้ขึ้นมาตงๆ เป็นผู้ชายอะไร เรื่องมากทำตัวไฮโซเสียเหลือเกิน กระแฉะกินน้ำแร่ไฮโซอีกต่างหาก น้ำอะไรก็ไม่รู้ขวดละตั้งสามสิ่ร้อย ช่างมากเรื่องเหมือนคุณหนูกรรมภาเพื่อนสาวของเธอเสียเหลือเกิน

“ไม่มีเอาน้ำก๊อกก็ได้เนะครับ”

สุนทรสตัวดำสยตามองพร้อมส่งค้อนวงใหญ่ให้อย่างอดไม่ได้คิดในใจว่า ‘นี่จะมากวนกันหรือไง คิดว่าเราไม่มีน้ำแร่ไฮโซก็เลยประชดจะเอาน้ำก๊อกใช้ไหม’

“มีค่ะ” หญิงสาวตอบกระแทกเสียงอย่างมั่นใจ เพราะคุณหนูกรรมภาเธอมีตุนเอาไว้ในตู้เย็นเป็นพะเรือเกวียน ก่อนจะรีบเดินเข้าไปในครัวแล้วเปิดตู้เย็นที่มีขวดน้ำแร่เอเวียงรูปหยดน้ำที่ออกแบบโดย ฌอง ปอล โกลติเยร์ ให้เป็นลิมิเต็ดคอลเล็กชันรุ่นล่าสุดเรียงรายอยู่เต็มแผงประตู เธอก็เอื้อมมือไปหยิบมาหนึ่งขวดก่อนจะฉุดคิดอะไรขึ้นมาบางอย่าง แล้วรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ก็ผุดพรายขึ้นมา จากนั้นจึงบรรจงวางน้ำแร่ขวดนั้นกลับที่เดิมของมัน

“อยากได้น้ำแร่ไฮโซใช้ไหม” สุนทรสเอ่ยกับตัวเองก่อนจะหันไปหยิบแก้วน้ำแล้วเดินไปรองน้ำจากก๊อกที่อ่างล้างจาน จากนั้นก็ถือมันออกมาวางไว้บน

โต๊ะเตี้ยด้านหน้าของเขา ตอนนี้องุ่นๆ ของเธอเก็บของในห้องประชุมเสร็จแล้วและมานั่งรอส้อมอยู่รอบๆ ลูกค้าคนใหม่ด้วยดวงตาหยาดเอี่ยม โดยเฉพาะกรรมภาที่ถูกใจหนุ่มตาเล็กตาน้อยเสียเหลือเกิน

“มาแล้วคะน้ำแร่แกรนด์ปราปรี” สุคนธรสปล่อยสำเนียงอังกฤษแปร่งๆ ออกไปอย่างมีจริตจะก้าน

“ยี่ห้ออะไร ไม่เห็นเคยได้ยิน” กรรมภาเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ฉันซื้อมาให้ลอง เขาว่ายอดจำหน่ายในประเทศไทยสูงกว่าเอเวียอีกนะ” เจ้าตัวเอ่ยจิบปากจิบคอเลียนแบบเพื่อนสาวไฮโซของเธอ

ไทรรัตน์ยิ้มให้เธอก่อนจะหยิบแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม เขาถอนมันออกจากปากพร้อมกับขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ แต่ก็ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา จากนั้นก็วางแก้วน้ำลงบนโต๊ะและไม่ได้แตะต้องมันอีกเลยตลอดการสนทนาในวันนั้น

“น้ำแร่ยี่ห้ออะไรของเธอ แล้วทำไมไม่เอาเอเวียของฉันให้เขาดื่ม” กรรมภากระซิบถามหลังจากไม่รู้สีกุณกับชื่อนั้นเอาเสียเลย

“แกรนด์ปราปรี ก็การปะปาโง” สุคนธรสยกคิ้วให้ “กินใช้กันทั่วประเทศเลยนะจะบอกให้ ยอดขายเยอะกว่าเอเวียของเธออีก”

“นี่เธอจะบ้าเหรอ” กรรมภาทำเสียงดูเบาๆ แต่มันก็ดังพอที่จะทำให้คนอื่นๆ หันมามองได้ เธอจึงยิ้มเจื่อนๆ ให้แล้วปรับเสียงเป็นเสียงประสาสมัครว่า “ว่าแต่ คุณไทรรัตน์มีอะไรให้เรารับใช้หรือคะ”

“นั่นสิคะ” ญาณีน้อยเสริมขึ้นก่อนจะเหลือบมองเนตรลิขิตที่เริ่มขยับมาหลบข้างหลังเธออีกแล้ว

“เป็นอะไรไปน้องหนู” สุคนธรสกระซิบถามเบาๆ เพราะสังเกตเห็นเช่นเดียวกันกับญาณีน

“มีผีตามผู้ชายคนนี่มา” เนตรลิขิตคุ้ตอบเสียงสั้น

“ไม่มีทาง ผีจะเข้ามาในนี้ได้ยังไง ฉันผูกสายสิญจน์โยงไว้รอบบ้านแล้ว ไม่มีภูตพรายเข้ามาได้แน่ๆ” สาวท้าวเอ่ย

“เขาไม่ได้เข้ามา เขายืนอยู่หน้าบ้าน” แม่ตุ๊กตากระเบื่องขึ้นหัวเรียวงามผ่านหน้าต่างไปที่รั้วระแนงไม้

แต่ทุกคนก็ต้องเลิกกระซิบกระซาบ ด้วยชายหนุ่มคนเดียวในที่นี้เอื่อยขึ้น

มาเสียก่อน “คือวันก่อนคุณสุนทรธรรสเอื้อให้นามบัตรผมเอาไว้ ผมก็เลย...”

ไม่ทันที่ชายหนุ่มจะพูดจบ สุนทรธรรสก็เอ่ยแทรกขึ้นมา “คุณเชื่อฉันแล้วใช่ไหม”

เขายิ้ม ก่อนจะส่ายหน้าเบาๆ แล้วตอบออกมาว่า “เปล่า”

“อ้าว แล้วทำไม”

“ผมมาหาคุณ” ชายหนุ่มตอบหน้าตาเฉยก่อนจะโปรยยิ้มให้เธอหัวใจเต้นอีกครั้ง สุนทรธรรสต้องเม้มปากสะกดความปลาบปลื้มไม่ให้แสดงออกมาทางรอยยิ้มให้เขาและเพื่อนๆ ของเธอเห็น “ผมเล่าเรื่องที่พบคุณที่อาศรมเจ้าพ่อสมคิดให้คุณพ่อของผมฟัง ท่านเลยให้ผมมาชวนคุณกับเพื่อนๆ ไปทานข้าวที่บ้าน”

คำบอกเล่าของเขาทำเอาหัวใจที่พองโตห่อเหี่ยวลงแทบจะทันที ที่แท้เขาก็ไม่ได้ตั้งใจมาหาเธออย่างที่บอกในตอนแรก แต่มากก็เพราะคำขอร้องของคุณจำเริญ เจ้าของตลาดใหญ่ที่เธอเคยมอบพระรอดให้ไปต่างหาก

“เมื่อไหร่ล่ะ”

“เร็วที่สุด” เขาตอบกลับแทบจะทันที

สุนทรธรรสมวดคิ้วมองเขาอย่างสงสัย “ทำไมต้องเร็ว แค่ไปกินข้าวไม่ใช่เหรอ”

“มันก็ไม่เชิงหรอกนะ” ชายหนุ่มถอนหายใจ “คือจี้ คุณย่าของผมท่านไม่สบายหนักมาก หมอที่มาตรวจก็ไม่แน่ใจว่าเป็นอะไร พ่อเลยไปตามชินแสมา เขาบอกว่ามีสิ่งชั่วร้ายอยู่ในบ้าน ให้แก่โน่นแก่นี้ก็ไม่หายเสียที ที่นี้แม่ของผมจะให้เจ้าพ่อสมคิดเข้ามาช่วยดู แต่คุณพ่อไม่ไว้ใจ เพราะท่านเริ่มสงสัยพฤติกรรมของนายสมคิดว่าเขาอาจจะหลอกเอาเงินจากแม่ของผมไปมากแล้ว พอตีผมเล่าเรื่องของ คุณแล้วเอานามบัตรให้ท่านดู ท่านก็เลยว่าจะให้คุณไปช่วยดูหน่อย”

“นี่คุณย่าของคุณก็โดนด้วยหรือคะ” การณ์ซึ่งปกติไม่ค่อยจะพูดอะไรมากนัก ร้องถามขึ้นมา

“โดนด้วย?” ไตรรัตน์หันมามองสาวหูตื่ออย่างสงสัย

“ก็ไอ้ผีร้ายนั่นมันยังวนเวียนอยู่รอบๆ ตัวคุณ มันพยายามหาทางทำร้ายคุณ แต่ติดอยู่ที่ว่าคุณยังสวมพระอยู่” ญาณินชี้ไปที่พระรอดของสุนทรสบนแผ่นอกของชายหนุ่ม

ไ้ไตรรัตน์ก้มมองพระของตัวก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามองสุคนธรรสด้วยรอยยิ้ม
ราวกับจะนึกอะไรขึ้นได้ “ใช่แล้ว คุณพ่อของผมบอกว่าคุณให้พระองค์นี้กับผม...”

“ฉันให้คุณพ่อของคุณต่างหาก” หญิงสาวแทรกขึ้นอย่างเมินๆ

“นั่นแหละ” เขาบอกอย่างประนีประนอม “คุณพ่อบอกว่าอยากตอบแทน
ที่คุณมอบพระองค์นี้ให้ ก็เลยอยากจะทำของขวัญตอบแทนด้วย”

“ไปช่วยเขาหน่อยเถอะรล” กรรรมภาเอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวานก่อนจะหัน
ไปทำตาปริบๆ ให้ไตรรัตน์อย่างน่าหมั่นไส้

“ฉันคิดค่าบริการแพงนะ” สาวห้าวบอกอย่างดื้อดึง

“เท่าไรผมก็สู้ครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ตกลง” สุคนธรรสพยักหน้า

“งั้นเย็นนี้ผมให้รถตู้ที่บ้านมารับพวกคุณดีไหมครับ”

“เย็นนี้?” ทำสาวร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ครับ เย็นนี้” ไ้ไตรรัตน์พยักหน้าแล้วโปรยยิ้มหวานให้สุคนธรรสจนเธอถึง
กับสะอึก รีบเบือนหน้าหนีกลบเกลื่อนความขวยเขินที่เกิดขึ้นมาอย่างปัจจุบัน
ทันด่วนทันที

คฤหาสน์ของเสี้ยจ๋าเจริญเป็นอาคารสองชั้นหลังใหญ่สีขาวสะอาดตา ที่มุมอาคารทั้งสองข้างก่อสร้างเป็นมุขแปดเหลี่ยม หลังคามุงด้วยกระเบื้องดินเผา ทรงจีนหมายความว่า อยู่บนเนื้อที่กว่าสี่ไร่หลังตลาดหญิง-จำเริญ

รอบๆ อาคารมีรั้วซึ่งครอบด้วยหลังคาทรงจีนเช่นเดียวกัน และเมื่อผ่าน ชุมประตู่โค้งที่มีป้ายขนาดใหญ่เป็นภาษาจีนยืดยาวเข้าไปก็จะพบกับสวนสวยซึ่ง มีสระน้ำอยู่ตรงกลางพร้อมด้วยลำธารเล็กๆ และภูเขาจำลองโอบล้อมด้วยเหล่า ดอกไม้นานาพรรณที่ชูช่อสวยงามส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณ ตรงกลางสระมีกังหัน อันเป็นศาลาสำหรับพักผ่อนหย่อนใจ ซึ่งทุกอย่างที่เห็นนั้นล้วนแล้วแต่ถูกต้อง ตามหลักฮวงจุ้ยทุกกระเบียดนิ้ว

“แม่เจ้าไวย โคตรรวยเลย” สุคนธร้องขึ้นเมื่อเห็นบรรยากาศรอบๆ ถึง แม้เธอจะไม่ใช่คนยากคนจน และมีฐานะเป็นถึงลูกสาวเจ้าของโรงสีในจังหวัด อุดรฯ แต่บิดาและมารดาของเธอก็ไม่ใช่คนอวดร่ำอวดรวยอะไร บ้านพักที่อาศัย อยู่ก็เป็นบ้านทรงไทยที่อาศัยอยู่มาตั้งแต่สมัยหลวงปู่บุญยังหนุ่มๆ และมีอิทธิพล อยู่ในละแวกนั้น อาจจะไม่ใช่ใหญ่เทียบเท่ากับคฤหาสน์หลังนี้ แต่ก็พออยู่กันเป็น ครอบครัวได้อย่างอบอุ่นและไม่ขัดสนใดๆ

“ทำเป็นบ้านนอกเข้ากรุงไปได้” กรรมภาแวขณะขณะกำลังสำรวจตรวจสอบ
ขนตาแกมขนผ่านกระจกในตลับแป้งพัฟสีชมพูหวาน

“ยะ ใครจะไฮโซไฮโซเหมือนเธอกันล่ะ บ้านอย่างกับวังเหมือนกันไม่ใช่
เธอ”

“เอาละๆ อย่าเพิ่งเถียงกันเลย” ญาติโนโบกไม้โบกมือห้ามก่อนจะก้มศีรษะ
ลงเรียกเพื่อนๆ ให้มาสูมหักกันแล้วกระซิบเบาๆ “อย่าลืมที่คุณไตรรัตน์สั่งไว้นะ
พวกเราเป็นเพื่อนของเขา ไม่ได้มาปราบผี เรื่องนี้จะให้ใครในบ้านรู้ไม่ได้นอกจาก
เสียเปรียบกับคุณไตร โดยเฉพาะคุณหญิงห้ามรู้เด็ดขาดว่าเรามาทำอะไร”

“เออเน่า ย้ายอยู่ได้ พุดเป็นลิบๆ รอบแล้วนะวันนี้” สาวหัวเอ่ย “นายไต่วาย
นั่นก็แปลกคน ห้ามโน่นห้ามนี่ไปเสียหมด”

“ทำไมไปเรียกเขาอย่างนั้นล่ะจ๊ะ” เนตรลิตางค์ถามเสียงอ่อนเสียงหวาน

“รำคาญพวกไฮโซ” สุนทรสตอบก่อนจะเหลือบไปมองกรรมภาที่ดูจะ
ไม่กระทบบกระเทือนต่อคำแค้นของเธอสักเท่าไร

“เออเน่า ก็เขาไม่ยอมให้แม่ของเขาโกรธที่มาใช้บริการของบริษัทเรา แทนที่
จะไปใช้บริการของตาสมคิดนั้น” ญาติโนให้เหตุผลก่อนที่เนตรลิตางค์จะสะกิดไหล่
ของเธออีกๆ และแน่นอน คงไม่มีอะไรอื่นนอกเสียจาก...

“ดูที่หน้าบ้านสิ” คุณหนูผู้บอบบางขึ้นไปที่ประตูไม้สักบานใหญ่ด้วยนิ้วอัน
ลั่นเทา โบกหน้าซิดเซียวลงอย่างเห็นได้ชัด

“อ้าย คุณไตร” กรรมภาประสานมือแนบที่แก้มพร้อมกับทำตาปริบๆ
เมื่อเห็นชายหนุ่มเจ้าของบ้านยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงนั้น

“ไม่ได้ให้คุณไตรจ๊ะ” คุณหนูตู่กตาโบกมือ “แต่ให้ดูผีผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างๆ
เขาต่างหาก”

สาวชุดชมพูถอดถุงมือแล้วเตะร่างเนตรลิตางค์ก่อนจะทำหน้าเหย “น่ากลัว
ชะมัด”

“เขาบอกว่า ‘ฉันจะฆ่าแก’ วนเวียนอยู่อย่างนั้น” กรรมภาบอกก่อนจะเอา
มือปิดหู โบกหน้าถอดสีด้วยความเจ็บปวดกับสิ่งที่ได้ยิน

เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่รถจอดสนิท คนขับรถรีบวิ่งมาเปิดประตูให้ทำสาว
ก้าวลงไปสู่อาณาจักรของเจ้าพ่อตลาดการค้าของเมืองไทย ชายหนุ่มลูกเจ้าของบ้าน

ยิ้มรับด้วยรอยยิ้มอันทรงเสน่ห์ที่เขย่าหัวใจของสุคนธรรสได้เสมอ

“สวัสดีครับ” เขาเอ่ยทักทายอย่างสุภาพ ก่อนจะผายมือเข้าไปข้างในบ้าน
“เชิญครับ คุณพ่อกับคุณแม่ของผมกำลังรอสายอยู่เลย”

ไทรวิทย์พาพวกเขาเดินไปตามทางเดินที่ประดับประดาด้วยภาพถ่ายขาวดำของคนชราทั้งชายและหญิงสลักรับกับภาพวาดธรรมชาติจากปลายฟูกันจินอันอ่อนช้อยงดงาม ส่วนของตกแต่งก็ล้วนทำมาจากไม้ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นโต๊ะตู้หรือแม้กระทั่งบัวผนังซึ่งเป็นไม้แผ่นฉลุลวดลายธรรมชาติ

ภายในห้องรับแขกกว้างใหญ่นั้นหรูหราด้วยเครื่องเรือนไม้เช่นเดียวกัน มีเครื่องปั้นดินเผาลายครามขนาดต่างๆ กันประดับประดาอยู่ทั่วห้องอย่างลงตัวที่ผนังห้องมีตู้ไม้เตี้ยๆ เอาไว้สำหรับวางเรือสำเภาโบราณซึ่งมีทองบรรจุนั่งเต็มล้นอันมีความหมายถึงการนำพาโชคเข้ามาในบ้านนั่นเอง

ชายชราเจ้าของบ้านลุกขึ้นจากชุดรับแขกพร้อมรอยยิ้ม ไม่ต่างอะไรกับภรรยาของเขา ทั้งคู่ดูเอิบอิ่มสมวัย ดูแล้วเป็นคนใจดีมีเมตตาไม่น้อย

คุณหญิงนั้นเป็นคนรูปร่างดีแม้จะมีอายุย่างเข้าห้าสิบแล้วก็ตาม ผิวพรรณของเธอขาวผ่องอย่างชาวจีนทั่วไปและยังคงเนียนละเอียด ริมฝีปากแดงจัดดวงตาเรียวเล็กถูกเน้นด้วยอายไลเนอร์สีเข้ม ส่วนผมก็ยังคงดำสนิทและเกล้าเอาไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยจนไม่มีผมสักเส้นแตกแถวออกมา

“สวัสดีค่ะ” เหล่าสาวฯ ต่างประนมมือไหว้อย่างอ่อนช้อย จะมีก็แต่สุคนธรรสที่ดูจะเก๋ๆ กังๆ อยู่บ้างเล็กน้อยจนชายหนุ่มที่ยืนข้างๆ อดที่จะหัวเราะออกมาไม่ได้

“หัวเราะอะไร” หญิงสาวกัดฟันกระซิบเบาๆ

“คุณนี่จะไปชมมวนะ”

“จะบ้าเหรอ” สุคนธรรสแหว

“ก็จริง” เขาหัวเราะ “ให้ว้อยๆ กับนักมวย เตียวผมขอทองจากแอนตาซิลมาคล้องคอให้เอาไหม”

“รางวัลที่เตาปากคนพูดมากเหรอ” เธอสวนกลับทันควันทำเอาเขาถึงกับห่อปากแล้วร้องอุยออกมา สุคนธรรสมยิ้มก่อนเอ่ยออกไปลอยๆ ว่า “ฉันไม่ได้หมายถึงคุณนะ แต่ถ้าอยากรับก็ไม่ขัด จัดให้ได้เสมอ”

“อ้อ” คุณหญิงยกพัดขึ้นโบกไปมา ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับยิ่งขึ้น เมื่อรู้ฐานะครอบครัวของสุคนธรส “ตำบลลำภาลุ่ม ไกลวัดพุทธารามมาใช้ใหม่จะแม่เห็นมีโรงสีใหญ่อยู่หลังหนึ่ง”

“ใช่ค่ะ” เธอพยักหน้า ก่อนจะหลบตาเอียงอายเมื่อคุณหญิงมองเธออย่างชื่นชมเป็นพิเศษจนรู้สึกเขินไปหมด

หลังจากนั้น คนรับใช้ก็เข้ามาบอกว่าโต๊ะอาหารพร้อมแล้ว ทั้งหมดจึงทยอยกันเดินข้ามห้องไปยังห้องอาหาร สุคนธรสดึงแขนของไทรรัตน์ให้เดินรั้งท้ายแล้วกระซิบถามว่า “คุณแม่คุณเป็นอะไรนะ ทำไมจ้องฉันจังเลย แถมยังถามโน่นถามนี่อีก ท่านสงสัยพวกเราหรือเปล่า”

แต่ชายหนุ่มกลับยิ้มแล้วตอบกลับอย่างอารมณ์ดี “วันก่อนคุณแม่ของผมท่านฝันประหลาด ฝันว่ามีเทวดาเอาตุ๊กตาเด็กผู้หญิงมาให้”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉันล่ะ”

“ก็วันที่ซินแสมา เขาบอกว่าถ้าฝันแบบนี้แล้วจะได้ลูกสาว หรือไม่ก็ลูกสะใภ้ แม่ของผมก็เลยไปถามจากอาจารย์สมคิดอีกที เขาก็บอกตรงกัน”

“ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี ว่ามันเกี่ยวอะไรกับฉัน”

ไทรรัตน์หัวเราะ “ก็ผมถือโอกาสตอนนั้นบอกว่าจะพาแฟนกับเพื่อนๆ มาทานะสิ”

สุคนธรสเลิกคิ้วมองเขาอย่างงงๆ

เขาจึงค้อมศีรษะลงมากระซิบเบาๆ “ตุ๊กตาในฝันของคุณแม่...” ชายหนุ่มทิ้งจังหวะสร้างความตื่นเต้นก่อนจะเอ่ยออกไปว่า “ผิดค่ะ”

แล้วเขาก็ปลื้มตัวเดินไปอย่างรวดเร็วจนไปถึงด้านหน้าแล้วเข้าคล้องแขนคุณแม่ของเขาเอาไว้ จากนั้นก็หันกลับมายกคิ้วหัวเราะให้เธอ ทั้งให้เธอยิ้มตะลึงอ้าปากค้างอยู่ตรงนั้นตามลำพัง

‘ตาบ้า ฉันไม่ได้ตาขนาดนั้นเสียหน่อย’ เธอรำพึงอยู่ในใจก่อนจะเดินกระพืดกระพืดตามไปอย่างไม่สบอารมณ์

อาหารเย็นมื้อนั้นเป็นมื้อที่สุคนธรสกินน้อยที่สุดในชีวิตเลยทีเดียวว่าได้ แม้ว่าอาหารบนโต๊ะรูปวงกลมนั้นจะเต็มเพียบจนสามารถเลี้ยงคนสักร้อยคนได้

แถมคุณหญิงยังกะยั้งกะยอให้ทุกคนรับประทานกันอย่างเอาเป็นเอาตายก็ตามที่ เหตุผลนั้นไม่ใช่เพราะกลืนวิญญานที่เธอได้รับอยู่ตลอดเวลาเพราะนั่งอยู่ข้างๆ ไตรรัตน์ซึ่งมีวิญญานคอยติดตามจะทำร้ายเหมือนกับที่เนตรลิตางค์เห็น และกรรมาไฉน หากแต่เป็นเพราะสายตาทวนล้าของคุณหญิง ภรรยาเจ้าของ บ้านต่างหากที่สร้างความอึดอัดให้แก่เธอได้ไม่น้อย แม้จะเป็นแววดตาที่เต็มไปด้วยความเมตตาที่ตามที แต่มันไม่ได้เป็นอย่างที่ท่านคิดจริงๆ เธอไม่ใช่คนรัก ของนายไตรรัตน์เสียหน่อย

หญิงสาวหันมองไปที่คนก่อเรื่อง เขายิ้มและยกคิ้วให้เธออย่างทะล้นจน เธอต้องเบือนหน้าหนี แต่ก็อดรู้สึกหัวใจพองโตขึ้นมาไม่ได้อยู่เหมือนกัน

หลังจากที่คุณจำเริญอิมแล้ว ท่านก็เอ่ยชักชวนภรรยาไปนั่งดื่มน้ำชา ดู ละครกันที่ห้องโสมเขียวเตอร์ซึ่งมีโทรทัศน์สูงเท่าๆ กับความสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบ เซนติเมตรของสุคนธรสเลยทีเดียว คุณหญิงยอมตามไปอย่างง่ายดายแม้จะ อึดออดอยู่บ้างตรงที่ยังอยากส่งสายตาให้เธออยู่อีก เพราะท่านติดละครหัวค่ำ เอามากๆ โดยเฉพาะนางเอกผิวสีแทนหุ่นเก่งก้ำกึ่งที่กำลังชกต่อยกับนางร้ายของ เรื่องอย่างเมามันอยู่ในขณะนี้

“อ๊วยอิม” ญาติกับกรรมาภายหลังฟังพนักเก้าอี้พร้อมกับรูปห้อง ราวกับมันจะระเบิดออกมาเสียให้ได้ ทำให้เป็นที่อิจฉาของสาวๆ อีกสามคนที่ แทบจะกินอะไรไม่ลงเพราะเจ้าวิญญานที่คอยตามไตรรัตน์มายืนอยู่ราวกับเป็น บ่อยประจำร้านอาหาร

“เฮอะ” ญาติทำท่าซึ้ง “ตอนนี้คุณพ่อของคุณก็กันคุณแม่ออกไปแล้ว เรามาเริ่มงานกันดีกว่าค่ะ”

“ใช่” เนตรลิตางค์เอ่ยเสียงสั้น ก้มหน้าก้มตามองจานอาหารของตัวเอง ราวกับเป็นนักเรียนที่มีคุณครูโหดมายืนสอนการบ้านอยู่ข้างๆ “เขาคอนนั้นมอง พวกเราด้วยสายตาน่ากลัวมากเลย”

ไม่เพียงเท่านั้น กรรมาก็เป็นอีกคนที่รีบหยิบไอพอดขึ้นมาสวม สุคนธรส จึงรู้ได้ทันทีว่าเพื่อนสาวเอ๋ยถึงใคร เพราะสังเกตเห็นตลอดเวลาอาหารแล้วว่า เนตรลิตางค์และกรรมานั้นไม่มีความสุขกับการกินเอาเสียเลย ทั้งๆ ที่อาหาร เลิศรสวางอยู่เต็มโต๊ะไปหมด นั่นเป็นเพราะว่าทุกคนไม่อาจจะใช้เครื่องรางที่เธอ

ปลุกเสกให้ต่อหน้าคุณหญิงให้เป็นที่สงสัย ไม่ว่าจะเป็นเวรตาของเนตรสีตางค์ ไอพอดของกรรมา ถุงมือของกรรมา หรือแม้กระทั่งหน้ากากอนามัยของเธอเองก็ตาม

“ถ้าอย่างนั้นผมจะพาไปหาคุณย่า”

“เดี๋ยว” สุคนธรสยกมือขึ้นห้าม

“อะไรอีกล่ะคุณ”

“ก่อนจะจัดการกับไอตัวที่ทำร้ายคุณย่าของคุณ ฉันขอจัดการกับไอตัวที่มันคอยตามคุณอยู่เสียก่อน” สาวหัวขี้แจง “เรียกคนมาเคลียร์โต๊ะหน่อยได้ไหม”

ไตรรัตน์พยักหน้าอย่างงงๆ ก่อนจะจัดการตามที่สุคนธรสต้องการ เธอจึงเรียกระดมพลพรรคสุมหัวกันอีกครั้งหนึ่งที่มุมห้อง เมื่อโต๊ะอาหารรูปวงกลมพร้อม สาวหัวขี้แจงหยิบเทียนออกมาจากย่ามสีเขียวของเธอแล้ววางตั้งเอาไว้รอบๆ โต๊ะ

“ในย่ามของคุณมีอะไรมั่งเนี่ย” ชายหนุ่มชะโงกมองขณะที่เธอกำลังค้นหาไฟแช็ก

“นั่งเฉยๆ เหนะน่า” สุคนธรสบอกปัดอย่างรำคาญก่อนจะหยิบไฟแช็กขึ้นมาจุดเทียนแล้วหันไปบอกเจ้าของบ้าน “ไปล็อกประตูแล้วปิดไฟเสียด้วย”

เขาเลิกคิ้วราวกับจะถามว่าใครเป็นลูกจ้างใครกันแน่ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร กลับลุกเดินไปทำตามความต้องการของเธอ จากนั้นก็กลับมาและกำลังจะนั่งลงอยู่แล้ว...

“เดี๋ยว” สุคนธรสเอ่ยห้ามจนเขาหย่อนก้นชะงักค้าง “ไปเปิดหน้าต่างด้วย วันนี้นั่นขึ้นลึบห้าค่า ฉันต้องการพลังแสงจันทร์อย่างเต็มที่”

ไตรรัตน์ขมวดคิ้วมุ่นแล้วทำปากขมุขมิบ แต่ก็เดินไปทำตามความต้องการของเธออยู่ดี ทว่าคราวนี้แทนที่จะกลับมาทวดตัวลงนั่ง เขากลับเอ่ยถามขึ้นมา ก่อนว่า “มีอะไรอีกหรือเปล่า”

“ไม่มีแล้ว” เธอส่ายหน้าเหมินๆ พยายามแอบมองเขาขณะหย่อนก้นลงนั่ง พอเกือบจะแตะเบาะเก้าอี้ เธอก็โพล่งขึ้นอีก “อ้อ...”

ชายหนุ่มกระเด็นตัวขึ้นทันที “อะไรอีกล่ะคุณ”

สุคนธรสอมยิ้มจนเพื่อนสาวคนอื่นของเธอส่งค้อนให้ “นั่งลงเถอะ ฉันแค่

จะถามคุณว่า คุณเกิดวัน เดือน ปีอะไร”

ไทรรัตน์ถอนหายใจก่อนจะรีบนั่งลงอย่างรวดเร็วแล้วตอบคำถามของเธอ “สิบเอ็ด มกราคม สองสิ”

“ค.ศ. เหรอ” หญิงสาวร้องถามด้วยน้ำเสียงยียวน

“จะบ้าเหรอกคุณ ผมเพิ่งจะยี่สิบแปด”

ที่ว่าสุคนธรรสกลับทำล่อยหน้าล่อยตาแล้วหันไปหาเพื่อนๆ ของเธอที่ทำหน้าบอกละอายใจไม่รับ เพราะดันไปยียวนกวนประสาทเจ้าของงาน เธอจึงกระแอมออกมาแล้วเอ่ยเสียงขริม “มาเริ่มกันเลยดีกว่า”

ทุกคนจึงเริ่มทำสมาธิ โดยเฉพาะญาณินที่ต้องใช้สมาธิอย่างสูงเพื่อเชื่อมต่อกับวิญญาณ แล้วเนตรลิตางค์ก็起草ชื่อออกมาก่อนจะก้มหน้าหลบอะไรบางอย่าง บางครั้งก็แอบเหลียวมองไปทางไทรรัตน์อย่างหวาดๆ ไม่ผิดอะไรกับภรรษาซึ่งทำคอย่นสีหน้าเหยเก

“มีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลังคุณค่ะ” เนตรลิตางค์เอ่ยเสียงลั่น

“เขาบอกว่าจะฆ่าคุณ พูตวนเวียนเข้าไปเข้ามาสลับกับร้องโอดครวญเหมือนกับโดนของร้อน” ภรรษาสเสริมอีกคน

“แล้วเธอล่ะ แก้ม” สุคนธรรสหันไปถามเพื่อนสาวที่ดูจะไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไรยามอยู่ใกล้หนุ่มดวงตาละม้ายคล้ายชาวเคปือที่ขึ้นชอบ

“ขอโทษนะคะ คุณไทร” ภรรษามาวางมือลงบนต้นแขนของเขาแล้วบีบนิ้วเบาๆ

“นี่เธอ” สาวหัวอ้อยทักเสียงเข้ม “แค่แตะก็พอ ทำตัวเป็นสาวหื่นไปได้”

คำพูดของสุคนธรรสทำเอาภรรษารำคาญถึงกับหันมาถลึงตาใส่ก่อนจะส่งสายตาค้อนวงใหญ่ให้อย่างแรง “ฉันเห็นหม้อ”

“หม้ออะไรวะ” สุคนธรรสร้องถามก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้เมื่อเหลียวเห็นชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ “บอกให้มันชัดๆ หน่อยว่าหม้อหูงิ้วขาวหรือว่าจะเป็นคนหน้าหม้อ” เธอเน้นคำสุดท้ายสุดฤทธิ์จนเขาถึงกับหันมาเหลียวตามอง

“ไม่ใช่ๆ” ภรรษาโบกมือ “เป็นหม้อดินเผาที่มีฝ้ายันต์ปิดอยู่ด้านบน ตั้งอยู่บนโต๊ะที่ปูด้วยผ้าขาว บนโต๊ะมีหม้อเต็มเลย”

“หม้อสำหรับกักขังวิญญาณ หมายความว่าวิญญาณตนนี้เคยโดนขังเหรอ”

สุคนธรสเปรยออกมา นึกไปถึงคาถากักขังวิญญาณที่กำกับอยู่ทั่วห้องโถงของ
อาศรมนายสมคิดเมื่อวันก่อน แต่ก็ไม่แน่ใจว่ามันจะเชื่อมโยงกันอย่างไรหรือ
เปล่า ก่อนจะสุดลมหายใจลึกลับแล้วเอ่ยออกไปอย่างไม่แน่ใจว่า “ฉันคิดว่าเขาไม่ได้
มีความแค้นพอที่จะคิดทำร้ายใครจริงๆ นะ แต่ฉันได้กลิ่นความทรมานใจ
เหมือนเขาถูกบีบบังคับมากกว่า หรือแกว่าใจเจ็บจ๋า”

มีเสียงกรนเล็กน้อยออกมาจากสาวโบฮีเมียนจนเนตรลิตางคู้ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ
ต้องสะกิด เธอจึงลืมตาขึ้นมามองอย่างงุนงง “หา...อะไร”

“รู้สึกถึงอะไรบ้าง” กรรณาเอ่ยถามแทนทุกคน

ญาณินที่นั่งอยู่ชั่วคราวคล้ายจะรอให้ร่างกายฟื้นเต็มที่ ก่อนจะเอ่ยเสียงจ้วเงีย
ออกมา “เป็นวิญญาณที่ขาดอิสระ ไม่สามารถทำอะไรเองได้ คงจะมีคนที่มีความ
คอยควบคุมสั่งการให้มาทำร้ายคุณไตรรัตน์ หรืออาจจะรวมถึงวิญญาณที่ทำร้าย
คุณย่าของคุณด้วย”

“สรุปว่ามีคนส่งเจ้าผีตัวนี้มาทำร้ายคุณ” สุคนธรสหันไปสรุปให้ไตรรัตน์ฟัง

“จริงหรือ” ชายหนุ่มทำหน้าเหลว

“กลัวละสิ” สุคนธรสได้ทีจึงล่ำทับไล่ทันที

“กลัวสิ เห็นที่จะต้องให้คุณมานอนเป็นเพื่อนแล้ว” ไตรรัตน์เอ่ยก่อนจะ
หลิวตา ส่งยิ้มเจ้าเล่ห์ให้เธอ ทำลายสีหน้าหวาดกลัวเมื่อสักครู่นี้ลงอย่างฉับพลัน
ทำให้เธอรู้ว่าเขาไม่ได้กลัวจริงอย่างที่ปากพูด

“จะบ้าเธอ” สาวเจ้ายกกำปั้นขึ้นมาควงให้ดู “พูดพล่อยๆ เต็มวัดเหินเยว”

“โห” ชายหนุ่มผงะถอยก่อนจะยกมือป้อง “ผมว่าคุณนี่น่ากลัวกว่าผีอีกแฮะ”

“นี่ อยากโดนจริงๆ หรือไง” สุคนธรสลูกพรอดพร้อมกับถลกแขนเสื้อขึ้น
อย่างเอะอึ้ง

“ไม่เอานารส” กรรณาซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ รีบฉุดรั้งเป็นพัลวัน

“นั่นสิ” ญาณินเห็นด้วย หลังจากตาสว่างจากการเข้ามานลิกสุดใจไปเมื่อ
สักครู่นี้ “ฉันว่าเรารีบไปดูคุณย่าของคุณไตรก่อนดีกว่า ถ้าเป็นเคสเดียวกันก็จะ
ได้หาทางช่วยไปพร้อมๆ กันเลย”

“เฮอะ” สุคนธรสสละบัดหน้าไล่ทันทีที่เห็นสายตาแห่งชัยชนะของไตรรัตน์

ชายหนุ่มผายมือพร้อมกับเอ่ยขึ้นมามองอย่างกระหึ่มใจว่า “เชิญครับ ผมจะ

พาไป บ้านคุณย่าอยู่อีกตึกหนึ่งที่ด้านหลังครับ”

ไทรรัตน์เดินนำสู่ถนนและเพื่อนๆ ออกจากอาคารหลังใหญ่ทางด้านหลังซึ่งมีทางเดินไปด้วยไม้ระแนงคลุมด้วยหลังคามุงกระเบื้องทรงจีนผ่านสวนสวยและลำธารเล็กๆ ไปทางด้านหลังประมาณร้อยเมตร จนกระทั่งถึงบ้านไม้สองชั้นหลังหนึ่งซึ่งปลูกอยู่ติดกับภูเขาและน้ำตกจำลอง หน้าบ้านมีบ่อปลาที่เต็มไปด้วยเหล่าปลาการ์ปสีแสนสดใสแหวกว่ายอยู่เต็มไปหมด ดูแล้วร่มรื่นน่าอยู่เสียยิ่งกว่าบ้านหลังใหญ่เสียอีก แม้ขนาดจะเล็กกว่ากันหลายเท่าตัว

สุคนธรสรับรู้ภายหลังว่า บ้านหลังนี้เดิมเป็นบ้านเก่าของคุณปู่และคุณย่าของไทรรัตน์ ซึ่งหลังจากหอบเสื่อผืนหมอนใบมาจากเมืองจีนแล้วก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาเป็นพ่อค้าชาวที่มีฐานะดีคนหนึ่ง จึงลงหลักปักฐานอยู่ที่บ้านหลังนี้ แล้วพอเสียจำเริญเติบโตใหญ่ขึ้นก็ซื้อเอาที่ดินหลายๆ แปลงมาทำเป็นตลาดสดจนกิจการขยายใหญ่มาจนถึงทุกวันนี้ ท่านจึงได้ปลูกบ้านหลังใหญ่ขึ้นมาใหม่ แต่ด้วยความที่คุณย่าท่านรักคุณปู่มาก เมื่อคุณปู่เสียชีวิตลงในบ้านหลังนี้ท่านจึงไม่คิดที่จะย้ายขึ้นไปบนอาคารหลังใหญ่ เสียจำเริญจึงจัดการบูรณะซ่อมแซมให้น่าอยู่ยิ่งขึ้นกว่าเดิมจนกลายเป็นอย่างที่เห็นในทุกวันนี้

เมื่อไทรรัตน์เปิดประตูไม้กั้นกระชกเข้าไปก็พบร่างของสาวใหญ่คนหนึ่งนั่งปักผ้าอยู่ที่ชุดรับแขกที่ทำจากไม้ทาสีดำและประดับมุกเป็นลวดลายดอกไม้สวยงาม เธอหันมามองและเมื่อเห็นเขาจึงเผยรอยยิ้มออกมา

“ยังไม่นอนหรือครับอี”

“ยังจ๊ะ” ผู้ถูกเรียกว่า “อี” ซึ่งเป็นคำเรียกภาษาจีนแปลว่าคุณย่า ตอบกลับมา สุคนธรสคาดเดาเอาว่าอายุของเธอคงอยู่ราวๆ สี่สิบเศษๆ ใบหน้าละม้ายคล้ายกับคุณหญิงไม่น้อย ผิดก็แต่ราศีมิได้จับเหมือนกับภริยาเจ้าของอาณาจักรใหญ่แห่งนี้เท่านั้น “เห็นไทรบอกว่าจะพาเพื่อนมาเยี่ยมมา嘛 อี้ก็เลยรอ”

“แล้วอำมานอนหรือยังครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถามถึงคุณย่าของเขา

“ก็หลับๆ ตื่นๆ บ่นว่าหายใจไม่ออก นี่ก็รอไทรมาเยี่ยม” เธอบอกก่อนจะถอนหายใจออกมาแล้วยื่นมือมาลูบแก้มหลานชาย “อำมาแกบอกว่า พอไทรมาเยี่ยมทีไร แกก็หายใจลดลงขึ้น ไม่รู้สิก็อดอดเหมือนที่เป็นอยู่บ่อยๆ”

“อาม่าคงอยากเห็นหน้าหลานบ่อยๆ ละมั้งครับ”

“ไม่รู้สิ” สาวใหญ่ส่ายหน้า “อ้าว มันอาจจะเป็นอย่างที่ซินแสบอกก็ได้นะ”

ไตรรัตน์ยิ้ม “อย่าเป็นกังวลไปเลยครับอ๊อ ผมเชื่อว่าอาม่าต้องหายแน่ๆ”

เขาหันไปทางสุคนธรส เธอสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะเพยรอยยิ้มออกมา

“นี่เพื่อนๆ ของผมที่บอกว่าจะมาเยี่ยมอาม่าครับ” ชายหนุ่มผายมือแนะนำทีละคน “คุณนิน คุณเนตร คุณกรรณ คุณแก้ว และคุณรส”

ห้าสาวยกมือไหว้พร้อมเพรียงกันราวกับนัดกันมา น้ำสาวของไตรรัตน์จึงรับไหว้อย่างมีไมตรีหลังจากไตรรัตน์แนะนำเธอให้ทุกคนรู้จักก็คือน้องสาวแท้ๆ ของคุณหญิง ชื่อสาว หรือสาวภา

“น่ารักกันทุกคนเลยนะคะ” เธอเอ่ยชมแต่ก็ยังไม่วายติดข้อสงสัยเอาจนได้ “แต่ทำไมเคยเห็นเลย เห็นว่าเคยมาเยี่ยมอาม่าบ่อยๆ ไม่ใช่เหรอ”

“เอ่อ...” ไตรรัตน์เล็กน้อย มองพวกเธออย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก ก่อนจะรีบหันไปแก้ตัวน้ำซุ้นๆ ว่า “แหม อีคงจะจำเพื่อนผมไม่ได้หมดหรอกครับ เพื่อนผมเยอะจะตาย”

สาวภาขมวดคิ้วมุ่น มองสาวๆ แล้วก็ส่ายหน้า “ช่างมันเถอะ สงสัยอีจะแก่แล้ว พักนี้หลงๆ ลืมๆ อยู่บ่อยๆ” สาวใหญ่เอ่ยติดตลก

“ถ้าอย่างนั้นอีไปพักพ่อมเถอะครับเดี๋ยวผมพาเพื่อนๆ ขึ้นไปเยี่ยมอาม่าเอง” ไตรรัตน์บอก สาวภาจึงพยักหน้าเนือๆ ก่อนจะลาลาทุกคนแล้วเดินไปทางด้านหลังบ้านซึ่งมีห้องของเธออยู่ จากนั้นเขาก็นำสุคนธรสและเพื่อนๆ ขึ้นบันไดไปยังชั้นสองซึ่งมีประตูไม้บานคู่จูลุลวดลายหยาบๆ บูด้วยกระดาดบางๆ เหมือนในภาพยนตร์จีนย้อนยุคที่เคยเห็นอยู่บ่อยๆ อยู่ตรงสุดทางเดิน

ตอนนี้สุคนธรสเริ่มรู้สึกได้ถึงกลิ่นแปลกๆ ลอยออกมาจากในห้องนั้น มันเหมือนกลิ่นที่ผสมปนเปกันระหว่างความดีกับความชั่ว ความรักกับความชัง ทำให้เธอแน่ใจว่าภายในห้องนั้นคงจะไม่ได้มีวิญญาณเพียงแค่ดวงเดียวอย่างแน่นอน

แล้วเพียงไตรรัตน์ผลักบานประตูเข้าไปเท่านั้น เนตรสีตางค์ก็ถึงกับผงะ หายหลัง ดีที่กรรมภายีนอยู่ข้างหลังพอดี เธอจึงไม่ล้มลง แต่นั่นก็เป็นเหตุให้ไฮโซสาวสัมผัสกับร่างของคนตาพิยจนทำให้เห็นภาพเดียวกันแล้วหน้าซีดเผือด

ลงในทันที

กรรมาเองก็ทรุดตัวลงนั่งปิดหูตัวสั่นงกด้วยความหวาดกลัวเช่นกัน

“เป็นอะไรกันครับ” ไตรรัตน์ร้องถามเสียงหลงด้วยความตกใจ

“เขากำลังจะฆ่าคุณย่า” เนตรลิขิตคุ้ยบอก ไบหนายังคงช็อคเผือดไม่ต่างจากกรรมาที่ยังประคองเธออยู่

“ใครครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถามอีกครั้งก่อนจะหันไปมองที่เตียงแล้วหันกลับมา “ผมไม่เห็นมีใครเลย”

“เขานั่งทับร่างของคุณย่าอยู่ พยายามจะบีบคอ แต่มีวิญญาณอีกดวงคอยรั้งเอาไว้ไม่ให้เขาทำ” คุณหนูตึกตากระเบืองเคลือบเหลือบมองไปที่ที่บนผนังแล้วชี้ไปที่รูปของชายชราเบื้องหลังกระถางรูปกระเบื้องสีขาวใบใหญ่ “คนนั้นกำลังช่วยคุณย่าอยู่”

ไตรรัตน์ไล่สายตาตามไปแล้วร้องครางออกมาว่า “อากง” เขาหมายถึงคุณปู่ผู้ล่วงลับของเขานั่นเอง

“รส ทำอะไรสักอย่างสิ เขาไม่ไหวแล้ว” กรรมาร้องบอก

“ใคร ใครไม่ไหว” ผู้ถูกเรียกร้องถามอย่างสับสน

“ไม่รู้ เขาบอกว่า ‘ห้ามไม่ไหวแล้ว ช่วยอำมาด้วยอาไทร’”

“นี่มันอะไรกัน” ชายหนุ่มโวยขึ้นด้วยสีหน้าเครียดเมื่อได้ยินชื่อตัวเองและอะไรบางอย่างแปลกๆ เกี่ยวกับคุณปู่และคุณย่าของเขา “พวกคุณเป็นอะไรกันแน่”

“ก็คุณเรียกพวกฉันมาทำบ้าอะไรกันเล่า” สุคนธรสโพล่งใส่หน้าเขา ก่อนจะผล็อกเพื่อเปิดทางให้ตัวเองเดินไปที่เตียงของคุณย่า

คุณย่าของไตรรัตน์กำลังหลับอยู่ ทวาริมฝีปากที่สั่นระริก ฟันที่ขบกันแน่น และเปลือกตาที่ปิดแน่นมากเสียจนหนังต่ายบ่น ทำให้เธอรู้ทันทีว่าท่านกำลังทรมาณอย่างหนัก หญิงสาวจึงก้มลงค้นหาของในย่ามอย่างลึกลับลูลน

แต่ก่อนที่จะเธอจะทันได้หยิบอะไรออกมา ภาพอันน่าสะพรึงกลัวก็ปรากฏขึ้นมาให้ทุกคนเห็น สุคนธรสถึงกับผงะถอย กรรมาซึ่งได้ยินเสียงประกอบมาตลอดก็ถึงกับหน้าซีดเมื่อได้เห็นของจริง ไม่เว้นแม้แต่กรรมาและญาติ ที่ต่างก็ยืนตะลึงด้วยเช่นกัน

ด้วยพลังของแสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาทางหน้าต่าง อาจจะเป็นเพราะมัน เคลื่อนกายออกจากทลืบเร้นของก้อนเมฆพอดี และอาจจะเป็นด้วยแรงลมที่พัด จนผ่านหน้าต่างปลิวไสวแล้วเปิดทางให้แสงลอดเข้ามาก็ตาม มันได้ทำให้ความสามารถของพวกเธอเต็มเปี่ยมและหลอมรวมกันโดยบังเอิญ ราวกับมีใครสักคน ต้องการจะสื่อให้เห็นต้นตอของความทุกข์ทรมานของคุณย่า

อาจจะด้วยพลังแห่งความรักของคุณปู่ ทำให้พวกเธอเห็นภาพรางๆ ของ ร่างสองร่างที่คร่อมอยู่บนร่างของคุณย่าที่นอนราบอยู่บนเตียง ร่างหนึ่งนั้นกำลัง พยายามจะบีบคอหญิงชรา ใบหน้านั้นเต็มไปด้วยเลือดและหนอง ลูกตาข้างหนึ่ง หลุดห้อยออกมาจากเบ้า กะโหลกด้านนั้นเปิดออกจนเห็นสมองเป็นที่น่าสนใจ- สะอើย เลือดซีตของเขาดูจะกระชุ่มกระชังและมีรูพรุนเต็มไปด้วยหมด

ส่วนอีกร่างหนึ่งนั้นเป็นชายชรากำลังนั่งคุกเข่าอยู่ด้านหลังและพยายาม ยื้อมือของวิญญาณร้ายไม่ให้ทำร้ายคุณย่าได้ง่ายๆ ใบหน้าของร่างนี้ไม่ได้เหลวและ เหมือนกับอีกร่างหนึ่ง แต่กลับมีใบหน้าเหมือนกับรูปที่เนตรลิตางค์ชี้ให้ดู

“ช่วยด้วย” วิญญาณชายชราหันมาร้องบอก ร่างของท่านูปไหวไปมาราวกับ ไฟฉายที่พลังงานอ่อน

วิญญาณหน้าและเมื่อเห็นชายชราหันมาก็หันมาหาพวกเธอด้วย พร้อมกับ แยกเขี้ยวที่เต็มไปด้วยเลือดเกรอะกรัง ใบหน้าเต็มๆ ของมันช่างน่าหวาดกลัวสม กับความสะอิดสะเอียนจนอยากจะเป็นอนาถา ก่อนที่มันจะคำรามออกมา ดังก้องว่า...

“พวกมันอยู่ๆ ไม่มันก็จะฆ่าพวกมันด้วย”

๕

วิญญาณดวงนี้ต่างจากที่สุคนธรสเคยเผชิญมาอย่างสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นเจ้าที่ร่างใหญ่สมั้ยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยปีหนึ่ง หรือวิญญาณหลายๆ ตนที่ประสบพบเจอมาตลอดหลังจากนั้น

นั่นเพราะวิญญาณเหล่านั้นเป็นวิญญาณที่ยังเวียนว่ายอยู่ด้วยมีหวังเป็นพันธนาการเอาไว้เท่านั้น มิได้ตั้งใจที่จะทำร้ายผู้ใดด้วยความชั่วร้ายที่ฝังรากลึกอยู่ในจิตใจเหมือนกับวิญญาณตนนี้

กลิ่นชั่วร้ายของมันบอกให้สุคนธรสรู้ว่า ก่อนที่จะเสียชีวิต วิญญาณตนนี้เคยก่อกรรมทำเข็ญเอาไว้อย่างมากมาย เธอไม่รู้ว่ามันทำอะไรมาบ้าง อาจจะเป็นพวกฆาตกรโรคจิต หรือไม่ก็เป็นมือปืนที่สามารถฆ่าคนโดยไม่แยแสว่าเหยื่อของมันจะเป็นใคร และถึงแม้ตอนนี้มันจะโดนใครบางคนควบคุมและบังคับให้มากระทำการกับหญิงชราไร้ทางสู้คนนี้ มันก็ไม่ได้สะทกสะท้านเหมือนกับวิญญาณที่คอยติดตามไตรรัตน์อยู่เลยสักนิด ทว่ามันกลับยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะได้ทำร้ายใครสักคนโดยไม่สนใจว่าคนคนนั้นจะเป็นเพียงคนชราที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ด้วยซ้ำ

ตอนนี้หากจะเปรียบเธอเป็นดั่งศาลสถิตยุติธรรมแล้ว เจ้าวิญญาณตนนี้

ไม่พ้นจะต้องโดนโทษประหารชีวิตอย่างแน่นอน ไม่เหมือนกับวิญญาณดวงอื่นๆ ที่เธอและเพื่อนๆ พยายามจะช่วยเหลือให้หลุดพ้นทุกข์ด้วยวิธีต่างๆ นานา

คิดได้ดังนั้น สุนทรจึงก้มลงค้นหาของสำคัญในย่ามอีกครั้ง คราวนี้มันง่ายดายน่าครั้งไหนๆ ราวกับของสิ่งนั้นวิ่งเข้าสู่มือของเธอเสียเอง หญิงสาวจึงมันออกมาให้ปรากฏต่อสายตาของทุกคน ไม่เว้นแม้แต่เจ้าวิญญาณร้ายที่ถูกตัดสินแล้ว

เจ้าผีร้ายเมื่อเห็นของในมือสุนทรสก็เบิกตาที่เหลืออยู่ข้างเดียวกว้าง แล้วกรีดร้องออกมาพร้อมกับโดนน้ำร้อนลวก เพราะของในมือของเธอนั่นคือ ‘มิดหมอ’

หว่ามันไม่ใช่มิดหมอธรรมดาๆ แต่เป็นมิดหมอของหลวงพ่อดีม วัดหนองโพ อันถือเป็นมิดหมออันดับหนึ่ง เป็นเทพศาสตราวุธของวงการนักสะสมเลยทีเดียว ทั้งนี้เพราะเหล่าเกจิอาจารย์ทั้งหลายต่างเชื่อกันว่ามีพุทธคุณวิเศษมากในทุกๆ เรื่อง ไม่ว่าจะเป็นมหาอุดอยู่ยงคงกระพัน แคล้วคลาด ป้องกันคุณไสย ป้องกันเขี้ยววา อีกทั้งยังสามารถป้องกันภูตผีปีศาจร้ายได้อย่างชงัดฉก

สุนทรซื้อมิดหมอไปทีวิญญาณดวงนั้น มันรีบผละออกจากร่างของอามาไปจมนิดกำแพง แต่ก็ยังไม่ยอมไปไหน พยายามยืนแยกเขี้ยวพร้อมกับส่งสายตาวาวโรจน์ชู่เธออยู่อย่างนั้น แต่เธอก็รู้ว่ามันก็ได้แต่เพียงชู่ เพราะมันไม่กล้าเข้ามาใกล้เธอด้วยกลัวอำนาจของขลังในมือของเธออยู่ไม่น้อย

สาวหัวจิ้งจกมิดกลับก่อนจะหลับตาพนมมือท่องคาถากำกับที่พระอาจารย์ปู่สอนให้อย่างขึ้นใจ “สั๊กสสะ วชิราวุธัง ยะมัสสะ นัยนาวุธัง...”

เมื่อได้ยินคาถาก็ทำให้เจ้าผีร้ายถึงกับกระวนกระวาย มันคล้ายกับสุนัขจวนตรอก จะหนีออกจากที่นี้ไม่ได้ เพราะมีคำสั่งให้ตามติดและจัดการหญิงชราคนนี้ให้ได้ มันจึงตัดสินใจต่อสู้อย่างเต็มที่แม้จะรู้ว่าไม่มีทางสู้ก็ตาม

เจ้าผีร้ายยกสองแขนขึ้นแล้วปล่อยให้มันยืดยาวออกไปจนถึงคอของสุนทรส แม้จะแสบร้อนเพียงใดที่เข้าใกล้ของขลังสุดวิเศษนั้น แต่มันก็ต้องทน เพราะถ้าหากหยุดผู้หญิงคนนี้ได้ โอกาสรอดของมันก็ยังพอมีทางอยู่

สุนทรสถึงกับชะงักเมื่อมือข้าเลือดข้าหนองของเจ้าผีร้ายยื่นมาบีบคอเธอ หญิงสาวได้แต่กอดพันเริ่มท่องคาถาใหม่หลังจากถูกขัดจังหวะจนสะดุดลง

“สั๊กสสะ วชิราวุธัง ยะมัสสะ นัยนาวุธัง อาพะวะกัสสะ ทุสาวุธัง

เวสสุวรรณธัมมสละ คະชาวุธัง จัตตาโรวา อวูธานัง เอเตสัง อาณูภาเวนะ ลัพเพยักขา ปะสาयันติ” ทั้งนี้เพื่ออัญเชิญอาวุธของพระอินทร์ พระยมะมัสสะ อาฬะวะกะยักรัษ และท้าวเวสสุวรรณลงมาประทับอยู่ในมิตเพื่อเพิ่มอำนาจขึ้นเป็นเท้าทวิคูณ

จากนั้นจึงลืมหาดขึ้นแล้วมองไปยังเป้าหมาย ก่อนจะดึงมีดออกมาจากฝัก ที่ทำจากไม้คูนแล้วปาดใส่ร่างของวิญญาณดวงนั้นอย่างรวดเร็ว

แทบจะทันทีที่มีดปักอก มันก็กรี๊ดร้องโหยหวนออกมาราวกับมีเพลงจาก นรกโลกันตร์มาแผดเผา ใบหน้าที่เหลวและอยู่แล้วยิ่งบิดเบี้ยวผิดรูปไปจนน่าเกลียด น่ากลัวกว่าเดิม มีเสียงครางฮึ่มๆ อย่างน่ากลัวดังระงมไปหมดก่อนจะค่อยๆ ปรากฏเงาดำทะมึนผุดขึ้นมาจากพื้น เงาดำนั้นพุ่งปราดเข้าหาร่างของเจ้าผีร้ายจน มันกรี๊ดเสียงแหลมสูงยิ่งกว่าเดิม ก่อนที่เงาดำนั้นจะดึงร่างของมันจมลงสู่พื้นห้อง ทิ้งเอาไว้แต่มีดที่มีด้ามจับเป็นนารัตด้วยแถบเงินที่ปักอยู่บนกำแพงเท่านั้น

“ปลอดภัยแล้ว” สุนทรธัมมไปเอ๋ย ก่อนจะรู้สึกเหมือนโลกหมุนตัวจน แข็งขาอ่อนแรงไปหมด เนื่องจากตนให้เจ้าผีร้ายบีบคั้นอยู่นานจนเลือดไปเลี้ยง สมองไม่ทัน

ทว่าก่อนที่จะเธอจะล้มลงไป วงแขนแข็งแกร่งของไตรรัตน์ก็เข้ามาประคอง ร่างของเธอเอาไว้ได้ทัน พร้อมๆ กับคำถามที่แสดงความอาทร “เป็นอะไรหรือ เปล่าคุณ”

สุนทรธัมมให้อย่างงุนงงก่อนจะหลับตาพริ้มอยู่ในอ้อมกอดอันอบอุ่น อย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน มันเป็นอ้อมกอดแห่งการปกป้องเป็นครั้งแรกที่เธอได้รับจากคนอื่น หลังจากแสดงความห้าวหาญปกป้องเพื่อนๆ มานานแสนนานจน รู้สึกเหนื่อยล้าเต็มที่ เธอจึงซึบซับเอาความอบอุ่นนั้นเอาไว้อย่างเนิ่นนานจน ปล่อยหลับไปในที่สุด

สมคิดมองร่างเปลือยเปล่าที่กำลังหลับตาพริ้มของหญิงสาวบนฟูกอย่าง กระหึ่มใจ ก่อนจะเลบลื่นออกมาเสียริมฝีปากอย่างกระหายอยาก แล้วทางมือ ออกหมายจะจับเพ้นดอกบัวตูมบนร่างนั้นให้แน่นใจ

ทว่าดวงตาท้ายใต้ขนตางามอนกลับเบิกโพลงขึ้นมาเสียก่อน เขาจึงชัก มือกลับแล้วสร้างพนมมือทอ่งคาถาขมุขมิบ

“อาจารย์เนใจนะคะว่าวิธีนี้จะทำให้พี่เข้มเล็กเจ้าชู้ ทั้งพวกเมียน้อยแล้ว กลับมาหาหนูคนเดียว”

คนถูกถามถึงตาใส่พร้อมกับคำรามขู่ “เฮ้ย นี่จะมาดูถูกวิชาข้าหรือไปบอกให้หลับตาแล้วสวดมนต์ ดันลืมตาขึ้นมาทำไม ข้ากำลังปล่อยของ ประเดี๋ยวมันย้อนกลับเข้าตัวเองก็จะกลายเป็นบ้าเป็นบอไป ไม่กลัวหรือไง”

“จะ...เจ้าคะ” หญิงสาวละล้าละลักก่อนจะหลับตาพริ้มลงไปอีก พร้อมกับขยับปากขมุบขมิบท่องคาถาที่อาจารย์สอนให้อย่างตั้งใจ

แต่ความจริงแล้วทุกอย่างไม่ได้เป็นอย่างที่หญิงสาวผู้นี้หวังเอาไว้เลยสักนิดเดียว เธอมาหาอาจารย์สมคิดเมื่อหลายวันก่อนด้วยร้อนใจที่สามีจอมเจ้าชู้ไม่ยอมกลับมาบ้านมาหลายวัน แถมยังชนเสื้อผ้าออกไปจากบ้าน โดยบอกว่าจะไปอยู่กับเมียน้อย อาจารย์จึงนัดแนะให้เธอกลับมาหาใหม่ โดยอ้างว่าจะทำเสน่ห์และพิธีเรียกสามีให้ แต่มันจะต้องใช้เวลานานและต้องเสียบบงบจริงๆ

เธอติดบ่วงของอาจารย์ชั่วโดยง่ายด้วยความที่ไม่ต้องการจะเสียสามีให้หญิงอื่น ในเมื่อผู้ชายบนโลกนี้ยังคงมักมากในกามและไม่เคยหยุดอยู่เพียงแค่ภรรยาตนเอง มันก็เป็นการง่ายเหลือเกินที่อาจารย์สมคิดจะใช้กิเลสค้นหาเหล่านี้เป็นเครื่องมือหลอกสาว ๆ ที่ต้องระทมทุกข์เพราะสามีตัวเองมาบำบัดความใคร่ของตัวเองเอง อีกทั้งเขายังสามารถหาเงินจากการบันทึกเปปปืกรรมอันน่าอัปยศสำหรับหญิงสาวเอาไว้ข่มขู่เอาเงินและให้เจ้าหล่อนขายตัวให้เขาได้อีกต่างหาก

ลูกค้ำกามของเขานั้นมีตั้งแต่เด็กหนุ่มไปจนถึงคนแก่คนเฒ่า ทว่าเหล่าลูกค้ำพวกนี้ล้วนแล้วแต่เป็นคนใหญ่คนโต ทั้งนักธุรกิจใหญ่ ทั้งนายตำรวจหลายคน ทำให้กิจการของสมคิดนั้นเจริญก้าวหน้าและไม่มีตำรวจหน้าไหนกล้ามาจับเขา

“ต่อไปนี่ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เอ็งห้ามลืมตาเด็ดขาด ไม่เช่นนั้น ไม่เพียงแต่จะไม่ได้ตัวคืน เอ็งยังอาจจะโดนของย้อนกลับเข้าตัวทำให้เกิดวิปัสสได้ เข้าใจไหม”

หญิงสาวสะดุ้ง ก่อนจะพยักหน้าหงึกๆ คล้อยตามไปกับลมปากของอาจารย์เผื่ออย่างง่ายดาย เขาก็ท่องคาถาต่อและมองดูร่างกายของหญิงสาวตรงหน้า รอเวลาที่ยากล่อมประสาทที่เขาผสมลงในขันน้ำมนต์จะเริ่มออกฤทธิ์

แล้วเมื่อหญิงสาวเริ่มมีอาการกระสับกระส่าย อาจารย์เฒ่าจึงใช้ใบมะยมจุ่มลงในขันน้ำมนต์ก่อนจะนำมาลูบไล้ตามร่างกายของหญิงสาวเพื่อเป็นการกระตุ้นฤทธิ์ยา แล้วเมื่อเธอเกร็งตัวและกัดริมฝีปากแน่น สมคิดจึงเปลี่ยนจากใบมะยมมาเป็นมือแทน

สาวผู้ถูกทอดทิ้งเมื่อต้องมือชายก็ถึงกับสะดุ้ง อาจารย์สมคิดจึงขู่ว่าจะไปอีกว่า “อย่าลืมหาเตี๊ยะชาด ขำกำลังลงของให้เอ็ง ถ้าเอ็งไม่ทอ้งคาถาไว้ ของจะเข้าตัวเอ็งและอาจะถึงตาย”

หญิงสาวตัวสั่นงันงกยิ่งกว่าเดิม อาจจะได้ฤทธิ์ยาผสมกับความรู้สึกหวาดกลัวด้วยก็เป็นไปได้ นั่นทำให้อาจารย์เฒ่ากระหึ่มยิ้มย่องก่อนจะหยิบท่อนไม้ที่แกะเป็นรูปอวัยวะเพศชายออกมาลูบไล้ตามตัวของเธอ จนกระทั่งเธอเริ่มตกอยู่ในวังวนของความใคร่ที่เขาเป็นคนปลุกขึ้นด้วยความชำนาญ

แต่ก็ยังนับว่าเป็นโชคคิของหญิงสาวที่ยังไม่ถึงเวลาเสียที่ให้เจ้าพ่อจอมปลอม เพราะมีเสียงทุบประตูปังปังดังมาขัดจังหวะเสียก่อนพร้อมเสียงเรียกซ้ำไปซ้ำมา “อาจารย์”

“อะไรวะไอ้หาญ กูบอกแล้วไม่ใช่เหรวาเวลากูทำพิธียามากวน”

“มีเรื่องด่วนครับอาจารย์” เสียงลูกศิษย์ดังเข้ามาอย่างตื่นๆ

สมคิดทำปากขมขมิบก่อนจะลุกขึ้นไปที่จะหะโหลกบนแท่นบูชา แล้วเปิดออกจนเห็นกลองวิดิโอซึ่งเขาใช้เก็บภาพเอาไว้ชมชู้พวกผู้หญิงที่หลงกลเขา จากนั้นก็กดปุ่มหยุดเครื่องเอาไว้แล้วลุกขึ้นเดินไปเปิดประตู

“เรื่องด่วนอะไรของเอ็งวะ” เขาตะโกนถามขณะที่เดินข้ามร่างเปลือยที่ตื่นชลุกขลักอยู่บนพื้นด้วยอารมณ์รุ่มร้อนที่เกิดจากฤทธิ์ยาและการเล่าโลมของอาจารย์เฒ่า

“หม้อแตกครับอาจารย์” ลูกศิษย์ร่างใหญ่โน้มตัวลงกระซิบ

“หม้ออะไรของมึงวะ กูยังไม่ทันดีลักหม้อ”

“ไม่ใช่หม้อโน้น” เจ้าหาญพยักพยิดเข้าไปในห้อง ก่อนจะเอ่ยชื่อของมือปืนที่เพิ่งจะถูกตำรวจยิงตายไปเมื่อปลายปีที่แล้วออกมา “หม้อของไอ้มึง บ้านตาต”

“เฮ้ย” คนฟังถึงกับสะดุ้ง “มันเกิดอะไรขึ้นวะ ทำไมอยู่ๆ หม้อถึงแตก”

“ไม่รู้ครับ ผมได้ยินเสียงดังโพละ เลยเปิดประตูเข้าไปดูก็เห็นมันแตกอยู่

แล้วครับ”

“มึงไปกับกู” สมคิดเอ่ยก่อนจะหันไปปิดประตูแล้วคล้องแม่กุญแจอย่างดี

“อาจารย์ไปเองไม่ดีกว่าหรือครับ เดี่ยวผมเผ้าห้องให้” เจ้าลูกศิษย์ยิ้ม
เป็น

ชายสูงวัยประเคนมะเหลงใส่หัวทันที “กูไม่ฝากปลาย่างไว้กับแมวหรือก
พวกมึงนี่เปลืองไม่ได้ เทะของกูเสียหมด กูล็อกห้องแล้ว ไม่มีใครมาข่มขืน
หรือก”

คนโดนเชกบาลยิ้มเหี้ยๆ ให้ สมคิดจึงส่ายหน้าแล้วรีบเดินไปยังห้อง
ที่เก็บภาระสำหรับสะกดเหล่าวิญญาณเอาไว้ทันที

“ผมไม่เข้าใจเลยอาจารย์” เจ้าศิษย์คนโปรดเอ่ยขึ้นขณะเดินลงบันไดไป
ชั้นล่างจนอาจารย์เฝ้าต้องหันไปมอง “ทำไมอาจารย์ต้องเสียเวลาไปปั้นเรื่องแต่ง
เรื่องหลอกสาวๆ พวกนี้ แถมยังให้ผมหายาปลุกเชิร์ชมาให้ยุ่งยาก ก็ในเมื่อ
อาจารย์มีวิชาผังรูปผังรอย มีน้ำมันพรายแบบพรหมสี่นิตเดียวก็วิ่งตามกันมาเป็น
แถวๆ หรือว่าของพวกนั้นมันไม่มีจริง”

“ไอ้हां” สมคิดประเคนฝ่ามือใส่กบาลของลูกศิษย์อย่างแรง “เอ็งดูกฎวิชา
ของข้าหรือไอ้หาญ ไอ้เวร”

คนถูกตบยกมือไหว้ปลุกๆ “โหย ผมก็แค่สงสัยนี่นา”

“ของดีมันจะเอามาใช้ฟรีๆได้ยังไงวะ ข้าจะบอกเอ็งให้เอาบุญเลย
นะโว้ย การทำคุณไสยมันไม่ใช่จะทำได้ง่ายๆ มันมีอะไรประกอบกันหลายอย่าง
อย่างเช่นพื้นดวงของคนถูกกระทำ พลังจิตของผู้กระทำซึ่งก็ต้องมีอาคมชั้นสูง
แล้วพวกวัสดุกับพิธีกรรมมันก็ต้องถูกต้องตามตำราโบราณปะๆ ของที่ใช้มันก็
หายาก ไม่มีขายตามตลาด แถมยังต้องมีสัมภาเวสีมาเข้าพวกอีกต่างหาก ถ้าดวง
ของไอ้คนที่เราจะทำของใส่มันยังดีอยู่ ต่อให้เอ็งเสกของครบเจ็ดคาบเจ็ดเดือน
ก็ทำอะไรมันไม่ได้ ดูอย่างลูกชายไอ้เสี้ยเจริญลี ขนาดอาคมของข้าแก่กล้า มันก็ยัง
มีคนเอาของดีมาให้เลยเห็นไหม”

“เออจริงแฮะ” เจ้าหาญพยักหน้า “ตั้งแต่ติดตามอาจารย์มา ผมก็เพิ่งเห็น
มันเป็นคนแรกทีไรอดตัวเดินสบายใจเฉิบอยู่ได้”

“ข้าถึงไม่อยากจะทำให้มันเหนื่อยแรงเปล่า ในเมื่อมีวิธีลัดและสะดวก

สบายกว่า สู้เอาพวกน้ำมันพรายไปขายได้เงินมากกว่าอีกตั้งหลายเท่าตัวไม่ดีกว่าหรือไง”

“แหม อาจารย์นี่เก่งจริงๆ” เจ้าลูกศิษย์บิบนวดไหล่ออาจารย์อย่างประจบประแจง

“ทีนี้เอ็งจะเลิกส่งส่วยฝีมือของข้าหรือยัง” อาจารย์เฒ่าหันไปแยกเขี้ยวใส่ “ถ้ายัง ข้าจะเสกหนังควายหรือตะปูเข้าท้องเอ็งลองของกันดูสักหน่อยดีไหม”

เจ้าหาญทำปากห้อยแล้วสั่นหน้าจริมฝีปากลางสะบัดไปมา “บรีอ... ไม่เอาหรือครับ ผมยังไม่อยากลอง”

“เออ ถ้าไม่อยากลองก็อย่าได้ส่งส่วยอีก”

ลูกศิษย์พยักหน้าหงิกๆ ก่อนจะเดินตามอาจารย์มาจนถึงห้องเก็บวิญญาณ ซึ่งเป็นห้องที่อยู่ด้านหลังของโรงใหญ่ด้านล่าง เป็นห้องสี่เหลี่ยมขนาดเก้าตารางเมตร มีแต่ประตู ไม่มีหน้าต่าง ที่ผนังมีตัวอักษรเขียนเอาไว้เต็มไปหมด มีโต๊ะยาวคลุมด้วยผ้าขาววางขีดติดผนังทั้งสามด้าน บนโต๊ะแต่ละตัวมีหม้อดินเผาที่ใช้ผ้ายันต์ปิดแทนฝาอยู่ตัวละห้าใบ รวมทั้งสิ้นสิบห้าใบ

และเมื่อสมคิดมองไปที่โต๊ะด้านขวามือก็พบว่า เป็นจริงอย่างที่ลูกศิษย์ของเขาบอก มีหม้อใบหนึ่งที่แตกอยู่ และเป็นใบที่ซึ่งวิญญาณบาปของมือปืนระดับพระกาฬที่ทางการหมายหัวเอาไว้เสียด้วย

สมคิดเดินเข้าไปหยิบเศษชิ้นส่วนดินเผานั้นขึ้นมาดู ก่อนจะถอนหายใจพิศพาตออกมาอย่างโกรธเกรี้ยว “ไอ้มันมันลงนรกไปแล้ว”

“ไอ้ซินแสนั่นหรือเปล่าครับอาจารย์”

“ไม่น่าใช่” สมคิดส่ายหัว “ไอ้เจ๊กนั่นมันก็แค่หมอดูตามตำรา ไม่ได้มีวิชาอาคมอะไรพอที่จะแก้อาคมของข้าได้หรอก ไอ้คนที่จะทำอย่างนี้ได้มันต้องมีวิชาระดับครูเลยทีเดียว”

“จะเป็นคนเดียวกับที่เฝ้าของคุ้มกันภัยกับลูกชายของคุณหญิงหรือเปล่าครับ”

ชายสูงวัยลูบหนวดอย่างครุ่นคิด “ก็เป็นไปได้”

“ทีนี้จะเอาไงดีล่ะครับ”

สมคิดหรีดตามองไปที่เศษซากของผีร้ายที่เขาส่งให้ไปทำงาน ก่อนจะกัดฟันเอ่ยออกมา “กูต้องรู้ให้ได้ก่อนว่าไอ้คนที่จัดการไอ้มันมันเป็นใคร รับรองว่ามันจะ

ต้องได้ใจของดีกว่าผีไฉ้มมั่งแน่นอน”

เมื่อสุคนธรสลืมตาขึ้นก็พบว่าตัวเองกำลังนอนหนุนตักของเนตรลิตางค์ อยู่ในห้องที่แปลกตาจากทุกครั้งตื่นนอน ต้องใช้เวลาอยู่พักใหญ่กว่าความทรงจำจะหลั่งไหลกลับคืนมาจนจำได้ว่าเป็นห้องคุณย่าของไตรรัตน์ และเธอเพิ่งจะการบฝักรายลงด้วยมิดหมอที่พระอาจารย์ปุมอบให้เธอเอาไว้ก่อนจะมรณภาพ “ตื่นแล้วหรือจ๊ะ” สาวตาทิพย์ร้องถามจนคนอื่นๆ หันมามองด้วยความเป็นห่วง

สาวท้าวพยักหน้าตอบก่อนจะลุกขึ้นนั่ง รู้สึกเวียนหัวนิดๆ จนต้องหลับตาลงอีกครั้ง ก่อนจะลืมตาขึ้นมองไปที่เตียงแล้วร้องถามออกไปว่า “อาม่าเป็นไงบ้าง”

“น่าแปลกนะที่ใบหน้าของท่านดูแจ่มใสขึ้นมาก” เสียงเข้มของชายหนุ่มดังมาจากทางด้านหลัง

หญิงสาวหันไปก็พบว่าไตรรัตน์กำลังยืนกอดอกพิงผนังห้องมองเธออยู่ อย่างพิถีพิถันเคราะหฺ์ เธอจึงตอบออกไปว่า “ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ”

“ก็ดี แต่ผมยังคงอยู่ว่าพวกคุณเป็นอะไรกัน แต่ละคนทำท่าทางแปลกๆ” เขาเอ่ยก่อนจะเดินมาทุดตัวลงนั่งตรงข้ามกับเธอ “แล้วอยู่ๆ คุณก็เอามิดป่าใส่กำแพงแล้วก็สลบไป”

“ฉันไม่ได้พกำแพง” สุคนธรสสวนกลับ

ไตรรัตน์หัวเราะ “นี่คุณอย่าบอกนะว่าคุณป่าใส่ผีนะ”

หญิงสาวหันมองเพื่อนๆ ก็รู้ดีว่า สิ่งที่เขาเห็นนั้นคงมีแต่เพียงพวกเธอเท่านั้นที่รับรู้ ผู้ชายคนนี้ได้เห็นเจ้าฝักรายตัวนั้นแม้แต่น้อย

“เออ...คุณไตรรัตน์คะ” ญาติินเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นท่าทางที่ยังงงๆ อยู่ของสุคนธรส “ไม่ว่าคุณเชื่อในสิ่งที่พวกเราพูดหรือไม่ก็ตาม แต่ครอบครัวของคุณ กำลังถูกใครบางคนที่ไม่ประสงค์ดีคุกคามอยู่ พวกเราเห็นอาม่าของคุณถูกผีตนนั้นทำร้าย แต่ยงดีที่มีอาภรณ์คอยช่วยเหลืออยู่ถึงรอดมาถึงมือพวกเราได้ ส่วนคุณก็มีผีคอยตามอยู่เหมือนกัน แต่ที่เขาทำอะไรคุณไม่ได้ก็เพราะพระที่ห้อยคออยู่นั้น”

ไตรรัตน์ก้มลงมองพระรอดชื่อดังแห่งเมืองลำพูน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมา

มองพวกเธอเรียงตัวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “แล้วทำไมผมถึงไม่เห็น”

“พวกเราสัมผัสผัสพิเศษค่ะ” กรรมาเอยตอบเสียงหวาน “เป็นสัมผัสที่ทำให้สื่อสารกับวิญญาณได้ตามความสามารถของแต่ละคน”

“ผมจะเชื่อพวกคุณได้ยังไงกัน”

“อาการป่วยที่ดีขึ้นของอาม่าไงล่ะ” เนตรลิตางค์ตอบเสียงนุ่ม

“แค่นั้นคงพิสูจน์อะไรไม่ได้หรอก” เขาโบกมืออย่างตื้อตึง

“อาการของคุณก็อยู่แถวนี้ คุณอยากจะลองคุยกับท่านหรือเปล่าล่ะ” กรรมาเอยขึ้นมบบ้างก่อนจะบอกออกไปเมื่อเห็นเพื่อนๆ มองมาทางเธอ “ฉันได้ยินเสียงอากง”

“อยู่ไหนหรือ” เนตรลิตางค์ร้องถามหลังจากหันมองไปรอบๆ ห้องอยู่ลึกลับ

“อ้อ” สุคนธรรสร้องอย่างนึกขึ้นได้ ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปดึงมิดหม้อออกจากผนังสอดเข้าฝักไม้คูนแล้วเก็บลงย่าม จากนั้นจึงร้องถามเพื่อนสาวว่า “เห็นหรือยัง”

คนตาพิพัยพยักหน้าหงิกๆ ก่อนจะชี้นิ้วไปที่เตียง “นั่งอยู่ข้างๆ อาม่า”

“จะคุยกับอากงของคุณไหมคะ พวกเราจะจัดให้” ญาณินเอยก่อนจะหันไปมองสุคนธรรสและคนอื่นๆ

“เฮ้ย” สาวหัวสะดุ้งโหยง ก่อนจะโบกไม้โบกมือเป็นพัลวัน “ไม่เอาละ ตะกี้ลื้กับไอ้ผีนั้นจนหมดแรงเป็นลมเป็นแล้งไปแล้วทีนึง”

“แต่เธอเป็นคนเดียวที่เป็นร่างทรงได้นี่นา” กรรมาได้ทีจึงเอยขึ้นมมา

“ไม่ต้องมาขู่เลยยายพิงก์แพนเตอร์” สุคนธรรสสวนกลับทันที “อย่าหวังว่าฉันจะยอมให้วิญญาณใครเข้าร่างอีกเลย”

ทว่ากลับมีเสียงแผ่วดังออกมาจากร่างที่นอนอยู่บนเตียงจนทุกคนต้องหันไปเงี่ยหูฟัง

“อาหลิว” เสียงนั้นดังออกจากปากของคุณย่าเข้าไปซ้มาอยู่อย่างนั้นจนไทรรัตน์รีบวิ่งเข้าไปหาแล้วร้องเรียกด้วยความดีใจ

“อาม่า...อาม่าจะเอาอะไรครับ”

หญิงชราปรือตาขึ้นมาก่อนจะเผยอริมฝีปากที่มีไฝขนาดเล็กกะทัดรัดอยู่

ที่มุ่มปากยิ้มนำให้หลานชายจนสุคนธรสสังเกตเห็นว่าเขาถึงกับน้ำตาซึม

“อาหลิว อาหลิวอยู่แถวนี้” เสียงแปร่งพร่าของอาม่าทำเอาไตรรัตน์ถึงกับชะงักแล้วเงยหน้าขึ้นมามองสุคนธรส

“อะ...ไร...คะ” เธอร้องถาม

“อาม่าบอกว่าอากงอยู่แถวนี้”

หญิงสาวถึงกับสะอึก ก่อนจะมองย่าหลานสลับกันด้วยความหวั่นใจอย่างบอกไม่ถูก แล้วในที่สุดสิ่งที่เธอกลัวที่สุดก็หลุดออกมาจากปากของเจ้าของห้องจนได้

“อาม่าอยากคุยกับอากง” เสียงของหญิงชราสั้นจนสุคนธรสไม่รู้ว่าเป็นเพราะความชราของท่าน หรือว่าท่านกำลังจะรำไห่กันแน่

ไตรรัตน์เงยหน้าขึ้นมองสุคนธรสอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยเสียงเครือครวกับกำลังจะทำสิ่งที่ขัดต่อความรู้สึกของเขาเองออกมา นั่นคือการยอมรับในความสามารถของพวกเธอ

“ช่วยอาม่าหน่อยได้ไหมครับ”

สาวหัวถึงกับอึ้งเมื่อสายตาคู่ นั้นจ้องมองเธออย่างคาดหว้ง เธอหันไปมองเพื่อนๆ ก็พบว่าทุกคนกำลังจ้องมองมาทางเธอจนแทบจะเป็นตาเดียวกัน ทว่าดวงตาคู่ไหนๆ ก็ไม่อาจจะทำให้เธอใจอ่อนจนยอมทรนกายให้วิญญาณของคนอื่นเข้ามาสิงในร่างได้เท่ากับดวงตาสีนระริกซึ่งล้อมรอบไปด้วยผิวหนังที่เหี่ยวแห้งในอ้อมกอดของไตรรัตน์

สุคนธรสจ้องมองใบหน้าของอาม่าอย่างลึกลับใจ ในที่สุดเธอก็ถอนหายใจออกมาแล้วเอ่ยขึ้นอย่างใจอ่อน “ก็ได้ค่ะ”

คุณย่าของไตรรัตน์ยิ้มให้เธอ ใฝ่ที่ริมฝีปากนั้นดูเปล่งปลั่งเป็นพิเศษ ทำเอาสุคนธรสรู้สึกว่ามันแหละเป็นรอยยิ้มของคนที่มีความสุขอย่างแท้จริง เธอไม่รู้ว่าคุณปู่กับคุณย่าของไตรรัตน์ใช้ชีวิตด้วยกันมาอย่างไรและยาวนานแค่ไหน แต่เธอก็แน่ใจว่า ยามที่ทั้งคู่อยู่ด้วยกันมันคงจะเป็นเวลาที่ทำให้ทุกคนรอบข้างต้องอิจฉาในความรักของท่านอย่างแน่นอน

สุคนธรสเดินไปนั่งบนเตียงข้างๆ คุณย่า ก่อนจะยกมือขึ้นแล้วกวาดตามองไปในความว่างเปล่า “อากงคะ หนูอนุญาตให้ใช้ร่างของหนูได้ค่ะ อากงออก

มาพบกับอามาเถอะคะ”

แล้วเธอก็หลับตาลง จมใจเริ่มสั่นและแน่นหน้าอกขึ้นมาทีละน้อย รู้สึกเหมือนมีเข็มแหลมมารุมทิ่มแทงเป็นร้อยๆ เล่ม สุขคนธรรพพยายามกัดฟันสะกดกลิ่นความปวดร้าวเหล่านั้นไว้จนร่างกายเกร็งไปหมด เธอรู้สึกตัวว่าร่างกายของเธอเริ่มสั่น สมองเริ่มชาและเบลอไปหมด ก่อนที่สติสัมปชัญญะทั้งหมดจะมลายหายไปในวันทีนั้นเอง